

ဂလိုဘယ်အလင်းစာပေမှ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာခင်မောင်ညို

အကြီးကြီးကို

Think Big

စဉ်းစားပါ

Think Big
Think Big
Think Big
Think Big
Think Big
Think Big
Think Big
010101010100
101001001010 Think Big

• ဒုတိယအကြိမ် •

DESIGN BY ma.kali.2011

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်ရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မီးအသိုက်မြင်မိမိများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချစ်ခင်ယုတ်ဖျက်သီး သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြုစုလည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ဗိုလ်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေစိုက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားယိုထွေးခြင်းမရှိရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်ပြည့်မာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးရင်းစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြည့်မာရေး

ဒေါက်တာဝင်ဖောင်ညို

အကြီးကြီးကံ

စဉ်းစားပါ

စာမူခွင့်ပြုချက် ♦♦♦ ၄၀၁၁၆၄၁၀၁၀
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် ♦♦♦ ၄၀၀၀၈၄၀၁၁၀

ထုတ်ဝေသူ ♦♦♦ နေမျိုး စာပေဒေသာစာပေ
 အမှတ်(၁) သုမင်္ဂလာလမ်း (၅)ရပ်ကွက်၊
 တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ ♦♦♦ ဦးဝင်းလွင်၊ (မြ-၀၅၃၆၆)
 ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၃၁)၊ ဦးရွှေစန်းလမ်း။
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။

ဖြီးစီးသည်လ ♦♦♦ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ပုံနှိပ်ခြင်း ♦♦♦ ဒုတိယအကြိမ်

ဖြန့်ချိရေး ♦♦♦ ကာလီဘယ်အာပင်းစာပေ
 အမှတ်(၂၉၅)၊ အနော်ရထာလမ်း။
 လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း-၂၁၂၃၀၀၊ ၀၉-၈၅၃ ၇၅၄၉

အုပ်စု ♦♦♦ ၅၀၀

တန်ဖိုး ♦♦♦ ၂၂၀၀၀

အဖုံးဒီဇိုင်း - မလတ်

စာအုပ်ချုပ် - ဦးတင်အေး(ချယ်ရီစာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း)

၁၃၁-၃

ခင်မောင်ညို၊ ဒေါက်တာ
 အကြီးကြီးကိုစဉ်းစားပါ/ ဒေါက်တာခင်မောင်ညို။ - ရန်ကုန်၊
 နေမျိုးစာပေဒေသာစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၀။
 ၁၆၆ - စာ ၁၃၃ X ၂၀.၅ စင်တီ။
 (၁) အကြီးကြီးကိုစဉ်းစားပါ

မာတိကာ

စာရေးသူအမှာ	၁
ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝအတွက်လမ်းပြ	၃

အပိုင်း(၁) - စိတ်၏ဖြေရာ

နိဒါန်း	၇
၁။ တည့်တည့်ကြည့်	၉
၂။ အားလုံးဟာသင်္ခါရ	၁၅
၃။ တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ	၂၃
၄။ စိတ်ညစ်တာ အဖြေမှမဟုတ်တာ	၂၉
၅။ စိတ်ပျော်စေဖို့ အဆုံးနှိုက်ပါ	၃၅
၆။ အဆိုးဆုံးဘာတွေဖြစ်နိုင်လဲ	၄၁
၇။ စိတ်ဆင်းရဲတာဟာ သင့်ကိုဘာတွေလုပ်နိုင်ပါသလဲ	၄၇
၈။ စိတ်ပျော်ရွှင်ရင်အသက်ရှည်တယ်	၅၃

အပိုင်း(၂) - မေတ္တာတရား

နိဒါန်း	၅၉
၉။ အကျိုးကိုလိုလားခြင်း	၆၁
၁၀။ ဆုံးမစကားနဲ့မေတ္တာတရား	၆၅
၁၁။ ဝင်းဝင်းသီအိုရီ	၆၉
၁၂။ အချစ်	၇၇
၁၃။ သေတပန်သက်ဆုံး	၈၁

အပိုင်း(၃) - ပျော်ရွှင်သူလူသား

နိဒါန်း

၁၄။ ပျော်ရွှင်မှုကိုဝယ်လို့ရနိုင်ပါသလား	၈၉
၁၅။ ကျွန်တော်တို့အတွက်ဘာတွေပေးထားတာလဲ	၉၅
၁၆။ အမွေ	၉၉
၁၇။ ဂုဏ်ပြုမှာပါ	၁၀၃
၁၈။ ပျော်ရွှင်မှုအတွက်လျှို့ဝှက်ချက်	၁၀၇
၁၉။ စိတ်ချမ်းသာမှု	၁၁၃
၂၀။ ပျော်ရွှင်မှုကိုဘယ်လိုရမလဲ	၁၁၉
၂၁။ ပျော်ရွှင်သူလူသား	၁၂၃

အပိုင်း(၄) - တွေးခေါ်မြော်မြင်ခြင်း

နိဒါန်း

၂၂။ နှစ်ဖက်သွား	၁၂၉
၂၃။ ဘဝဟာသူ့သဘောသူ့ဆောင်တယ်	၁၃၁
၂၄။ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့လူသား	၁၄၁
၂၅။ ကျွန်တော်တို့ဘာတွေကိုယုံကြည်လဲ	၁၄၅
၂၆။ ကတိကဝတ်	၁၄၉
၂၇။ အကြီးကြီးကိုစဉ်းစားပါ	၁၅၃
၂၈။ ကျွန်တော်တွေ့တတ်သလို	၁၅၉

နိဂုံး

တရားသူ့အမှာ

(၂၁)ရာစုကို ရောက်လာလေပြီ။

လူတို့၏ လုပ်ရပ်တွေကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် မှတ်တမ်းတင်နိုင်
သည့် ခေတ်ကာလသည် နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

၂၁ရာစုကို အတိုးတက်ဆုံးခေတ်ကာလဟု ခေါ်နိုင်သည်။ လွန်ခဲ့
သောနှစ် ၂၀ လောက်ကမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် www ဆိုသော world
wide web သည် လူတိုင်းနီးပါး၏ ပါးစပ်ဈေးကို ရောက်လို့နေပါပြီ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဒီ world wide webကို သုံးစွဲသူ သန်း
ရာပေါင်းများစွာရှိပြီး သတင်းအချက်အလက်တို့သည် စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်
ပိုင်း အတွင်းတွင် ကမ္ဘာပတ်နေသည်။

နောက် ၁၀ နှစ်အတွင်း လူသားအားလုံးလိုလိုသည် ကွန်ပျူတာ
အင်တာနက်ပေါ်က ဒီ world wide web ဆိုတာနှင့်သာ ဆက်သွယ်နေ
ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကွန်ပျူတာပေါ်တာ တာကြာသေးလို့လဲ။

လူတွေအကြား ရောက်လာသည်ပင် နှစ်၃၀မျှ မပြည့်သေး။

ယနေ့ ကော်ပိုရေးရှင်းတွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေ၊ စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်ရုံ
တွေ၊ ရုံးတွေ၊ ဆေးရုံတွေမှာ ကွန်ပျူတာတွေ သုံးနေကြသည်။

ဘဏ်တွေမှာ ကွန်ပျူတာဆက်သွယ်မှုသည် မရှိမဖြစ် ကွန်ရက်
တွေဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း သုံးသည်။ ခင်များတို့လည်း သုံးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေလည်း သုံးသည်။

ထိုပုံစံအတိုင်းပင် မိုဘိုင်းဖုန်းဟုခေါ်သည့် လက်ကိုင်ဖုန်းများ
သည် ဆက်သွယ်ရေးစနစ်တစ်ခုလုံးကို လုံးဝ ပြောင်းလဲစေပါသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ၂၁ ရာစုထဲအဝင် ကျွန်တော်တို့သည် အစစ အရာရာပြောင်းလဲတဲ့ခေတ်၊ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ခေတ် ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနိုင်လာသည်။

သို့သော်... လူသားတွေကတော့ မူလက ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်ထွန်း တိုးတက်နေပါသည်။ တာအသစ်အဆန်းမှ သူတတ်ထားတာမရှိပါ။

ဘဝကို စမ်းတမ်းဝါးဝါးနှင့် စရပါသည်။ ဒါဟာ လူတွေရဲ့ ပုံမှန် အတိုင်းဖြစ်စဉ်တစ်ခုပင်။

ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းဖို့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင် ကြရသည်။ မကြာသေးမီက ကျွန်တော် ကင်းထောက်လူငယ်များ၏အညွှန်း

(Boy Scout Manual) ကို ဖတ်မိသည်။

- If you are lost:
- Stop.
- Investigate.
- Go over everything you know.
- Continue forward if you are at all certain of your route.
- If you move leave a note.

- “လမ်းပျောက်လျှင် ...
- ရပ်လိုက်ပါ။
- လေ့လာဆန်းစစ်ပါ။
- သိသမျှတွေကို စွဲရာသုံးသပ်ပါ။
- သင်ရဲခရီးလမ်းကြောင်း သေချာပြီဆိုလျှင် ရှေ့ခရီးဆက်ပါ။
- ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါ (နောက်လူအတွက်) မှတ်စုလေး ရေးကာ ချန်ထားခဲ့ပါ”

တဲ့။

ဤစာအုပ်သည် စာရေးသူချန်ထားရစ်ခဲ့သော မှတ်စုလေးသာ ဖြစ်သည်။ လမ်းပျောက်သောအခါ အထောက်အကူပြုမည်ဟု မျှော်လင့် ပါသည်။

ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝအတွက် လမ်းပြ

လူ့ဘဝဟာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှတယ်။
လူတိုင်းအတွက် ပန်းတိုင်တွေ ရှိတယ်။
ဒီပန်းတိုင်တွေကို သွားဖို့အတွက်လည်း လမ်းတွေ ရှိတယ်။
ဒီပန်းတိုင်တွေကို သွားဖို့ လမ်းကြီးတွေ ရှိတယ်။
လမ်းလေးတွေ ရှိတယ်။
ကောင်းတဲ့လမ်းတွေ ရှိတယ်။
မကောင်းတဲ့လမ်းတွေ ရှိတယ်။
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာလမ်းတွေ ရှိတယ်။
ဆင်းရဲပင်ပန်းတဲ့လမ်းတွေ ရှိတယ်။
အန္တရာယ်ကင်းတဲ့လမ်းတွေ ရှိတယ်။
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ စွန့်စားရတဲ့လမ်းတွေလည်း ရှိတယ်။
သင်ဘာကို ရွေးမလဲ။
ဘယ်လမ်းတွေနဲ့ ဘယ်ကိုဘယ်လို သွားမလဲ။
ဒီစာအုပ်ဟာ သင့်ကို ဒီလမ်းသွားပါ ဒီလမ်းဟာ အကောင်းဆုံးလို့

ဖွင့်ဆိုထားပါ။

ရှိတဲ့လမ်းတွေကို "ချ" ပြထားတာပါပဲ။
 တတ်နိုင်သ၍ လမ်းအနေအထားကို ဖော်ပြထားတာပါပဲ။
 လူမှာ ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားရှိတယ်။ ဒါကို အသုံးချပါ။
 ရွေးချယ်ရမှာက သင်ပါပဲ။
 လျှောက်တဲ့ပုံစံတော့ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်လှမ်းပါပဲ။

One step enough for me

Lead, kindly Light

Keep thou my feet; I do not ask to see
 the distant scene; one step enough for me.

- a church hymn

ခြေတစ်လှမ်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် လုံလောက်ပါပြီ
 လမ်းပြပါ။ အလင်းပြပါ။

အရှင် ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို လျှောက်ခွင့်ပြုပါ။

အဝေးကြီးကို မြင်တွေ့လိုတဲ့ဆန္ဒမရှိပါ။

ခြေတစ်လှမ်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် လုံလောက်ပါပြီ။

- ဘုရားရှိခိုးစာတစ်ခု (ခရစ်ယာန်)

အပိုင်း(၁)

စိတ်၏ပြေရာ

- ◆ တည့်တည့်ကြည့်
- ◆ အားလုံးဟာသခါရ
- ◆ တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ
- ◆ စိတ်ညစ်တာ အဖြေမှမဟုတ်တာ
- ◆ စိတ်ပျော်စေဖို့ အဆုံးနှိုက်ပါ
- ◆ အဆိုးဆုံးဘာတွေဖြစ်နိုင်လဲ
- ◆ စိတ်ဆင်းရဲတာဟာ သင့်ကိုတာတွေလုပ်နိုင်ပါသလဲ
- ◆ စိတ်ပျော်ရွှင်ရင် အသက်ရှည်တယ်

နိဒါန်း

အပိုင်း(၁)အတွက် ပြောချင်တာလေးတွေ ရှိပါတယ်။
လူတွေဟာ ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်းတွေထဲမှာ တစ်လှည့်စီ
ကျင်လည်ရပါတယ်။

ချမ်းသာလို့ စိတ်ပျော်နေရင် အချိန်က ခဏလေး ကုန်သွား
တယ်။ ဒါတွေဟာ အိပ်မက်လို ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဆင်းရဲတာကတော့ ဒုက္ခပေါ့။

သူ့ကို မပျော်မရွှင်နဲ့ ခံစားရတဲ့အတွက် ပိုပြီးတာရှည်တယ်။

ဒါကြောင့် ဘဝမှာဒုက္ခတွေ ပိုများတယ်လို့ခံစားရတယ်။

တကယ်လည်း အကောင်းနဲ့အဆိုးကို စဉ်းစားလိုက်ရင် အဆိုးက
ပိုများတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတိုင်းသိတဲ့ လောကဓံ (ရှစ်ပါး) ရှိတယ်။

လောကဓံဆိုတာ လောကဓမ္မဖြစ်တဲ့အတွက် လောကရဲ့နိယာမ
တရားပါပဲ။

လောကရဲ့အကောင်းအဆိုး လူတွေကို သက်ရောက်ပုံ ပြတဲ့
တရား(၈)ပါးပေါ့။

အကောင်းလောကဓံတရား လေးပါး။ အဆိုးလောကဓံတရား
လေးပါး ဆိုပြီး ခွဲထားတယ်။

အကောင်းလောကဓံတရားတွေရှင် ဘာဖြစ်လဲ။

ပျော်တောင်ပျော်သေးတာပေါ့။

အဆိုးလောကဓံတရားလေးပါးကိုတွေ့တော့ သောကရောက်
တာပေါ့။

ဒီတော့ အဆိုးလေးခုကိုရေးပြမယ်။

၁။ လာဘ်မရခြင်း

၂။ ဂုဏ်သတင်းကင်းမဲ့ခြင်း

၃။ ကဲ့ရဲ့ဆဲဆီခံရခြင်း

၄။ ဆင်းရဲခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီအဆိုးလေးခုတွေတဲ့အခါ ဘယ်လိုကြုံကြုံခံမလဲ။

အထူးသဖြင့် မအောင်မြင်မှာကို စိုးရိမ်စိတ် ...

ပြောခံရမှာကို ကြောက်စိတ် ...

မိမိကိုယ်ကို မယုံရဲတဲ့စိတ် ...

စတဲ့ စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ လူတွေ ဘယ်လို

စခန်းသွားကြတယ်ဆိုတာတွေ ...

မှတ်တမ်းအထွေထွေကို တင်ပြတာပါပဲ။

တည့်တည့်ကြည့်

မျက်မှောက်ကိုရှုပါ။

၄၃

တစ်ခါက ဆေးကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ဟာ အင်မတန်
စိတ်ညစ်နေတယ်။

သူဟာ လာမယ့်စာမေးပွဲကို ကြောက်နေတယ်။

ဒီစာမေးပွဲဟာ သူ့ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာကိုး။

သူဟာ စဉ်းစားလေလေ စိတ်ဆင်းရဲလေပဲ။

စာမေးပွဲကျမှာစိုးတယ်။

အောင်လာရင်လည်း စိုးရိမ်သေးတာပါပဲ။

စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်တယ်။

ဘယ်ကို ရောက်မလဲ။

ဘယ်မှာ ဆေးခန်းဖွင့်ရမလဲ။

စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေကြေးလုံလောက်ပါ့မလား။

ဒီအချိန်မှာ စာတစ်ပိုဒ်ကို သူဖတ်မိလိုက်တယ်။

ဒီစာတစ်ပိုဒ်နဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားလေတယ်။

သူဟာ ဆေးပညာပါမောက္ခကြီးဖြစ်လာတယ်။

သူ့ရဲ့ခေတ်ကာလမှာ အတော်ဆုံးဆေးပညာရှင် ဖြစ်လာတယ်။

သူတွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ သူ့ရဲ့အကြောင်းကို စာမျက်နှာ
 (၁၄၆၆)မျက်နှာ ရေးသားပါမှ ပြည့်စုံတယ်။
 သူ့ရဲ့အမည်ကတော့ ဆာဝီလျံအော့စလာဖြစ်တယ်။
 သူ့ကို အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ကြီးက သူ့ရဲ့ကောင်းဘွဲ့ ပေးခဲ့တာ ဖြစ်
 တယ်။
 သူ့ဖတ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီစာပိုဒ်ကတော့ အောက်ပါအတိုင်းပါပဲ။

Our main business is
 not to see what lies dimly at a distance,
 but to do what lies clearly at hand.

Thomas Carlyle

ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဓိကလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကတော့
 အဝေးမှာမှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေတာကို ကြည့်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။
 မိမိဆီကိုရောက်နေတဲ့ အနီးမှာရှိတာတွေ လုပ်ဖို့ပါပဲ။
 သောမတ်စ်ကာလိုင်း

နှစ်ပေါင်း(၄၂)နှစ်အကြာ နွေဦးရဲညချမ်းတစ်ခုမှာ ဆာဝီလျံ
 အော့စလာဟာ ယေးလ်တက္ကသိုလ်မြက်ခင်းပြင်မှာ သူ့ရဲ့ကျောင်းသားတွေ
 ကို မိန့်ခွန်းတစ်ခု ပြောကြားခဲ့တယ်။

“ကျောင်းသားတွေကထင်ကြမှာပဲ။ ကျုပ်ဟာ လူကြိုက်များတဲ့
 စာအုပ်ကို ရေးခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်ကြီးလေးခုမှာ တစ်ပြိုင်တည်း ပါမောက္ခ
 အနေနဲ့ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို အင်မတန် ကောင်း
 တဲ့ ဦးနှောက် ပိုင်ဆိုင်သူလို့ ယူဆကြမှာပဲ။ တကယ်တော့ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်
 ချင်းတွေက သိတယ်။ ကျုပ်ဟာ သာမန် သူလိုကိုယ်လိုလူပါပဲ။ အားလုံး
 ထဲက လူတစ်ယောက်ပါ” လို့ စတင်ပြောသွားတယ်။

ဒါဆိုရင် သူ့ရဲ့ အောင်မြင်မှုလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ဘာလဲ။

“ကျွန်တော် ဒီလိုအောင်မြင်ရတာဟာ တစ်နေ့တာ အတွက် အလုပ်ပိတ်အခန်း (day-tight compartments)မှာ နေခဲ့လို့ပါ။ တစ်နေ့တာ အလုပ်ပိတ်အခန်းဆိုတာ ဘာလဲ။ မကြာသေးမီက ကျွန်တော် အတ္တလန်တစ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကာ သင်္ဘောနဲ့ ခရီးသွားခဲ့ဖူးတယ်။ သင်္ဘောကပွတ်နိနဲ စကားပြောကြရင်း သင်္ဘောရဲစနစ်ကို ပြောပြတယ်။ သင်္ဘောအောက်ခြေ မှာ စက်ခန်းတွေရှိတယ်။ ဒီအခန်းတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်နေပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာရင် ပိတ်ပစ်လိုက် လို့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ရေလုံတဲ့ အခန်း (water-tight compartments) တွေပါပဲ။ အဲဒီစနစ်ဟာ သင်္ဘောကို မနှစ်မြုပ်ဖို့ ကယ်တင်တဲ့စနစ်ပါပဲ”

ဒေါက်တာအော့စလာဟာ အလုပ်တွေအများကြီး လုပ်ပေမဲ့ ကဏ္ဍတွေကို ပိုင်းခြားထားတယ်။

“မင်းတို့ကျောင်းသားတွေဟာလည်း ခရီးရှည်သွားရမယ့်သူ တွေပါ။ မိမိရဲ့ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကို ရှာချင်တယ်ဆိုရင် day-tight compartments မှာသာနေပါ။ မနေ့ကဆိုတာ မရှိဘူး။ မနေ့က ဆိုတာ ပြီးသွားပြီ။ မနေ့ကဆိုတာ သေသွားပြီလေ။ မနေ့က ခလုတ်ကိုပိတ် လိုက်ပါ။ နက်ဖြန်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ နက်ဖြန်ရဲ့ အခန်းအတွက်လည်း ခလုတ်မဖွင့်ပါနဲ့။ တံခါးကို လုံလုံပိတ်ထား” လို့ အကြံပေးသွားတယ်။

ဒါဆိုရင် နက်ဖြန်အတွက် မပြင်ဆင်ရတော့ဘူးလား။
ပြင်ဆင်မှုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီနေ့အတွက် အကောင်းဆုံး လုပ်တာ ဟာ နက်ဖြန်အတွက် ပြင်ဆင်တာပဲ။

ဒါကြောင့် နက်ဖြန်ကို စဉ်းစားစရာမလိုဘူး။
ခရစ်ယာန်တွေ ဆုတောင်းတဲ့အခါ “ကျွန်တော်တို့အတွက် နေ့စဉ် ပေါင်မုန့်ပေးသနားပါ” လို့သာ ဆုတောင်းပါတယ်။

ဒီတော့ “ဒီနေ့” အတွက်သာ ဆုတောင်းရတယ်။
လူတွေက နက်ဖြန်အတွက် မစဉ်းစားသူတွေကို အရှုံးလို့ ဆို တယ်။

ဘာကြောင့် နက်ဖြန်အတွက် မစဉ်းစားရမှာလဲဆိုတဲ့ ငြင်းချက်

တွေကို ကြားရမှာဖြစ်တယ်။

နက်ဖြန်အတွက် မစဉ်းစားနဲ့လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။

တကယ်တော့ နက်ဖြန်အတွက် စိတ်သောကမရောက်နဲ့လို့သာ ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်။

နက်ဖြန်ဆိုတာ ရှိတယ်။

နက်ဖြန်ဟာ သူ့ဘာသာသူ့လာလိမ့်မယ်။

နက်ဖြန်ကျရင် နက်ဖြန်အတွက် အတွေးတွေပေါ်လာမှာပဲ။

ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့က ပူပန်နေတာမျိုး မလုပ်ကောင်း ပါဘူး။

ဒီအတိုင်းပဲ။

မနေ့ကဆိုတာ ရှိခဲ့တာပဲ။

သူ့ကို သင်ခန်းစာ ယူသင့်သလောက်ယူပြီး "မနေ့က" ကို အလုံ ပိတ်လှောင်ထားလိုက်လို့ရတယ်။

ဆာပီလျံအော့စလာဟာ လူငယ်ဆေးကျောင်းသား ဘဝက ဒီသဘောကိုပေါက်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

စာမေးပွဲနီးလာတော့ သူ့ပျာယာခတ်ခဲ့တာကို ဆောင်းပါး အစ မှာ ဖော်ပြခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အမှန်ကို သူမြင်တယ်။

မိမိလုပ်စရာက စာကျက်တာပဲ။ စာကျက်မယ်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ မိမိလုပ်ဖို့ဟာ စာမေးပွဲဖြေတာပဲ။ အကောင်းဆုံးဖြေမယ်။

ဒါဟာ သူလုပ်တဲ့ ပုံစံတစ်ခုပဲဖြစ်တယ်။ ဒီပုံစံဟာ ဘဝမှာ အရေးပါဆုံးဖြစ်တာကို ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ဖို့ လိုပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ အသက်ရှင်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာနေတဲ့ အချိန်တွေကို ရွှေ့နေကြတယ်။

"ဘယ်အခါမှာ ပျော်မှာလဲ"

ကလေးလေးကပြောတယ်။ "ကျောင်းနေမှ" . . . တဲ့။

မူလတန်းကျောင်းသားက ပြောတယ်။ "အထက်တန်းရောက်မှ"

တဲ့။

အထက်တန်း ကျောင်းသားကပြောတယ်။ "တက္ကသိုလ်ရောက်မှ" ... တဲ့။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကပြောတယ်။ "အလုပ်ရမှ" ... တဲ့။

အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူက ပြောတယ်။ "ရာထူးတက်မှ" ... တဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ ... ဒါနဲ့ပဲ ... ။ အငြိမ်းစားယူသွားတယ်။

နောက်တော့ သူ့ရဲ့ဘဝနိဂုံးကို ရောက်သွားတယ်။

ဒီနေ့မှာပျော်လိုက်ပါ။

နက်ဖြန်အတွက် နက်ဖြန်မှာစဉ်းစားပါ။

ဒီနေ့အတွက်ကိုသာ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ပျော်နိုင်ကြမှာ အမှန်ပါ

ပဲ။

အားလုံးဟာသဒါရ

ကျွန်တော် အီဗင်ဆိုတဲ့လူအကြောင်း ပြောပြမယ်။

နိဒါန်းအဖြစ် ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ ဘုရားရှင်လက်ထက်က
“လယ်ထွန်ပုဏ္ဏားကြီး” အကြောင်းနဲ့ စလိုတယ်။

စာရေးနေရင်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို သတိရနေလို့ပါ။

ဆုံးရှုံးခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု ပျက်စီးခြင်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ
ပူပန်မှုကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်တယ်။

သင့်အနေနဲ့ ဒီလိုမကြုံဘူးသေးရင် ကိုယ်ချင်းစာနာချင်မှ စာနာ
နိုင်မှာဖြစ်တယ်။ သို့သော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့အတွက် ဒါမျိုး
တွေကြုံတွေ့နေကြတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကို ဖျောင်းဖျာပြောဆို
နိုင်တယ်။

ဒီတော့... လယ်ထွန်ပုဏ္ဏားကြီး (ကာသိကဘာရုဒါစ) အကြောင်း
ပြောပြမယ်။

ဂေါတမဘုရားရှင်ဟာ ပုဏ္ဏားကြီးတရားရမှာကို မြင်တယ်။
ဒါကြောင့် ကြိုတင်ပြီး ပုဏ္ဏားကြီးကို အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်အောင် ကြံစည်
တယ်။ ဘုရားရှင်မြတ်ဟာ သူဆွမ်းခံသွားတဲ့လမ်းမှာ ပုဏ္ဏားကြီးကို အမြဲ
တစေ့နှုတ်ဆက်သွားတယ်။

ပုဏ္ဏားတွေကတော့ ရဟန်းတွေကို အထင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဖော်ရွေတဲ့စကားတွေကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးက ဘုရားရှင်ကို ချစ်ခင်လာတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာမှ လယ်ကွင်းကြီးဟာ အထူးတလည် စိမ်းလန်း စိုပြည်နေတယ်။ တစ်ဆက်တည်း စိမ်းရာမှ အသီးတွေမှည့်လာကာ ရွှေဝါရောင်သန်းစ ပြုလာတယ်။

လယ်ထွန်ပုဏ္ဏားကြီးဟာ “ဪ . . . ဂေါတမဟာ ငါ့အပေါ် မိတ်ဆွေရင်းချာလို သဘောထားရှာတယ်။ စပါးကလည်း ဒီနှစ်မှပဲ ထူးထူးခြားခြားကောင်းမွန်တယ်။ စပါးတွေ ရိတ်သိမ်းပြီးရင်တော့ အလှူကြီးပေးမှပဲ။ ဂေါတမကိုလည်း ဖိတ်မှ” လို့ ကြံစည်မိတယ်။

နောက်တစ်ရက် မြတ်စွာဘုရားကြွတော်မူလာတဲ့အခါမှာ ပုဏ္ဏားကြီးက ပြောတယ်။

“အဆွေဂေါတမ၊ ဒီနှစ်မှာမှ စပါးများ အလွန်အောင်မြင်တယ်။ လယ်ကွင်းတွေမှာ ရွှေသီးနေတာ ရှင်ကြီးဂေါတမ မြင်တွေ့မှာပါ။ စပါးရိတ်သိမ်းပြီးတဲ့အခါ ကျုပ်တို့မြာဟူကတွေကို အလှူကြီးပေးရပေမယ်။ သားသမီး၊ ဇနီးသည်တို့ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေကြတယ်။ သားသမီး၊ ဇနီးတို့ကိုလည်း လှပတဲ့အဝတ်အထည်တွေ ဆင်မြန်းဖို့ ဝယ်ပေးရပေဦးမယ်။ အဆွေဂေါတမကိုလည်း အလှူပွဲဖိတ်ကာ လှူပါမယ်” လို့ တက်ကြွ ရွှင်လန်းစွာ ပြောဆိုသတဲ့။

ဖြစ်ချင်တော့ . . . အဲဒီညမှာပဲ လုံးဝမမျှော်လင့်တဲ့ မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းလေတော့သတဲ့။ လယ်ကွင်းတစ်ခုလုံးဟာ ရေလွှမ်းမိုးသွားပြီး စပါးတွေဟာလည်း ရေထဲကို မျောပါသွားလေတော့တယ်။

ပုဏ္ဏားကြီးခမျာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထားတဲ့ မိမိ လယ်ကွင်းလှုပ်တစ်ပြက်အတွင်း ပျက်စီးသွားတဲ့အတွက် အင်မတန်မှ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ပူဆွေးသောကရောက်ကာ ငေးငိုင်လျက်ရှိလေသတဲ့။

ထိုအချိန်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟာ ပုဏ္ဏားကြီးထံကို ကြွရောက်လာလေတယ်။

ပုဏ္ဏားကြီးက ဗုဒ္ဓကိုမြင်တဲ့အခါ “ဪ၊ ဂေါတမဟာ ငါဒီလို

ဒုက္ခရောက်နေတုန်း သတင်းမေးဖော်ရတာပဲ” လို့ အားတက်သွားကာ အားကိုးလိုစိတ်လည်း ဖြစ်လာသတဲ့။

မြတ်စွာဘုရားက “ပုဏ္ဏားကြီး ဘာကြောင့် ငေးငိုငံနေပါ သနည်း” လို့ မေးတဲ့အခါ ပုဏ္ဏားကြီးက . . .

“အဆွေဂေါတမ၊ ကျုပ်အဖြစ်ကတော့ မပြောပြချင်တော့ပါ ဘူး။ မျှော်လင့်ထားတာတွေ အကုန်ကုန်ပြီ။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ရွှေရောင်ဝင်းတဲ့စပါးတွေ ရေထဲ မျောကုန်ပါပြီ” လို့ ညည်းတွားလိုက်သတဲ့။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက

“အရှင်ပုဏ္ဏား။ လောကဓမ္မတာကား ဒီအတိုင်းပင် ဖြစ်တယ်။ မကြံစည်ဘဲလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ကြံစည်ထားသော်လည်း ပျက်တတ် တယ်။ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သန်တက်ခါ ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး မျှော်လင့်၍မရ။ ငါ့အား ဘယ်သူက ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လိမ့်မယ်၊ ငါ့အတွက် ရစရာတွေ ဘာရှိတယ် စသဖြင့် မျှော်လင့်ချက်များ ထားရှိတဲ့အခါ ပြည့်စုံ ရရှိပါက ပျော်ရပါတယ်။ မရရှိ မပြည့်စုံပါက စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးဟာ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိတယ်။ ဒါကို သင်္ခါရလို့ဆိုတယ်။

ဒါကြောင့် မျှော်လင့်တောင့်တခြင်းဆိုတာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ အကြောင်းသာဖြစ်တယ်။ အာသာဆန္ဒကိုယ်၍ ပစ္စုပ္ပန်ခဏမှာ တတ်အား သ၍လုပ်ကိုင်ပါ။ မိမိတာဝန် ကျေပွန်ခြင်းသည်သာ အာဇာနည်တို့ရဲ့ တာဝန် ဖြစ်တယ်” လို့ ဟောကြားလိုက်တယ်။

ဒီခဏမှာ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ သတိတရား ပြန်လည်ထားနိုင်ပြီး အသိဉာဏ်အလင်းပေါက်သွားတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်များဟာလည်း ကင်းဝေး ပပျောက်သွားတယ်။

ဆိုလိုတာက မျက်မှောက်သာလျှင်အရေးပါတယ်။

မျက်မှောက်ကာလမှာ လုပ်စရာရှိတာကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်

ပါ။

ထိုက်သင့်သလောက် အောင်မြင်မှာပဲ။ မအောင်မြင်လည်း စိတ်
 ဆင်းရဲစရာ မလိုပါဘူး။
 မျှော်လင့်ထားရင်သာ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။

နောက်ဥပမာတစ်ခုက အက်ဝပ်အက်စ်အီဗင် အကြောင်းပါပဲ။
 သူဟာ ငယ်ငယ်က ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။
 ပထမဆုံး သူ့ဝင်ငွေကို သတင်းစာရောင်းခြင်းက ရတာပါပဲ။
 နောက်တော့ သူ ဆိုင်စာရေးဝင်လုပ်တယ်။

နောက်တော့သူဟာ လက်ထောက်စာကြည့်တိုက်မှူး ဖြစ်လာ
 တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ဝင်ငွေအပေါ် အမှီပြုပြီး စားသောက်နေတဲ့
 သူပေါင်း (၇)ယောက်ရှိတယ်။

လစာကလည်း နည်းလိုက်တာလွန်ရော။ ဒါပေမဲ့ သူ အလုပ်
 မထွက်ရဲဘူး။ အလုပ်ထွက်ရင် ငတ်ကြမယ်လေ။ ဒါကို သူကြောက်တယ်။
 ခန့်စ် ကြာသွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးသူဟာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လေး
 ကို စတင်ခဲ့တယ်။

မတည်ငွေကတော့ ချေးငှားထားတဲ့ငွေလေး ၅၅ ဒေါ်လာပါပဲ။
 ဒီအရင်းအနှီးလေးနဲ့ အလုပ်လုပ်တာ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ
 နှစ်သောင်း ဝင်ငွေရရှိခဲ့တယ်။

အဲဒီခေတ်က ဒေါ်လာနှစ်သောင်းဆိုတဲ့ငွေဟာ အများကြီးပါပဲ။
 တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီး ဝယ်လို့ရတယ်။

သူဟာ နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာလာတယ်။
 ဒီလိုနဲ့ နှစ်အတော်ကြာတော့ သူ အာမခံပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့
 ကုမ္ပဏီဟာ ဒေဝါလီခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့ ငွေတွေအားလုံး ဆုံးရှုံး
 သွားတဲ့အပြင် ဒေါ်လာတစ်သောင်းခြောက်ထောင် အကြွေးတင် ကျန်ရစ်
 ခဲ့တယ်။

သူဟာ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားတယ်။

ဒီအကြောင်းကို သူက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြတယ်။

“ကျွန်တော် မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ညဘက်မှာလည်း အိပ်မပျော်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ညစ်ပြီးစိတ်ညစ်တာပါပဲ။ စိတ်ညစ်တာကို ပဲ စိတ်ညစ်နေတယ်။ အတော့်ကို ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ အနာတွေ ပေါက်လာတယ်။ သွေးစုနာလိုမျိုးပဲ။ အိပ်ရာထဲ ပုံလဲသွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းလာတယ်။ ဒါနဲ့မဖြစ်တော့ဘူးလို့ အားတင်းပြီး ကျွန်တော် လမ်းထွက်လျှောက်တယ်။ လမ်းနည်းနည်း လျှောက်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော် ပုံလဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်မထနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဆေးရုံကို ရောက်သွားတယ်။

ဆရာဝန်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးတယ်။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ကောင်း မလာပါဘူး။ နောက်ဆုံး ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို လက်လျှော့လိုက် တယ်။ “ခင်ဗျားနေရရင် နှစ်ပတ်ပဲ” လို့ ပြောသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်စရာတွေ လုပ်လို့ရအောင် သတိပေးသွားတာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ပိုင်ဆိုင် တာတွေအတွက် သေတမ်းစာရေးတယ်။” ကဲ . . . ဒါ နောက်ဆုံးပဲ။ ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးပြီပဲလေ” လို့ ကျွန်တော်စိတ်ကို တုံးတုံး ချလိုက်တယ်။ ဒီလိုစိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်တာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် ရဲ့တင်းမာနေတဲ့အကြောတွေဟာ ပြေလျော့သွားပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့ တာပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ပတ်လုံး (၂)နာရီတောင် မအိပ်ခဲ့ရဘူး။

ခုတော့ ကျွန်တော်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လိုပဲ အိပ်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေအတွက် အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။

ကျွန်တော် အစာစားနိုင်လာတယ်။

ကိုယ်အလေးချိန်လည်း တက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တုတ်ကောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်တယ်။

နောက်တစ်လခွဲလောက်ကြာတဲ့အခါ ကျွန်တော် အလုပ်ပြန်ဆင်း
လာနိုင်တယ်။

တစ်ချိန်က ကျွန်တော် တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာနှစ်သောင်း ရခဲ့တယ်။

ခုတော့ တစ်ပတ်ဒေါ်လာ(၃၀)ရတယ်။ ဒါလည်း ကျွန်တော်
ပျော်တာပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ကျမ်းတုံး(မော်တော်ကားတွေ နောက် ပြန်လိမ့်
မကျအောင် အတားအဆီးလုပ်တဲ့အတုံး)တွေကို ရောင်းတဲ့ အလုပ်ကို
ရတယ်။

ခုတော့ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာရသွားပါပြီ။

ကျွန်တော်ဘာကိုမှ စိတ်မညစ်တော့ဘူး။ ပူပန်သောကရောက်
အောင် မနေတော့ဘူး။

အတိတ်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်။

အနာဂတ်ကိုလည်း မကြောက်မရွံ့တော့ဘူး။

ကျွန်တော်ရတဲ့အချိန် (တစ်ရက်မှာ ၂၄ နာရီပေါ့)ကို အကောင်းဆုံး
အသုံးပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။

ကျွန်တော် ကျမ်းတုံးရောင်းနေတာပဲ။ ဒါကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

သူ ပြောခဲ့တာပါ။

အက်ဝပ်အက်စ်အီဗင်ဟာ အချိန်တိုတောင်းစွာနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်
အောင်မြင်လာတယ်။

နောက် နှစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ အီဗင်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး
ကုမ္ပဏီဟာ နယူးယောက်မှာ ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်လာခဲ့တယ်။

နယူးယောက်စတော့ဈေးကွက်မှာ နေရာရလာတယ်။

ယနေ့တွင် သင် ဂရင်းလင်းကို သွားတဲ့အခါ အီဗင်ရဲ့မြေပေါ်
သင်ခြေချရမှာပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလေဆိပ်ဟာ အီဗင်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့
အီဗင်လေဆိပ်ရယ်လို့ ခေါ်ကြလို့ပါပဲ။

တကယ်လို့သာ အီဗင်ဟာ “တစ်နေ့တာလုံခြုံတဲ့ အခန်း” မှာ

မနေခဲ့ရင် သူ ဒီလိုအောင်မြင်ပါ့မလား။
 စဉ်းစားကြည့်ပါ။
 သင်ကမ္ဘာတည်သ၍ အသက်ရှည်နိုင်တယ်ပဲ ထားပါဦး။
 ဒီနေ့ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ သင် ပြန်မရတော့ဘူး။
 ဒီနေ့ဟာ သင်ရဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ် (အထူးစပါယ်ရှယ်နေ့) ပဲ။
 ဒီနေ့အတွက်အလုပ်လုပ်ပါ။ ဒီနေ့အတွက် စဉ်းစားပါ။
 နက်ဖြန်ဟာ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်လာမှာပါ။
 ဒီအတွက် သင်အောင်မြင်မှာပါ။

နိဂုံး

ဒီသင်ခန်းစာဟာ အဖိုးအဖြတ်နိုင်ဘူး။
 တံခါးကိုပိတ်ပါ။
 သံတံခါးလို လုံခြုံအောင်ထားပါ။
 တစ်နေ့တာ လုံခြုံတဲ့အခန်းထဲမှာနေပါ။
 ဒီတော့ မိမိကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ပါ။
 ပြီးတော့ အဖြေကိုလည်းရေးကြည့်ပါ။

- ၁။ သင်ဟာ ယနေ့(လက်ရှိ)နေ့ထိုင်ခြင်းကို အလျဉ်းဂရု မစိုက်ဘဲ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ပူနေပါသလား။
 သို့မဟုတ် သင်ဟာ ဟိုမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာရှိတဲ့ အလှအပ ဆင်စွယ် နန်းပြာသာဒ်ကို မျှော်လင့်နေပါသလား။
- ၂။ သင်ဟာ အတိတ်က ရွှေထီးဆောင်းကောင်းစားစဉ်က အကြောင်းကို စဉ်းစားနေကာ လက်ရှိအနေအထားကို မုန်းတီးနေပါသလား။
- ၃။ သင်ဟာ နံနက်စောစောထကာ ဒီနေ့အတွက် အလုပ်တွေကို ပြီး အောင်လုပ်မယ်။ အကောင်းဆုံး(၂၄)နာရီ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားဖို့ စဉ်းစားဖူးလား။
- ၄။ သင့်အနေနဲ့ တစ်နေ့တာလုံခြုံတဲ့အခန်းမှာ နေမယ်ဆိုရင် ဘဝမှာ ပိုပြီး အောင်မြင်မှုရရှိမယ်လို့ ထင်ပါသလား။

၅။ သင် . . . ဒါတွေကို ဘယ်တော့စမလဲ။
ရှေ့အပတ်၊ နောက်တစ်လ၊ နောက်သုံးလ . . .
ယနေ့ပဲလား။

တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ

ရလာတဲ့ဘဝခဏလေးမှာ ကျွန်တော်တို့တတွေ ပျော်ရွှင်အောင်နေ
တတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာကို အားလုံး သဘောပေါက်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။

သို့သော် . . . မပျော်နိုင်သူတွေ အများကြီးပဲ။

မပျော်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာ ရှိမှာပါပဲ။

ဒါတွေကို ခေတ္တမေ့ထားလိုက်ပါ။

မေ့မထားနိုင်ရင်လည်း ဘေးဖယ်ပြီးထားပါ။

ဒါကြောင့် ပညာရှင်များပေးတဲ့နည်းလမ်းလေးကို သုံးပြီး ပျော်ရွှင်
နိုင်အောင် အကြံပြုပါရစေ။

“ ဒီနေ့ တစ်ရက်တော့ (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ) ကျွန်တော် ပျော်ပါ
မယ်”

ဒီလိုမနက်အိပ်ရာထတာနဲ့ မိမိကိုယ်ကိုပြောပါ။

အမေရိကန်သမ္မတဟောင်း အီဘရာဟမ်လင်ကွန်း ကတော့
လူတွေဟာ မိမိတို့ဆုံးဖြတ်တဲ့ ပမာဏအတိုင်းသာ ပျော်ရွှင်ကြပါတယ်လို့
ဆိုသတဲ့။

ဒါကိုလက်ခံပါ။

ပျော်ရွှင်မှုဟာ ပြင်ပက ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်တွင်းက ဖြစ်လာတာပါပဲတဲ့။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ . . . (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ)

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြင်ပိုမယ်။

ဘယ်လိုပြင်မလဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် ပြင်ပိုမယ်။

ကျွန်တော်ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် ကျွန်တော် မကြိုးစားဘူး။

ကျွန်တော့်မိသားစု . . .

ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း . . .

ကျွန်တော့် လူမှုဆက်ဆံရေး . . . တွေမှာ အားလုံးလိုက်လျောညီထွေ

စွာ ဆောင်ရွက်ဖို့ ကြိုးစားသွားမယ်။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ . . . (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ)

ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာချမ်းသာစွာရှိဖို့ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်သွားမယ်။

ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်မယ်။

ကျန်းမာတဲ့အစာကိုသာ စားပါမယ်။

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ ဘာကိုမှမလုပ်ဘူး။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို့ လျစ်လျူရှုမထားဘူးလေ။

နောက်ပြီး မူးယစ်စေတဲ့ ဆေးဝါးတွေ ဆေးလိပ်အရက်တွေကို

ရှောင်မယ်။

ကိုယ်ခန္ဓာဟာ အကောင်းဆုံးစက်၊ စုပါကွန်ပျူတာထက် သာလွန်

တဲ့စက် ဖြစ်တာကို သိထားရမယ်။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ . . . (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ)

ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဓာတ်ကို ခွန်အားဖြည့်မယ်။

တစ်စုံတစ်ခုအကျိုးရှိတာလေးကို သင်ယူလေ့လာမယ်။

ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ညစ်တတ်သူတစ်ယောက် အဖြစ်မခံဘူး။

စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ မထားဘူးလေ။

စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်စုံတစ်ခုကိုသာ စိတ်ကိုထားရှိမယ်။

မြင်ရင် မြင်တယ်မှတ်မယ်။ ကြားရင် ကြားတယ်မှတ်မယ်။
ဒီအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ဘူး။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ . . . (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ)
ကျွန်တော် အကျိုးဆောင်တဲ့လုပ်ငန်းလေး လုပ်မယ်။
ပထမတစ်ခုကတော့ သူများကို ကောင်းအောင် လုပ်ပေးမယ်။

ဒီအတွက် သူတစ်ပါးကို မသိစေရပါဘူး။

နောက် . . . မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင်လုပ်မယ်။
နောက်တော့ မိမိလုပ်ချင်တဲ့(ကောင်းတဲ့)အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မယ်။
နောက်ပြီးတော့လည်း ဒါတွေကို သတိထား မှတ်သားသတိရှိမယ်။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ . . . (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ)
ကျွန်တော် သူများကို မငြင်းခုံတော့ဘူး။ လူတွေနဲ့ သဘောထား
ညှိနှိုင်းမယ်။

ကျွန်တော်မနှစ်သက်တာတွေကို မပြောတော့ဘူး။
မကောင်းဘူးထင်တာတွေကို ထုတ်ဖော်မပြောဘူး။
အထူးသဖြင့် မိသားစုဝင်တွေရဲ့စကားကို လေးလေးစားစား
နားထောင်မယ်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်စကားမဆိုဘူး။
သူတို့ထဲက ကောင်းတဲ့အချက်တွေကိုရှာပြီး ချီးမွမ်းသင့်တာတွေကို
ချီးမွမ်းမယ်။

ဝန်မလေးတာတွေအားလုံးကို ခေါင်းညှိတ်မယ်။
သို့သော် ဘာကိုမှ ကတိမပေးဘူး။

ဒီနေ့တစ်ရက်ပါခင်ဗျာ။
ဒီတစ်ရက်တည်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် နေထိုင်

မယ်။

ကျွန်တော်မှာရှိတဲ့ ဘဝပြဿနာအားလုံးကို ဒီနေ့မှာ ဘာဆိုဘာမှ မစဉ်းစားမပြောဆိုဘူး။

ဘာပြဿနာတွေမှ မရှိသလို နေထိုင်မယ်။
ဘော့စ်က ဒါတွေ လုပ်ပါပြောရင် လုပ်လိုက်မှာပဲ။
တိုဟာလုပ်ပါ ဆိုရင်လည်း လုပ်မှာပဲ။
ကျွန်တော်လုပ်စရာတွေကို ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်ထားလိုက်မယ်။
လုပ်သင့်တဲ့အတိုင်းလုပ်မယ်။
ဘယ်မှာပြဿနာရှိမှာလဲ။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ . . . (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ)
ကျွန်တော် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတွေကို ရေးချမယ်။
ဒါကို ယခုခေတ်စကားနဲ့ပြောရင် ပရိုဂရမ်လုပ်တယ်လို့ ဆိုရ
ပါမယ်။

တစ်နာရီတစ်မျိုး လုပ်ဖို့အတွက် လုပ်စရာ ၁၂မျိုးကို ရေးချမယ်။
မလုပ်နိုင်တာမျိုး မရေးဘူး။
ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာဖြစ်တယ်။
လုပ်နိုင်တာတွေကို ပြန်ကြည့်ပြီး တစ်သက်လုံး အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် လမ်းညွှန်ချက်တွေရေးလို့ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ . . . (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဗျာ)
ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော် အနားယူဖို့ အချိန် နာရီဝက်ပေး
လိုက်မယ်။

ကျွန်တော်စိမ်ကလေးနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေမယ်။
အပန်းဖြေချိန်ပေါ့ဗျာ။
ဘာသာရေးကို စဉ်းစားအာရုံပြုမယ်။
လုပ်ထားတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အာရုံပြုမယ်။

ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ ... (တစ်ရက်တည်းပါခင်ဤ)

ကျွန်တော် ဘာကိုမှမကြောက်ဘဲ နေကြည့်မယ်။

အထူးသဖြင့် ပျော်ရမှာမကြောက်အောင် ရယ်ရမှာကို မကြောက်
အောင် ကြိုးစားမယ်။

ပျော်ရွှင်တာ အလှအပပါ။ အလှအပကို မြတ်နိုးပါမယ်။

လူတကာကို မေတ္တာထားမယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အားလုံး
အတွက် လိုအပ်တာကို သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစားမယ်။

အားလုံးကို ချစ်မယ်။

မိမိကိုယ်ကိုလည်း ချစ်မယ်။

စဉ်းစားပါ။ ပျော်ရွှင်တဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ နေထိုင်ပါ။

သင်ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝကို ရမှာပါပဲ။

သင်လုပ်ဖို့က တစ်ရက်တည်းပါပဲ။

စိတ်ညစ်တာအဖြေမှမဟုတ်တာ

မအောင်မြင်တဲ့အခါ မပျော်နိုင်ဘူး။

ဒီလိုအခြေအနေတွေကို ရောက်တဲ့အခါ သောတရောက်ပြီး စိတ်
ဓာတ်တွေကျတယ်။

၁၉၇၃ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော် အင်္ဂလန်ပညာသင် သွားရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆွဲဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်
ပွဲတွေလုပ်ပြီး လေဆိပ်လိုက်ဖို့ကြတယ်။

လမ်းထဲကလူကြီးတွေလည်း ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားတယ်။

ဆွေမျိုးတွေကလည်း မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်က အင်္ဂလန်မှာ ပါရဂူဘွဲ့သွားယူခွင့်ရတာ အင်မတန်ကြီးကျယ်
တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်တွေအများကြီး ရှိသွားခဲ့
ပါတယ်။

ထိုစဉ်က သုတေသနလိုအပ်ချက်အတွက် စမ်းသပ်မှုတစ်ခုကို
လုပ်ရပါတယ်။

ဒီစမ်းသပ်ချက်ကိုလုပ်ရတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာတယ်။

ဓာတ်ပြုခြင်းအတွက် လုံခြုံတဲ့အခန်း (Safe Room)မှာ တစ်ည
ထားရပါတယ်။

မနက်လာကြည့်တော့ ဖန်စတွေကိုသာ တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်စမ်းသပ်ထားတာတွေ ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားတယ်။ စမ်းသပ်ချက်တွေအားလုံး ပျက်စီးသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက် တွေလည်း ပျက်စီးသွားပါတယ်။

ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲပေါ့။ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည် က ပညာလာသင်တာဖြစ်တယ်။ မိဝေးဖဝေး တစ်ယောက်တည်းပါ။ အင်မတန်အားငယ်တဲ့ကာလ ပထမပိုင်းမှာ ဒီလိုဖြစ်တော့ ဆောက်တည် ရာမရဘူး။

ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိတဲ့အချိန်မှာ သူငယ်ချင်း 'တွန်စ်' ရောက် လာတယ်။ သူက ကျွန်တော့်လိုပဲ ပါရဂူတွေအတွက် သုတေသနလုပ်နေသူ ဖြစ်တယ်။

သူက နေ့စဉ် ခပ်အေးအေးပဲ လုပ်တတ်တယ်။
ကျွန်တော် စိတ်ပျက်အားငယ်နေတာတွေတော့ . . .

"ဘာဖြစ်တာလဲ" လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်က စမ်းသပ်ချက်တွေ ပျက်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြ တယ်။

"ဒီတော့ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ငါ စိတ်ညစ်တာပေါ့ တွန်စ်ရာ။ အရမ်းစိတ်ပျက်တယ်"

"ဟာ . . . ဒါ ကမ္ဘာပျက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီက ဇန်နဝါရီ တွေကို မင်းလှည်းကျင်းပြီးပြီလား"

"ဟင်အင်း ဆရာလာရင်ပြမလို့"

"ဆရာကမင်းကို လှည်းခိုင်းမှာပဲ၊ ဇန်နဝါရီတွေမှာကွ"

"ဒါပေမဲ့ ဆရာက ဒါတွေကိုစိတ်ဆိုးမှာ။ စိတ်ညစ်တယ်"

"မင်း စိတ်ညစ်လို့ ပြန်ကောင်းလာမယ်ဆိုရင် ငါလည်း ဝိုင်း စိတ်ညစ်ပေးပါမယ်။ ဟိုဘက်ခန်းက မိုက်တို့၊ ပီတာတို့ကိုလည်း ဝိုင်းကူ စိတ်ညစ်ခိုင်းပေးမယ်"

"ငါတကယ်ပြောတာပါ။ မင်းစိတ်ညစ်တာကို ပြောပျောက်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့လိုတာပေါ့"

“ဒါကြောင့် ငါစိတ်ညစ်တာပေါ့”

“ငါပြောတယ်လေ။ စိတ်ညစ်တာ အဖြေမှတုတ်တာဘဲ။ မင်း
ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ အဖြေပဲ”

ဒီတော့မှ တွန့်မိပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွား
တယ်။

စိတ်ညစ်တာ အဖြေမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် အခန်းထဲက ဖန်စတွေကို လှည်းကျင်းတယ်။

မိမိကိုယ်ကို အားတင်းလိုက်တယ်။ ရင်ကော့ကာ ဆရာနဲ့ သွား
တွေ့တယ်။

“ဆောရီးပဲဆရာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်စမ်းသပ်ချက် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သွားတယ်”

ကျွန်တော့်အသံတွေ မတုန်အောင်ထိန်းရင်း ဆရာကိုတောင်းပန်
တယ်။

“အေး ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်နိုင်လို့ မင်းကို လုံခြုံမှုရှိတဲ့အခန်းထဲ
လုပ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ။ မင်းဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လို့ ယူဆလဲ”

ဆရာက မေးခွန်းတွေမေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာ မဆူတော့
ဘူးဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။

တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ဆရာဆူမှာ ကြောက်
တယ်။ တစ်ယောက်ယောက် အပြစ်ပြောမှာ ကြောက်နေလို့ပဲ ဆိုတာ
ကျွန်တော် သတိထားမိလာတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တကယ့်အဖြစ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြော
လိုက်ရင် သူတို့အပြစ်တင်မှာကို ကြောက်နေတယ်။

နောက် ကျွန်တော်ရဲ့အနာဂတ်(ဘွဲ့ဒီဂရီရရှိရေး)ကို ထိခိုက်မယ်
ဆိုပြီး ပူပန်နေမိတယ်။

“မင်းအသုံးမကျဘူး”လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝေဖန်ပြစ်တင်
မှာကို ကြောက်နေမိတယ်။

ဒါဟာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောတရားပဲ။

ဒါကြောင့် လုံခြုံမှုရှိတဲ့အခန်းမှာ လုပ်ခိုင်းတာပါ။ လုံခြုံမှု အခန်းမှာ သံမဏိဆန်ခါကွန်ရက်တွေနဲ့ ဇွဲစည်းထားတယ်။ အသံလည်းလုံတယ်။ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ရင် မှန်စတွေအပြင် မထွက်အောင် လုပ်ထားတယ်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ရလာပါတယ်။ တကယ်တော့ ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်တာဟာ ဓာတ်ပြုခြင်း အလွန်အမင်းမြန်လို့ပါ။ ဓာတ်ပြုနှုန်းကို လျော့ချရမယ်။ ဆရာက မေးတယ်။

“မင်းနောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ... တဲ့။

“ဆရာ ပေါက်ကွဲမှုမဖြစ်အောင် ဓာတ်ပြုနှုန်းကို လျော့ချရမှာပေါ့”

“ဓာတ်ပြုနှုန်းအပေါ် သက်ရောက်တဲ့အချက်တွေ မင်းသိလား” ဒါက ဆယ်တန်းကစာတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆရာနဲ့ဆွေးနွေးချင်တယ်” လို့ ပြောပြီး စမ်းသပ်ချက် မှတ်တမ်းတွေသွားယူဖို့ ဆရာကိုခွင့်တောင်းကာ အပြင်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်အပြင်ကိုထွက်လာတော့ လေတချွန်ချွန်နဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။

တွန့်မိက မေးတယ်။

“မင်း ဘာကြောင့်လေချွန်နေတာလဲ”

“မင်းကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့”

“ဆရာက ဒါ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝကို ပြောပြတာပါပဲ”

“အေး၊ မင်းပျော်ရွှင်တဲ့နည်းလမ်းကို တွေ့သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နေ့လယ်ကျရင် ဝိုင်းပြီးပျော်ကြဖို့ ဝိတို့၊ မိုက်တို့ ခေါ်ခဲ့ကွာ။ အတူတူ နေ့လယ်စာစားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်ဟာ ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ပဲ ပါရဂူဘွဲ့ကို ရပါတယ်။

တွန့်မိရဲ့စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်တော့်ဘဝသင်ခန်းစာပါပဲ။

ဒီစကားကတော့ ...

“စိတ်ညစ်တာအဖြေမှ မဟုတ်တာဘဲ။ မင်း ဘာဆက်လုပ်လေ့
ဆိုတာ အဖြေပဲ”

နောက် တစ်ကြိမ် ဒီလိုအခက်အခဲတွေ တွေ့တိုင်း တွန်မိရဲ့စကား
အတိုင်း လိုက်နာပါတယ်။ စိတ်မညစ်တော့ဘူး။ စိတ်ညစ်ရင် ဉာဏ်ပိတ်
တယ်။

ယနေ့တိုင် တွန်မိကို ကျေးဇူးတင်နေဆဲပါပဲ။

စိတ်ပျော်စေဖို့ အဆုံးနှိုက်ပါ

ငယ်ငယ်ဘဝကတော့ စိတ်ညစ်တာတွေ နည်းပါတယ်။
ဘာဖြစ်ဖြစ် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်တယ်။
မိမိဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကြီးကြီး
မားမားထားတယ်။

ဒီအခါမှာ အောင်မြင်ရင်တော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့။
လူမသိသူမသိ ချမ်းသာစွာနေသွားလို့ ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးတဲ့အခါမှာ
ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမလဲဆိုတာကို လူတကာကပေးတဲ့ သင်ခန်း
စာ နမူနာတွေကို ယူကြည့်ရတယ်။

ယခုပြောမှာက ကယ်ရီယာ (Carrier) လေအေးစက် ကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအစဖြစ်စဉ်ပါပဲ။

သူ့အမည်က ဝီလီဟေးလ်ကယ်ရီယာ (Willies H. Carrier)
ဖြစ်တယ်။ သူဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ပါ။
သူ့ရဲ့ပြဿနာ ဖြေရှင်းပုံလေးကို တင်ပြလိုတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ပြော
ပြမယ်။

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က နယူးယောက်က Buffalo Forge ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဓာတ်ငွေ့သန့်စင်ရေးအတွက် “ပရောဂျက်” တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးတယ်။

ဒီစက်ကို ခရစ္စတယ်စီးတီးမှာရှိတဲ့ ဖန်ချက်စက်ရုံမှာ တပ်ဆင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီစက်ရုံရဲ့ အရင်းအနှီးဟာ အဲဒီခေတ်က ဒေါ်လာတစ်သန်း ရှိတယ်။ အတော့်တိုများတဲ့ ပမာဏပေါ့။ ဒီစက်ရုံအတွက် ကျွန်တော်က ဓာတ်ငွေ့သန့်ရှင်းရေးကိရိယာကို တပ်ဆင်ပေးရမှာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ Buffalo Forge ကုမ္ပဏီက ဓာတ်ငွေ့သန့်စင်ရေးကို လုံးဝတာဝန်ယူထားတယ်။

ဒီဓာတ်ငွေ့သန့်စင်ရေးဆိုတာက ဓာတ်ငွေ့များ အင်ဂျင်ထဲကို ထည့်ပြီး လောင်ကျွမ်းစေတဲ့အခါတွေမှာ အင်ဂျင်တွေ မထိခိုက် မပျက်စီးစေဖို့ဖြစ်တယ်။

တကယ်တော့ ယခုတပ်ဆင်မယ့်ကိရိယာကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ကြိမ်သာစမ်းရသေးတော့ မသေချာလှသေးဘူး။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကုမ္ပဏီက အဲဒီမှာတပ်ဆင်ဖို့ ခိုင်းတော့ ပြုလုပ်ရမှာ ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်စိတ်ပူနေတယ်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကိရိယာက အပြည့်အဝ အလုပ်မလုပ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ပေးထားတဲ့ အာမခံချက်ကို မပြည့်မီဘူး။

ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်

ဦးခေါင်းကို လူတစ်ယောက် ရိုက်ချလိုက်သလိုပဲ ခံစားရတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ခေါင်းထဲကလည်း နာကျင်လာတယ်။

ကျွန်တော်အိပ်လို့မရဘူး။

ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာမသိဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး

ဆုံးရှုံးမှုကို တွေ့ရတာပဲ။

နောက်ဆုံး စိတ်ကိုလျှော့လိုက်တယ်။ ဒီအခါ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။ စိတ်ညစ်နေလို့တော့ ဘာထူးမှာလဲ။ ဒီတော့ စိတ်ညစ်တာတွေကို ခဏဘေးဖယ်ပြီး ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။

ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ သောကရောက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်။

ဒီလိုစဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ ပထမအဆင့် အဆင်ပြေသွားတယ်။

တကယ်တော့ ဒီလို စိတ်သောကမရောက်ဖို့ အဆင့် သုံးဆင့် ရှိတယ်။

အဆင့်တစ် ။ ။ အခြေအနေကို အဆုံးထိလေ့လာပါ။ ဆိုလိုတာက ဒီလိုဆုံးရှုံးမှုတွေဖြစ်ရင် ဘာတွေအဆိုးဆုံး ဖြစ်နိုင်လဲ။ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ် ဆိုတာကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ လက်ခံပါ။ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်တာတွေ အားလုံးကို လက်ခံလိုက်။

ကျွန်တော်ပြဿနာကို ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ ထောင်မချတာ အသေအချာပဲ။

ဘယ်သူကမှလည်း ကျွန်တော့်ကို သေဒဏ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်ချင် ပြုတ်မှာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီကလည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်ဖြုတ်ရမယ်။ ဒီအတွက်

ရင်းနှီးမြုပ်နှံထားတဲ့ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းတော့ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်။

အဆင့်နှစ် ။ ။ အဆိုးဆုံးသော ဖြစ်နိုင်ခြေတွေအားလုံးကို မှတ်သား ဆင်ခြင်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒါကို လက်ခံကြရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဆုံးရှုံးမှုဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့မှတ်တမ်းအတွက် အင်မတန် ဆိုးမှာပါပဲ။ အလုပ်ပြုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောက်အလုပ်တစ်ခု ရှာလို့ ရနိုင်ပါသေးတယ်။ ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ဒီလိုအမှားတစ်ခုအတွက် ဒေါ်လာနှစ်သောင်းတော့ အဆုံးရှုံးခံရတာ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ နောက် ဒီထက် အားသာတဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေ လုပ်လာနိုင်ပြီး ပိုပြီးအကျိုးအမြတ် ရှိချင်

ရီလာနိုင်တယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ပိုမိုအကျိုးရှိတဲ့အလုပ်ကို ပြောင်းလဲလုပ်တိုင်လာနိုင်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို လက်ခံပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ချက်ချင်းလိုလို စိတ်သက်သာရာရသွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်အနေနဲ့ ရက်ပေါင်းများစွာ မရရှိဘူးတဲ့ အေးချမ်းမှုကို တစ်ခဏချင်းမှာ ရသွားပါတယ်။

တတိယအဆင့် ။ ။ ဒီလိုအဆိုးရွားဆုံးသော အခြေအနေကို လက်ခံပြီးတဲ့နောက် ဘာတွေကို ပြုပြင်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာကို ရှာဖွေတော့တယ်။

ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းထဲက ဘယ်လောက်ကိုဖြင့် ပြန်ရနိုင်စရာရှိလဲဆိုတဲ့ သက်သာရာ သက်သာကြောင်းကို ရှာတော့တာပါပဲ။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်အဖြေရှာလို့ တွေ့သွားတယ်။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော်တို့ဟာ နောက်ထပ်ဒေါ်လာငါးထောင်ကိုသုံးပြီး စက်ကိုပြုပြင်လိုက်ရင် ဒီပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စကို ကုမ္ပဏီကိုတင်ပြပြီး ပြုပြင်မှုကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့တင်ပြချက်ကို ကုမ္ပဏီက သဘောတူပါတယ်။ ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒေါ်လာနှစ်သောင်း ရှုံးရမယ့်အစား ဒေါ်လာတစ်သောင်းငါးထောင် အမြတ်ရခဲ့ပါတယ်။

တကယ်လို့များ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုစိတ်ဆင်းရဲ သောကတွေ ရောက်နေရင် ဒီလိုဆောင်ရွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲတာဟာ ဉာဏ်ကို တုံးတာပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မချနိုင်

တော့ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဟာ အဆိုးဆုံးအခြေအနေတို့ ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ဓာတ်ကျနေ တာတွေ မရှိတော့ဘူး။

မိမိဟာ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ပြဿနာကို နဖူးတွေဒူးတွေ ဖြေရှင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ဒီအတွေ့အကြုံဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံရပါစေ အထက်ပါ အဆင့်သုံး ဆင့်နဲ့ စဉ်းစားဖြေရှင်းလိုက်တော့တာပါပဲ” . . . တဲ့။

ယနေ့ လေအေးစက်တွေထုတ်နေတဲ့ ကယ်ရီယာ ကုမ္ပဏီဟာ အင်မတန်နာမည်ကြီးနေတာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

အဆိုးဆုံးဘာတွေဖြစ်နိုင်လဲ

ပါမောက္ခဝိလျံဂျိမ်းအကြောင်း ထပ်ပြောပြမယ်။

ပါမောက္ခဝိလျံဂျိမ်းဟာ အသုံးချစိတ်ပညာကို အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ကျောင်းသားတွေကို အောက်ပါအတိုင်း မှာကြားတယ်။

“ပြဿနာဖြစ်လာရင် အဆိုးရွားဆုံးအတွက် ပြင်ဆင်ပါ။ ပြီးတော့ လိုလိုလားလားသာ လက်ခံလိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလို လက်ခံလိုက်ခြင်းဟာ ကံမကောင်းခြင်းကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ ပထမအဆင့် ဖြစ်လို့ပါပဲ” . . . တဲ့။

တရုတ်စာရေးဆရာ တွေးခေါ်ပညာရှင် လင်ယုတန် ကလည်း “အစစ်အမှန်စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို ရယူလိုပါက အဆိုးဆုံးကို လက်ခံလိုက်ခြင်းပါပဲ” လို့ ပြောသွားတယ်။

လင်ယုတန်က “ဒီလိုလုပ်တာဟာ မိမိရဲ့စွမ်းအင်ကို ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ မိမိဟာ ပုံမှန်အခြေရောက်သွားတာကို ဆိုလိုခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်” လို့ ဆက်ပြီးပြောသွားတယ်။

ဆိုလိုတာက မိမိမှာစွမ်းအင်တွေ များနေတယ်ဆိုရင် တင်းကျပ်နေတယ်။ ဘာကိုမှ လုပ်လို့မရဘူး။

“အဆိုးရွားဆုံးကို လက်ခံပြီးတဲ့နောက် ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရစရာပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လား။”

ဒါကို တရားပြတဲ့ထဲမှာ အကောင်းဆုံးက ဗုဒ္ဓရဲ့တရား ပါပဲ။ အင်မတန် ခေတ်မီတဲ့တရားပါ။

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောနေတာတွေ ပါမောက္ခ ပီလျံရှိမ်း တို့ လင်ယုတန်တို့ အယူအဆကို ပြောင်းပြန် ပြောထားတာပါ။

အခါတစ်ပါးမှာ အရှင်ပုဏ္ဏဆိုတဲ့ ရဟန်းဟာ သုနာပရန္တတိုင်းကို သာသနာပြုသွားမယ့်အကြောင်းကို ဘုရားရှင်ထံ လာရောက်လျှောက်ထား သတဲ့။

ဘုရားရှင်က ရှင်ပုဏ္ဏကိုမေးတယ်။

“ချစ်သားပုဏ္ဏ၊ သုနာပရန္တတိုင်းသားတွေဟာ အင်မတန်ကြမ်းတမ်းကြတယ်။ သူတို့က သင့်ကို ဆဲရေးကြပါလိမ့်မယ်”

“ဆဲသောသူတို့အား ဪ့ကို ငါ့ကိုခဲနဲ့မပေါက်သေးတာ တော်သေးတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းပါမယ်”

“ခဲနဲ့ပေါက်ရင်ကော”

“ဓားနဲ့မခုတ်တာ တော်သေးတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းပါမယ်”

“ဓားနဲ့ခုတ်ရင်ကော”

“သေအောင်မသတ်တာ ဝေဘ်သေးတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းပါမယ်”

“သေအောင်သတ်ရင်ကော”

“စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရာ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို စွန့်ပယ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမယ်”

“သာဓု၊ သာဓု သာဓု . . . ကောင်းလေစွ ရှင်ပုဏ္ဏ၊ ကြွလော့”

ကဲ . . . ပြောင်းပြန်ပြောသွားတာကို သတိထားမိကြရဲ့လား။

ရှင်ပုဏ္ဏဟာ အဆုံးစွန်တိုင် အဆိုးရွားဆုံးကို နှလုံးသွင်းထားလေသတဲ့။

ဒီတော့ သူ့ဘယ်လိုစိတ်ဆင်းရဲစရာရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ကျော်က မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားတွေပါပဲ။ အင်မတန်

ကောင်းတဲ့နည်းပါပဲ။ သို့သော် ယနေ့တိုင် လူသန်းပေါင်း များစွာဟာ စိတ်မထားတတ်တဲ့ အတွက် ဆင်းရဲနေကြရတယ်။

ယနေ့ခေတ်မှာ ကယ်ရီယာတို့၊ ဝီလျံဂျိမ်းတို့ရဲ့နည်းတွေကို လိုက်နာသူ နောက်တစ်ယောက် တွေဖူးသေးတယ်။

သူကတော့ ရေနံကုမ္ပဏီမှ မစွတာအေပါပဲ။

မစွတာအေဟာ ဓာတ်ဆီဖြန့်ဖြူးတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။

စစ်ပြီးခေတ်မှာ ဓာတ်ဆီအလွန်ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် မှောင်ခို ဈေးကွက်တွေ ဖြစ်လာတယ်။

မစွတာအေဟာ သူရဲ့ဘောက်ဆာကားတွေကို ဆီဆိုင်အရောက် ရောင်းချပေးဖို့နဲ့ မှောင်ခိုမထုတ်ဖို့ ကြီးကြပ်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးတယ်။ တစ်ရက်မှာ သူ့ဆီကို လူတစ်ယောက် ရောက် လာတယ်။ သူက မိမိဟာ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်လို့ မိတ်ဆက်တယ်။

ရဲအရာရှိဆိုသူက ပြောပြတယ်။ မစွတာအေရဲ့ဘောက်ဆာကား တစ်စင်းဟာ ဓာတ်ဆီတွေကို မှောင်ခိုထုတ်ရောင်းကြောင်း အထောက် အထားတွေ ရရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ ပြစ်မှုပဲ။

“တကယ်လို့ မစွတာအေက ဒေါ်လာငါးထောင်ပေးဖို့ သဘော တူညီခဲ့လျှင် ဒီကိစ္စကို ဈေးကွက်ပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငွေမပေးပါက ရုံးတင်တရားစွဲမယ်” လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။

ဒီစကားဟာ မစွတာအေရဲ့ရှင်ထဲကို အလုံးကြီးနဲ့ ဝင်ဆောင့် လိုက်သလို ခံစားရတယ်။

တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ သူနဲ့တိုက်ရိုက်ကြီးတော့ မပတ်သက် ပါဘူး။

သို့သော် ရုံးတွေဝတ်တွေရောက်ရင် သတင်းစာထဲ ပါလာမယ်။

သူတို့မိသားစုဟာ မိဘလက်ထက်ကတည်းက ဒီအလုပ်လုပ်ခဲ့တာ (၂၄) နှစ် ရှိပြီဖြစ်တယ်။

ဒီလိုပြဿနာဖြစ်ရင် အမည်းစက်ထင်မယ်။ ဒီ အမည်းစက်ဟာ အလွယ်တကူ ဈေးကွက်ဖျက်မစ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ်။

စားလို့မဝင် အိပ်လို့မပျော် ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဒီငွေပေးလိုက်တာပဲ တောင်းပါတယ်’ လို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူးမိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း ‘ဒါ ငွေညှစ်တာပဲ။ ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ’ လို့ စိတ်ကိုတင်းမိတယ်။

ဆိုတာက နာမည်ပျက်မှာကြောက်တာပါပဲ။

ဒီညတွေဟာ တကယ့်အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တဲ့ ညတွေပါပဲ။

ကံကောင်းချင်တော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ကယ်ရီယာရဲ့ စာလေး တစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်မိတယ်။

ခေါင်းစဉ်က ‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲတာကို ရပ်ကြမလဲ’ တဲ့။ ခေါင်းစဉ်က မဆိုးပါဘူး။

ဒါနဲ့ဆက်ဖတ်တယ်။

‘အဆိုးရွားဆုံးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါ။ အဆိုးတွေကို နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ ရင်ဆိုင်ပါ’ တဲ့။

‘ကျွန်တော် ပိုက်ဆံငါးထောင်မပေးရင် ဘာဖြစ်မလဲ’ စဉ်းစား ကြည့်တယ်။

ရဲ့အရာရှိဟာ ထိုသူရဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို တရားသူကြီးထံပို့ပြီး ရုံးတော်မှာ လျှောက်ထားမှာပေါ့။

ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ။

‘ငါ ထောင်တော့မကျနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးသွားမှာပေါ့’

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါက အဆိုးဆုံးဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လူတွေအကြား သိက္ခာကျမှာပေါ့။

ဟုတ်ပါပြီ။ စီးပွားလုပ်ငန်းတွေ ပျက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။

ကျွန်တော်တစ်ဆင့်တက်ကာ မေးကြည့်တယ်။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်အလုပ်တစ်ခုခု ရှာရမှာပေါ့။

ဒါက သိပ်မဆိုးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရေနံလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်တို့ အလုပ်ခန့်မယ့် ကုမ္ပဏီတွေ အများကြီးပဲ။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် အတော်လေး စိတ်အေးချမ်းသွားတယ်။

သုံးရက်တိုင်တိုင် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာတွေဟာ ဒီနေရာမှာ ပြေပျောက်သွားတယ်။

ဒီလိုပြေပျောက်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် စဉ်းစားနိုင် လာပြီဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ်ရာတွေရှိရတယ်။

ဒီတော့ အဆိုးဆုံးထဲက အကောင်းတွေကိုထုတ်ဖို့ ဘာတွေ လုပ် ရမလဲ။

အကောင်းဆုံးကတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့နေကို ပြောပြဖို့ပဲပေါ့။

ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို အကောင်းဆုံးအကြံ ပေး နိုင်တယ်။

ဟုတ်ပြီ။

မနက်အိပ်ရာကနီးရင် ရှေ့နေဆီကို ဆက်သွယ်မယ်လို့ စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ရှေ့နေက ခြုံနှယ်တရားသူကြီးထံ သွားတွေပြီး အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ အကြံပေးတယ်။

ကျွန်တော်သွားတွေတယ်။

ဒီနေရာမှာ မထင်မှတ်တာကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒီပြဿနာဟာ ခြုံနှယ်ထံမှာ ဖြစ်နေတာ အတော်လေး ကြာနေ ပြီတဲ့။ ကျွန်တော့်တို့ လာရောက်ငွေညှစ်တဲ့သူဟာ ရဲအရာရှိ မဟုတ်ဘူး တဲ့။ ရဲအဖွဲ့က အလိုရှိနေတဲ့ လူလိမ်ပါပဲ တဲ့။

ကောင်းလိုက်တာ။

ကျွန်တော် အတော်လေး ဝမ်းသာသွားတယ်။ တကယ်လို့ အဆိုးဆုံးကို လက်မခံလိုက်ရင် အလဟဿဒေါ်လာငါးထောင် ဆုံးရှုံးမှာ မဟုတ်လား။ ဒါ့အပြင် ရာဇဝတ်မှုကိုလည်း အားပေးရာ မရောက်ပေဘူးလား။

ဒါတွေအားလုံး စိတ်ဆင်းရဲမိတာပါပဲ။

ဒီတော့ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာရတာပေါ့လေ။

အဆိုးဆုံးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိကိုမွေးနိုင်ရင် ပျော်ရွှင်တဲ့ လူသား ဖြစ်မှာပဲ”

ဒီအတွက် သင်ခန်းစာတွေကတော့ ပြဿနာဖြစ်လာရင် အဆိုးဆုံး ဘာတွေဖြစ်နိုင်လဲလို့ မိမိကိုယ်ကို မေးကြည့်ပါ။

ဒါကို လက်ခံရမယ်ဆိုရင် လက်ခံလိုက်ပါ။

အဆိုးဆုံးအဆင့်ကနေ ဆွဲထုတ်လို့ရတာလေးတွေကို ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပါ။

စိတ်ဆင်းရဲတဟဟ သင့်ကို ဘာတွေလုပ်နိုင်ပါသလဲ

စိတ်ဆင်းရဲရင် အသက်တိုသတဲ့။

ဒေးကာနက်ဂျီပြောတာကို ပြောပြမယ်။

တစ်ခါက ညနေပိုင်းမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တံခါးကို
လာခေါက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကျောက်ဆေးထိုးဖို့ သတိလာပေးတာပါ။
သူက စေတနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

နယူးယောက်မှာ လူ(ခ)ယောက် ကျောက်ပေါက်သတဲ့။ (၂)
ယောက်သေဆုံးသတဲ့။

လူတွေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြတယ်။

လူထောင်ပေါင်းများစွာဟာ ကျောက်ဆေးထိုးဖို့ တန်းစီနေ
ကြတယ်။

ဆရာဝန်နှစ်ထောင်ကျော်နဲ့ သူနာပြုဆရာမပေါင်း ထောင်ပေါင်း
များစွာဟာ တန်းစီနေတဲ့လူထုကို ဆေးထိုးပေးနေကြတယ်။

တကယ်တော့ နယူးယောက်မှာ လူနှစ်သန်းရှိတယ်။
 အဲဒီထဲမှာ နှစ်ယောက်သေတာပဲ။ မများပါဘူး။
 ဒီထက်အသေအပျောက်များတဲ့ ရောဂါတွေရှိတယ်။
 အဲဒီရောဂါအတွက် ဘယ်သူကမှ သတိမပေးကြဘူး။
 ကျွန်တော် နယူးယောက်မှာနေတာ ၃၇နှစ်ကျော်ကျော် ရှိပါပြီ။
 ဘယ်သူမှ အဲဒီလို ရောဂါတွေအတွက် တံခါးလာ မခေါက်ဖူးဘူး။
 အဲဒီရောဂါကတော့ စိတ်သောကရောဂါပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု

သို့မဟုတ် စိတ်ခံစားမှုကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ရောဂါပါပဲ။
 အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ လူ ၁၀ဦးလျှင်တစ်ဦးကျ ဒီရောဂါ
 ဖိစီးပြီး အရွယ်မတိုင်မီ ကွယ်လွန်ကြရတယ်။
 ခုရေးလိုတာက 'ဒီစိတ်သောကရောဂါအတွက် တံခါးခေါက်ခြင်း'
 ပါပဲ။

ဆေးပညာနိဘယ်ဆုရှင် ဒေါက်တာအဲရစ်ကာရဲလ်က "သောက
 ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ နားမလည်သူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များဟာ အသေစော
 ကြတယ်" လို့ ပြောသွားပါတယ်။

အိမ်ရှင်မများလည်း ဒီလိုပုံစံပါပဲ။
 မကြာသေးမီ နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်တော် အားလပ်ရက်ခရီး
 သွားရင်း ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။

ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာအိုဂိုဘာက စိတ်ပူပန်သောကအကြောင်း
 ရှင်းပြပါတယ်။

"ကျွန်တော်တို့ သမားတော်ကြီးတွေကို လာတွေတဲ့ လူနာ ၇၀
 ဟာ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ရောဂါရကြတာဖြစ်တယ်"

"သူတို့ ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်၊ စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့စိတ်တွေကို ဖယ်ရှား
 နိုင်ကြရင် ဘာရောဂါမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တယ် ဆိုပေမဲ့
 တကယ်ဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစာအိမ် ရောဂါဖြစ်တာ ၁၂
 နှစ်ကြာခဲ့တယ်"

“ရှင်းပြပါဦး”

“ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့စိတ်တွေကြောင့် တင်းကျပ်မှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ အကြောအခြင်တွေ တုံ့ဆိုင်းလာတယ်။ သင်ရဲ့ အစာအိမ်ကို ပုံမမှန်ဖြစ်စေတော့တာပဲ။ များသောအားဖြင့် အစာခြေရည် တွေ ပိုထွက်လာကာ အနာဖြစ်တဲ့အထိ ခံစားရတော့တာပဲ”

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဂျိုးဆတ်မွန်တတ်တော့ “သင် စားသောက်တဲ့ အစားအစာတွေကြောင့် အစာအိမ်နာပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သင့်ကိုယ်ကို သင်စားနေတာကြောင့် အနာပေါက်တာပါ” လို့ ပြောသွားတယ်။

ဆိုလိုတာက သင်ရဲ့စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေဟာ သင့်ကိုယ်ကို အတွင်းက လှိုက်စားနေခြင်းပါပဲ။

မေယိုဆေးခန်းဆိုတာ အင်မတန်နာမည်ကြီးတယ်။

အဲဒီဆေးအဖွဲ့မှ ဒေါက်တာ ဟာရီးစီဟယ်လဘင်က အမေရိကန် ကုန်ထုတ်လုပ်မှု ဆေးဆရာဝန်များအဖွဲ့က ကြီးမှူးကျင်းပတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲမှာ စာတမ်းတစ်စောင်တင်တယ်။

စာတမ်းမှာ သူတို့ဟာ စီးပွားစီမံမန်နေဂျာ (၁၇၆)ဦးကို လေ့လာထားရာမှာ ထိုမန်နေဂျာများရဲ့ သက်တမ်းဟာ ပျမ်းမျှ ၄၄.၃နှစ်သာ ရှိကြောင်း တွေ့ရတယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်။

ဒီအစီရင်ခံစာထဲမှာ မန်နေဂျာများရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံဟာ တင်းကျပ်သော ဖိအားတွေကြားမှာ နေကြရတာကြောင့် နှလုံးရောဂါ၊ အစာအိမ်ရောဂါနဲ့ သွေးတိုးရောဂါတွေ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရကြောင်း ဖော်ပြထားတယ်။

သူတို့ အသက်၄၅နှစ်ထက် မပိုတဲ့အဖြစ်ဟာ စိတ်ရောဂါကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။

သူတို့ရတဲ့ “ငွေကြေး၊ အဆင့်အတန်းနဲ့ ရောဂါ” ဖလှယ်ရတာ တန်ရဲ့လား။

စဉ်းစားသင့်တယ်။

ဒေါက်တာဖလတ်ချာ (Dr. Peter Flecter)က စိတ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားတယ်ဆိုတာ ထင်လို့ဖြစ်တာပဲဆိုတာ မဟုတ်ရကြောင်း ရှင်းလင်း ပြထားတယ်။

အချို့က မိမိစိတ်ကို တင်းထားရင် ဒီလိုစိတ်ရောဂါ မဖြစ်နိုင်ဘူး လို့ ယူဆကြတယ်။

တကယ်တော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ဘက်ကလည်း စိတ်ကြောင့် ရှုပ်ပိုင်းတွေပျက်စီးတာ ရောဂါ ရတာတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။

“တခြားမကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်လွယ်လွယ်လေး ဥပမာပြမယ်။ ခင်ဗျားဟာ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို မ မယ်ဆိုပါစို့။ အထုပ်က ခပ်သေးသေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန်လေးတယ်။ ဒါကို ပေါ့ပေါ့လေးထင်ပြီး အားမစိုက်ဘဲ မလိုက်ရင် ခါးနာသွားတတ်တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ အင်မတန်ပေါ့တဲ့ အထုပ် ကြီးကို အလေးကြီးထင်ပြီး အားစိုက် မ လိုက်တဲ့အခါ ပက်လက်လန်လဲ တာတွေ ရှိတယ်။ စိတ်ကအထင်တွေနဲ့ တကယ်လက်တွေ့မတူတဲ့အခါ ရောဂါရတော့တာပဲ” လို့ ဒေါက်တာ ဖလတ်ချာက ရှင်းပြတယ်။

“ယနေ့ခေတ်မှာ မိမိတို့ထင်တာတွေထဲက မဖြစ်လာတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အရင်ခေတ်က မီးလောင်၊ ရေကြီး၊ သူပုန်စီးတာလောက် သာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေရှိတာ။ ယနေ့ခေတ်မှာတော့ မိမိလုပ်နေတဲ့ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံသွားတာမျိုး၊ မိမိငွေထည့်ထားတဲ့ ငွေစုဘဏ် (Trust Fund) တွေ ပိတ်လိုက်ရတာမျိုး၊ မိမိပိုင်တဲ့ကားကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဝင်တိုက် ခံရတာမျိုး စတဲ့ ပျက်စီးမှုသောင်းခြောက်ထောင်ကို လူတွေ မခံစားနိုင် ကြဘူး။

ဒါ့အပြင် လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုတွေလည်း များတယ်။ အရွယ် မရောက်သေးတဲ့သမီး ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာမျိုးမှာ မိခင်ဖြစ်သူ နှလုံးသွေး ရပ်သွားတာ ကြားဖူးကြမှာပါ”

စိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာဖလတ်ချာပြောတာ နားလည်နိုင်ကြ မှာ ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေတော့ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမကို အတော်လေး သဘောပေါက်ကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအတွက် စိတ်ကိုထိန်းကျောင်းတဲ့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းတွေရှိတယ်။

အထူးသဖြင့် တရားထိုင်နည်းတွေ အများအပြားရှိတယ်။

ကျွန်တော့် ဆီရောက်လာသူ မိတ်ဆွေများ။ တပည့်များတို့ ဆွေးနွေးပုံလေး ရေးပြချင်တယ်။

“ဆရာ ကျွန်မတို့မိသားစု သင်္ကြန်မှာ တရားစခန်းဝင်ကြမလို့”

“ကောင်းတာပေါ့။ ဘယ်မှာဝင်မလို့လဲ”

“ချမ်းမြေ့ရိပ်သာမှာဆရာ”

“ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်”

“ဘယ်နှစ်ရက် ဝင်ကြမှာလဲ”

“ဆယ်ရက်ပါဆရာ”

“မနှစ်ကရော တရားစခန်းဝင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဝင်ပါတယ်။ မိုးကုတ်မှာဆရာ”

(သူပြောသည်မှာ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ တရားရိပ်သာဖြစ်သည်)

“ကောင်းတယ်။ ဘယ်မှာပဲ တရားထိုင်ထိုင်ပေါ့။ ဒါက အစပျိုးတာပဲနော်။ အိမ်ရောက်ရင်လည်း လုပ်ဖို့လိုတယ်”

“အိမ်မှာ မအားဘူးဆရာ”

“နာရီဝက်လောက်တော့ ထိုင်ပေါ့”

ဆိုလိုတာက တရားထိုင်နိုင်တဲ့ ရိပ်သာတွေများတယ်။

မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းတွေလည်း ရှိကြတယ်။ သို့သော် ဒါတွေကို ရိပ်သာမှာ ချန်ခဲ့ကြတယ်။ တရားစခန်းဝင်တာ တရားထိုင်ကြတာဟာ မိမိတို့အတွက် တစ်သက်တာ လိုအပ်ချက်လို့ မထင်ကြပါ။

တရားထိုင်ခြင်းဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်တယ်။

လူသန်းပေါင်းများစွာ ရောဂါရတာ စိတ်ကြောင့်ပဲဆိုတာ သိနေ

ကြပြီပဲ။

ဘာကြောင့် စိတ်ကို မလှေ့ကျင့်ချင်တာလဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက စိတ်လှေ့ကျင့်ခန်းကို ရှာဖွေနေကြတယ်။ သူတို့တွေ့တဲ့နည်းကလည်း တရားထိုင်ခြင်းပဲတဲ့။

တကယ်တော့ အကောင်းဆုံး အမွေအနှစ်က ဒီမှာ ရှိတယ်။

ဘယ်လောက်ကံကောင်းထားလဲ။

လက်တစ်ကမ်းက ဝိပဿနာကို လှေ့လာပါလို့ မှာချင်ပါတယ်။

စိတ်ပျော်ရွှင်ရင် အသက်ရှည်တယ်

(၁)

အသက်ရှည်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်ထုတ် Newsweek မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးသားထားတာကို တင်ပြလိုပါတယ်။

သုတေသနပညာရှင်များရဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့မြင်သုံးသပ်ချက် တစ်ခုပါ။

တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ မိမိနဲ့မဆိုင်ပါဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမှာဖော်ပြထားတဲ့ အသက်ရှည်တယ်ဆိုတဲ့လူတွေဟာ နိဘယ်ဆုရှင်တွေ၊ အော်စကာဆုရှင်တွေအကြောင်း ဖြစ်လို့ပါပဲ။

သို့သော် တကယ်လို့ မိမိအနေနဲ့ အသက်ရှည်လိုတယ် ဆိုရင် တွေးခေါ်ဆက်စပ်ယူနိုင်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။

သူ့ရေးထားတာတွေကို ဖတ်ကြည့်ပါဦးစို့။

တကယ်တော့ နိဘယ်ဆုဆိုတာ ဆုတံဆိပ်လေးတစ်ခုထက် အများကြီးပိုတယ်။

ဆုရသူဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁.၄သန်း ရရှိတယ်။

ပြီးတော့ သူဟာ အသိအမှတ်ပြုခံရဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လို့လာတယ်။

ဒီတော့ ဘဝဟာ မျှတမှုမရှိဘူးလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။

ဒါဆိုရင် နောက်ထပ်တစ်ခုလောက်တော့ စာရင်းထဲ ထည့်လိုက်

ပါဦး။

နိဘယ်ဆုရှင်တွေဟာ အသက်လည်းရှည်ကြပါသတဲ့။

ဟောဗျာ . . .။

ဝါးရစ်တက္ကသိုလ်မှ သုတေသနပညာရှင်များတွေ့ရှိတာကတော့
“ဟေ့လူ ခင်ဗျားတော့ ဒီနှစ် နိုဘယ်ဆုရပြီ” လို့ ဆွီဒင်ကနေ ဝုန်းဆက်
အပြောခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ဒီလူဟာ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ
ထက် နောက်နှစ်နှစ် အသက်ပိုရှည်သွားမှာ အသေအချာပဲတဲ့။

ဒီသက်ရောက်မှုဟာ အော်စကာ(အကယ်ဒမီ)ဆုရှင်များကို
လေ့လာတဲ့ အခါမှာလည်း တွေ့ရတယ်။

သူတို့ဟာ အကယ်ဒမီရွှေစင်ဆု အရေအတွက်နဲ့အတူ အသက်
တွေ လိုက်ရှည်နေကြတယ်တဲ့။

(ဒါဆိုရင် Tom Hanks ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အသက်
ထက်ဆုံးနေသွားမယ့် အလားအလာ ရှိမှာဖြစ်တယ်)

နိုဘယ်ဆုကိုတော့ တစ်ခုထက်ပိုပြီးရသူ အရေအတွက် နည်းလှ
ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ မာရီကျူရီကတော့ နိုဘယ်ဆု နှစ်ဆုရတယ် ဆိုသော်
လည်း အသက်တိုခဲ့ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ သုတေသနမှာ ဓာတ်ရောင်ခြည်
များကို မလွှဲမရှောင်နိုင်ဘဲ သုတေသနလုပ်ခဲ့ရတာကြောင့် ဖြစ်တယ်။

ဘာကြောင့် နိုဘယ်ဆုရှင်တွေ အသက်ရှည်ရတာလဲ။

ငွေကြောင့် မဟုတ်ပါ။

အော်စကာဆုဆိုရင်လည်း တကယ်တော့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်
ဘာကိုမှ သိပ်ရတာမဟုတ်တာဘဲ။

သို့သော် အော်စကာရသူတွေ အသက်ရှည်ကြတယ်။

ဘာကြောင့်လဲ။ သူတို့ဟာ ဒီအတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူနိုင်လို့ပါပဲ။

သူတို့မှာ ကြားခွင့်ဝါခွင့် ပြောခွင့်ဆိုခွင့် စတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ
ရလာလို့ပါပဲ။

(၃)

ဒီနေရာမှာ လူမှုအသိုက်အဝန်းမှာ နေရာရထားတဲ့ လူအများ
စုဟာ အသက်ရှည်ကြတာကို စဉ်းစားကြည့်စေလိုတယ်။

ဒီအတွက် အငြင်းပွားမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။

လူမှုရေးမှာ ထိပ်တန်းရောက်နေသူတွေဟာ ဘာကြောင့် အသက်ပိုရှည်ရတာလဲ။

ဆုရရှိသူတွေဟာ သူတို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာတွေနဲ့ မြောက်နေကြတယ်။ သူတို့ဦးနှောက်ဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့ ထိုးနှက်ချက်ကိုမဆို ခံနိုင်ရည် ရှိသွားလို့ပါပဲ။

ဒီလူတွေဟာ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေကြတယ်။

မိမိဟာ အဆင့်တစ်ခုကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဘာကိုမဆို ကြိုးစား လုပ်ကိုင်တယ်။ ဘယ်တော့မှ သူတို့အပေါ် စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ရောက်မလာဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ မခံရတော့ဘူးပေါ့။

နောက်ပြီး သူတို့ဟာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းကြတယ်။

ဒီလို ဆုရထားခဲ့ရင် အဲဒီလူဟာ လူကြားထဲ ဘယ်လိုလုပ် အရက် မူးနေလို့ ကောင်းတော့မှာလဲ။

သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားကြတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း တာပေါ့။

ဒီတော့ . . . ဆုတွေရတယ်ဆိုတာ တစ်ဘက်က ချုပ်ထိန်းထား တာ အများကြီးရှိတယ်လို့ သိနိုင်တယ်။

(၄)

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တွေက လေ့လာချက်မှာလည်း ဘဝ အောင်မြင်သူတွေဟာ ဆုရသူများဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တွေ့ရကြောင်း ဖော်ပြထားတာရှိတယ်။ သူတို့ဟာ သက်ရှည်ကျန်းမာကြတယ်လို့ လေ့လာ တွေ့ရှိကြတယ်တဲ့။

ဒီအတွက် ကျောင်းတွေမှာ ပထမအဆင့်တွေနဲ့ အောင်မြင်သူ တွေလည်း ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီကျောင်းအသီးသီးမှာ အောင်မြင်သူတွေဟာ ကျောင်းရဲ့ အရည်အသွေးနဲ့ မဆိုင်တာကို တွေ့ရတယ်တဲ့။

တောကျောင်းမှာ လူနည်းနည်းနဲ့ မတော်တဲ့လူကြားမှာ ပထမဆင့်တွေနဲ့ အောင်မြင်သူတွေဟာ မြို့ကျောင်းက လူတော်တွေ အကြား ပထမအဆင့် အောင်မြင်သူတွေနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေမှာအတူတူ၊ ကျန်းမာသက်ရှည်မှုတွေမှာလည်း အတူတူပဲဆိုတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆုရရှိမှုဟာ သူတို့ကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ မြှင့်တင်ပေးလို့ပါပဲ။

ဒီတော့ တျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စိတ်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။

တတယ်လို့များ မိမိအနေနဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှာ မြှင့်တင်နိုင်ခြင်း မရှိရင် သူတစ်ပါးကို မြှင့်တင်ပေးပါ။

ဆိုလိုတာက မိမိတတ်နိုင်သမျှဆုတွေ တီထွင်ဖန်တီးပေးပါ။

အများက အသိအမှတ်ပြုတဲ့ဆုတွေဖြစ်လေလေ တစ်ဘက်လူရဲ့ အောင်မြင်မှုကို များများရရှိစေကာ ကျန်းမာသက်ရှည်စေလေပါပဲ။

ဒီအတွက်လည်း မိမိမှာပီတိဖြစ်ရင် မိမိအတွက် ကျန်းမာသက်ရှည်အောင်မြင်လေပါပဲတဲ့။

(၅)

ဒီတော့ စိတ်ပျော်ရွှင်ရင် အသက်ရှည်တယ်။

ပျော်ရွှင်ဖို့ ဆုရအောင်ကြိုးစားပါ။

ဆုမရလျှင် ဆုတွေကိုပေးပါတဲ့။ ဆုတွေကို တီထွင်ပေးရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီဆုတွေဟာ အင်မတန်များလာပြီး လူတွေမလေးစားတဲ့ ဆုတံဆိပ်ဖြစ်သွားရင်တော့ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဆုတံဆိပ်တွေမပေးရင်လည်း တစ်ဘက်လူရဲ့အောင်မြင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။

သူ့အတွက် အကျိုးကျေးဇူးဟာ မိမိကိုလည်း ရောင်ပြန်ဟပ်တာပါပဲ။

အပိုင်း(၂)
အကျိုးကို လိုလားခြင်း
(ဆွဲ)
မေတ္တာတရား

- ◆ အကျိုးကို လိုလားခြင်း
- ◆ ဆုံးမစကားနဲ့ မေတ္တာတရား
- ◆ ဝင်းဝင်းသီဒိုရို
- ◆ အချစ်
- ◆ သေတပန်သက်ဆုံး

နိဒါန်း

အပိုင်း(၂)အတွက်

မေတ္တာတရားအကြောင်းကို တင်ပြထားတယ်။

ဘဝမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မပါဘဲ နေလို့မရဘူး။

လူတိုင်းမှာ မေတ္တာတွေရှိပါတယ်။

သေနတ်နှစ်လက်ကိုင် လူဆိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကယ်ရီလေးဟာ အမေရိကန်မှာ နာမည်ကြီး အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ လူသတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

လူတွေက သူ့ကို အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့လူဆိုးလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်ထားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူက "ကျွန်တော်ရဲ့ နှစ်နယ်တဲ့အင်္ကျီအောက်မှာ ကြင်နာတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုရှိပါတယ်။ ဒါဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘေးမလုပ်လို့ပါ" လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်။

အဆင်မသင့်လို့ မေတ္တာတရားပေးနိုင်ခွင့် မကြုံချင်နေပါစေ။

မေတ္တာတရားထားခွင့်တော့ ရှိပါတယ်။

မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမဲ့ အသွားအပြန်ရှိတယ်။

မေတ္တာခြုံမှ ဘဝပြည့်စုံတယ်။

သူတပါးရဲ့ မေတ္တာတရား မခံစားရရင် လူတွေဟာ မပျော်ရွှင်ကြဘူး။

ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ မေတ္တာနှယ်နေပါတယ်။

မေတ္တာတရားအကြောင်း ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ လေ့လာနိုင်ဖို့ တင်ပြထားပါတယ်။

အကျိုးကိုလိုလားခြင်း

အကျိုးလိုလားခြင်းကို အချစ်လိုခေါ်တယ်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ အကျိုးလိုလားခြင်းပေါ့။

“တစ်စုံတစ်ယောက်၏အကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေတတ်သူဟာ ချစ်သူ၊ အကျိုးကို ပျက်ယွင်းစေသူဟာ မုန်းသူ” တဲ့။

လူတွေမှာ ချစ်သူမုန်းသူဟူပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဝရှိတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က မိမိကောင်းတာတွေလုပ်ရင် မေတ္တာထားကြ မှာပဲလို့ ထင်တယ်။ ဒီအခါက အခေါ်ကို ပြောပြတော့ အမေက ပြောတယ်။

“သားရယ် သူတော်စင်တွေတောင်မှ မုန်းသူတွေရှိသေးတာပဲ”

တဲ့။

ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော်သဘောမပေါက်ပါ။

အမေကရှင်းပြတယ်။

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုတောင် အငြိုးထားမုန်းတီးသူတွေ အများကြီးပဲ သားရယ်။ ဒေဝဒတ်၊ စိန္တမာန စတဲ့သူတွေကို သိမှာပါ။ သူတို့ဟာ ဗုဒ္ဓကို မုန်းကြတယ်”

အမေစကားဟာ ယုတ္တိရှိတယ်။

တစ်ဘက်ပြန်ကြည့်ရင် ဗုဒ္ဓကျတော့ အကျိုးလိုလားသူ ဖြစ် တယ်။

သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာထားတယ်။

သူ့ကိုအမုန်းထား အငြိုးအတေးထားသူတွေကိုလည်း ခွင့်လွှတ် တယ်။ လူတိုင်း(သတ္တဝါတိုင်း)ရဲ့အကျိုးကို လိုလားတယ်။ မေတ္တာတရား သာလျှင် အောင်နိုင်ကြောင်း ဟောကြားခဲ့တယ်။ လက်တွေ့လည်း သရုပ် ပြခဲ့တယ်။

သို့သော် . . . ကျွန်တော်တို့တတွေကတော့ လောကသာ။
လောဘသားတွေပဲ။ လက်တုံ့ပြန်တာကို အမှန်တရားလို့ ယူဆတယ်။

An eye for an eye ပဲ။ မျက်လုံးတစ်လုံးအတွက် မျက်လုံး
တစ်လုံး လိုချင်တယ်။

မိမိမျက်လုံးပျက်စီးရင် သူ့ရဲ့မျက်လုံးကိုလည်း ဖျက်ဆီးရမယ်
တဲ့။

ကလဲ့စားဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့အရိုးထဲကို စွဲစေ
တယ်။

၂၀၀၇ခု ဇွန်လထုတ် အတွေးအမြင်စာအုပ်ထဲမှာ တရားမျှတ
သော လက်စားချေခြင်းကို လူမှုအသိုက်အဝန်းက လက်ခံကြောင်း ဆရာ
မောင်စူးစမ်းက ရေးထားတယ်။

ဆရာရဲ့ခေါင်းစဉ်က 'လက်သီးနဲ့မျက်ရည်' လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

"ဟားမတ်တက္ကသိုလ် စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဒင်နီယယ်ဂီးလ်ဘတ်
က သူ့ရဲ့ငယ်စဉ်ဘဝကို ပြောပြတယ်။ တစ်ရက်မှာ သူတို့မိသားစု ညီအစ်ကို
မောင်နှမတတွေ နယူးယောက်ဘက် ပျော်ပွဲစားထွက်တယ်။

သူနဲ့ သူ့ရဲ့ညီတို့ ကျီစယ်နေကြရာက လက်သီးပွဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကို အဖေက မေးတော့ "သူက စထိုးတာ" တဲ့။

အစ်ကိုကပြောတော့ ညီဖြစ်သူက "သူက တအားပြန်ထိုးတယ်"

ဖခင်က ဘာပြောတယ်ကို မရေးထားပေမဲ့ ပါမောက္ခ ဂီးလ်ဘတ်
ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒါကိုမှတ်သားလိုက်မိကြောင်း သူရေးထားတယ်။
လူမှုအသိုက်အဝန်းမှာ ဒီလိုပုံစံတွေကို တရားမျှတတယ်၊ အမှန်ပဲရယ်လို့
ယူဆကြတယ်။

"သူက စထိုးတယ်"

"သူက တအားပြန်ထိုးတယ်"

သူထိုးလို့ ကိုယ်ထိုးရတယ်ဆိုတာကို လက်ခံကြတာပါပဲ။ လူမှု
အသိုက်အဝန်းက သူ့စမထိုးဘဲ ကိုယ်ထိုးတာကိုတော့ သဘောမတူဘူး။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပညာပါမောက္ခက ဒုတိယထိုးနှက်ချက်ကို

လေ့လာခဲ့တယ်။

ဥပမာ အိုင်ယာလန်မှာ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဖြစ်ပွားတဲ့ ပဋိပက္ခမှာ ပါဝင်သူတိုင်းက "သူတို့ထိုးလို့ ပြန်ထိုးရတယ်" ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေတိုသာ ပေးကြတယ်။

အီရတ်စစ်ပွဲ၊ အာဖဂန်စစ်ပွဲတို့မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ယနေ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းက စစ်ပီးတွေဟာ ဒီလို လောင်ကျွမ်းနေတာပါပဲ။

ဒါဆိုရင် အချစ်ရော။

သူတို့ချစ်လို့ ပြန်ချစ်တာတွေရှိလား။

သူ နည်းနည်းချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတော့ ပိုချစ်မယ် ဆိုတာတွေ ရှိလား။

ရှိပါတယ်။

လူတွေမှာမပြောနဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေမှာလည်း ရှိတာပဲ။

ဥပမာ . . . ရန်သူဖြစ်တဲ့ ခွေးလေးနဲ့ကြောင်လေး ချစ်ခင်နေကြတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။

လူနဲ့မြွေ အတူနေတာလည်း အများကြီးရှိတာပဲ။

အကြင်လင်မယားတွေဟာလည်း သူစိမ်းတွေပဲ မဟုတ်လား။

သူတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းဟာ ၁၅၀၀ လို့ ဆိုတယ်။

မိဘနဲ့သားသမီးအချစ် ၅၂၈ ထက်ပိုတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိတ်ဆွေတွေရဲ့အချစ်ဟာ ဆွေမျိုးမောင်နှမထက်တောင် ပိုသေးတာကို တွေ့ရပေမယ်။

ဆိုလိုတာက အချစ်တွေပေးရင် အချစ်တွေရတာပဲ။

မေတ္တာပေးရင် မေတ္တာရတာပဲပေါ့။

ဒါကြောင့် မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမဲ့ အသွားအပြန်တော့ရှိတယ်ဆိုတဲ့စကား ဖြစ်လာတာပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ အင်မတန်နည်းပါးတဲ့လူတွေဟာ မေတ္တာကိုအလေးအနက်ထားကြတယ်။ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေမှာ မေတ္တာ

အစား လက်တုံ့ပြန်မှုတွေကိုသာ အာသီသ ပြင်းပြကြတယ်။

လက်တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုရင် အကောင်းမပြောကြပါဘူး။

'လူကြောက်' တဲ့။ 'မနိုင်လို့ သည်းခံခြင်း' တဲ့။

ဆိုလိုတာက လူတိုင်းရဲ့အယူအဆက သာမန်လူတွေ အားလုံးဟာ လက်တုံ့ပြန်ကြတာပဲ။

မနိုင်မှသာ သည်းခံတယ်။ ဘုရားရဟန္တာကလွဲရင် တစ်ဖက်လူကို မေတ္တာထား အကျိုးလိုလားတယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ သမိုင်းတွေထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်း ပဲ။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထုထဲမှာ စူဠသုဘဒ္ဒါဟာ ခင်ပွန်းသည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းရဲ့ မေတ္တာကို တလွဲထင်သွားတယ်။ သူမကို အင်ကြင်းပန်းခိုင်တွေနဲ့အတူ ခါချဉ်ထုပ်ပါလာတာကို တမင်တကာ ချပေးတယ်လို့ ထင်ပြီး စိတ်ဆိုးကာ လက်စားချေတယ်။

ဒီအတိုင်းပဲ ဖိဖုရားစောလုံဟာလည်း သူမကို ရေမွန်းအောင် ကျီစယ်တဲ့ ဘုရင်ကိုစိတ်ဆိုးပြီး အဆိတ်ခတ်တယ်။

ဒီတော့ လူ့ဘောင်လောကဟာ 'မှားယွင်းတဲ့ တုံ့ပြန်မှု' တွေနဲ့သာ ရှင်သန်နေတာထင်ရှားတယ်။ ဒါဟာ လူတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကျောက်ချထားတဲ့စိတ်ဓာတ် (mind-set) သာလျှင် ဖြစ်တယ်။

ငှက်ဘက်ကတော့ လူတွေဟာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှသာ တိုးတက်တာကို သိတယ်။ ကုမ္ပဏီတွေ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းတွေ၊ အဖွဲ့အစည်းတွေ အားလုံးဟာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့ လူတွေအကြား အမှန်းတရားနဲ့ နေကြတယ်။ မေတ္တာတွေနဲ့ မနေကြဘူး။ အငြိုးအတေးတွေရှိတယ်။

ကမ္ဘာနိုင်ငံတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

ကုန်သွယ်မှုတွေပြုတယ်။ ချစ်ကြည်ရေးတွေနဲ့ ကူညီကြတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း အကျိုးကိုလိုလားတဲ့မေတ္တာ မထားနိုင်သ၍ ကမ္ဘာကြီးဟာ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါဘူး။

ဆုံးမစကားနဲ့ မေတ္တာတရား

“ဆရာ . . . လူငယ်တွေက ဆုံးမတာတွေ မကြိုက်ဘူး” တဲ့။
ဆရာမတစ်ယောက်က ပြောတာပါ။

ဒါကတော့ သဘာဝကျပါတယ်။ လူတွေဟာ မိမိကို ဘာလုပ်သင့်
သလဲ ဆိုတာကိုပြောတာ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။

ဒါဆိုရင် လူငယ်တွေကို ဆုံးမစကား မပြောရတော့ဘူးလား။
ဆုံးမစာတွေကော မရေးရတော့ဘူးလား။

“ကျွန်မပြောချင်တာက သူတို့ကို ဆုံးမစကားပြောရင် လက်မခံ
ဘူးဆိုတာပါပဲ”

ဒါဆိုရင် သူတို့ကို ဆွေးနွေးလို့ မရဘူးလား။

“သူတို့ကို ဆုံးမစကားမပြောရင် အကောင်းဆုံးပဲ” တဲ့။

သူတို့ကို အကြောင်းအရာတွေကို ချပြမယ်ဆိုပါတော့။

ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မပြောဘူး။ ကောင်းတာက ဘာလဲ။

ဆိုးတာက ဘာလဲ။ ချပြမယ်ဆိုရင် သူတို့ စိတ်ဝင်စားမှာလား။

သူတို့ကို ဆွေးနွေးစေတာပေါ့ဗျာ။ လက်ခံတာ လက်မခံတာ

ကတော့ သူတို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။

ဒီအခါ ဆရာတစ်ယောက်က . . .

“ကျွန်တော်ကတော့ မေတ္တာတွေကို ပေးတာပါဗျာ။ မေတ္တာငတ်

နေတဲ့လူငယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်” လို့ ဆိုတယ်။

ဒီစကားတွေကိုကြားတော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားစရာတွေ ပွားလာ
မိတယ်။

ဆုံးမတာတွေရယ်၊ ဆွေးနွေးတာတွေရယ်ပေါ့။

နောက် မေတ္တာရယ်၊ မေတ္တာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆွေးနွေးမှုတွေ၊ ဆုံးမတာတွေကို သတိရတယ်။

“ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ မိမိယူဆချက်တွေကို အပြန်အလှန် တင်ပြတာတွေပါပဲ”

ဒါတွေဟာ interactive ဖြစ်တာတွေပါပဲ။ အမေးတွေ ရှိရင် အဖြေတွေပေးတယ်။ ဒါကို အပြန်အလှန်တုံ့ပြန်မှုတွေ ဖြစ်လာတဲ့အတွက် interactive လို့ ခေါ်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကတော့ interactive ဖြစ်တာကို တစ်ခါမှ မခံစားရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဟာ လည်း interactive ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းတယ်လို့ပဲ သဘောပေါက်ထားကြတယ်”

“လေ့ကျင့်မှုနည်းလို့ပဲပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်က အကြောင်း အရာတစ်ခုကို ပြောတဲ့အခါမှာ နားမလည်တာတွေ ရှိနိုင်တယ်။ သဘော မပေါက်တာတွေ ရှိနိုင်တယ်”

“မိမိနဲ့ သဘောထားမကိုက်ညီတာတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“ဒါအမှန်ပဲပေါ့”

“နားထောင်တဲ့လူဟာ တစ်ဘက်ကပြောသမျှ အမှန်ချည်းပဲဆို ပြီး လက်ခံရတဲ့ခေတ် မရှိတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ။ မိဘတွေက သူတို့မိဘပဲဆိုပြီး သူတို့ပြောတာ အမှန်ပဲလို့ လက်ခံစေတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ဆရာတွေကလည်း သူတို့ပြော တာ အမှန်ပဲလို့ လက်ခံစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်။ ငယ်စဉ်က မိမိတို့ဟာ မိဘနဲ့ဆရာ တွေကို မှီခိုနေရတဲ့အရွယ်ပေါ့။ dependantတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာ သမားတွေ မိဘတွေက စောဒကတက်တာ မကြိုက်ဘူး။ သူတို့က အသက် ကြီးလို့ ပိုသိတယ်။ ပညာရှိလို့ ပိုတတ်တယ်ဆိုပြီး စေတနာနဲ့ ပိတ်ပင်

တာပါပဲ။ တကယ်တမ်းမှာ မှားမှားစိုးတယ်။ ဒါဟာ မေတ္တာကြောင့်ပဲ”

“မေတ္တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ မေတ္တာက ကြီးမားလှတယ်။ သူတို့က တပည့်သားသမီးတွေကို ရင်အုပ်မကွာ ထိန်းသိမ်းထားချင်တယ်။ ဒါဟာ အစဉ်အလာလို ယဉ်ကျေးမှုလို ဖြစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု ပဲ။ ရိုးရာအစဉ်အလာကိုတော့ ဖောက်ဖျက်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ လူငယ်တွေဟာ ဒီအကျင့်တွေ ပါလာကြတယ်။ နေရာတကာ ကြောက်ရွံ့နေတယ်”

“တကယ်တော့ မိဘတွေကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်လို့ ရပါတယ်။ မိဘ တွေကလည်း သူတို့ကိုယ်စွမ်းရှိသ၍၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသ၍ ပြောကြမှာပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘာသာ၊ ယဉ်ကျေးမှုကိုက လွတ်လပ်ပါ တယ်။ မေးမြန်းစုံစမ်းခွင့်တွေ ရှိတယ်။ စောဒကတွေ တက်လို့ရတယ်။ ဗုဒ္ဓ ရဲ့ တရားတော်တွေကို ကြည့်ရင် ‘လာလှည့်ပါ၊ ရှုလှည့်ပါ’ ဆိုပြီး သုံးသပ် လို့ ရတယ်။ ဆွေးနွေးခွင့်ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မရှည်တဲ့လူကြီး မိဘတွေ နဲ့ ဆရာသမားတွေကတော့ သူတို့ပြောတာကို နားထောင်ခိုင်းတာပဲ”

ကျွန်တော်ဆောင်းပါးကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပါရစေ။

ပထမပိုင်းဆောင်းပါးအစမှာ ဆရာမက လူငယ်တွေကို ဆုံးမ တာ အဆင်မပြေကြောင်း ပြောတယ်။

ဆရာမရဲ့ အယူအဆက မဆုံးမဘဲထားတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ယူဆထားတယ်။

ဒါဆို ဆွေးနွေးရင်ကော။

ဆွေးနွေးတာ မြန်မာလူငယ်တို့ အလေ့အကျင့်မရှိဘူး။

အထူးသဖြင့် လူကြီးတွေကို ရိုသေတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေကြောင့် ဆွေးနွေးဖို့ နောက်တွန့်နေတတ်ကြတယ်။

ဆရာတစ်ယောက်ကတော့ အမြင်တွေကို တင်ပြတာတွေကို သဘောကျတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ "အချို့လူငယ်တွေပေါ့။ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းဟာ မိမိကိုပြောဆိုဆုံးမမယ့်သူတွေ လိုအပ်နေတယ်။ မေတ္တာတွေ ငတ်နေကြတယ်။ ဒါကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားသင့်တယ်" လို့ ဆိုတယ်။

နိဂုံး

စာရေးသူအနေနဲ့တော့ လူငယ်တွေကို ရွေးချယ်စရာ လမ်းတွေ ချပြသင့်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ယနေ့ခေတ်မှာ မိဘတွေ တင်းကြပ်မှုတွေ များလာ သလို သားသမီးတွေလည်း တင်းကြပ်မှုတွေများတယ်။

သူတို့မှာ ကျွန်ုပ်ရင်ပြေးရ စာဖတ်ရနဲ့ ထွက်ပေါက်မရှိဘူး။

ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ရှာရရင်လည်း အပြိုင်အဆိုင်တွေ များ တာပဲ။

ယနေ့ အလုပ်ခွင်စာမေးပွဲတွေ၊ ကျောင်းဝင်ခွင့်စာမေးပွဲတွေ အတွက် သင်တန်းတွေ တက်ကြသူတွေ အများကြီးပဲ။

အားလုံးသင်တန်းတက်ကြမှတော့ သူတို့အထဲကပဲ ရကြတယ်။ ဒီအခါ သင်တန်းတက်မှပဲ ရသလိုဖြစ်လာပြီး လူတိုင်းလိုလို သင်တန်း တက်ကြတာပဲ။

ဆိုလိုတာက လူမှုရေးနယ်ပယ်ဟာ ကျယ်ဝန်းတယ်။

ဘာမလုပ်သင့်ဘူး၊ လုပ်သင့်တယ်ရယ်လို့ အတိအကျ မပြောနိုင် ပေမဲ့ လူငယ်တွေကိုမေတ္တာပေးတာ မှန်ကန်ပါတယ်။

သူတို့ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီပါ။

ဝါသနာပါရင်လည်း ဆုံးမပေါ့။

ဝင်းဝင်းသီအိုရီ (WIN-WIN THEORY)

လူငယ်တွေကမေးကြတယ်။

“ win-win theory ကို ရှင်းပြပါ” တဲ့။

၂၁ ရာစုအဝင်မှာ ခေတ်ကြီးပြောင်းလဲလာသလို လူငယ်တွေ
လည်း ပြောင်းလဲလာတယ်။

သူတို့ဟာ အမြင်တွေကျယ်လာကြတယ်။

သူတို့ကို ကျွန်တော်က ခေတ်ရဲ့အသီးအပွင့်တွေ ခံစား ခံစား
နိုင်သူတွေလို့ မြင်လာတယ်။

ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သူတို့ဟာ ပညာခေတ်မှာ လူဖြစ်လာရတာကိုး။ အစစအရာရာ
ပညာနဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ခေတ်ကို ရောက်ပြီ ဖြစ်တယ်။

ကမ္ဘာဦးအစကတော့ လူတွေ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ သတ်ဖြတ်
မှုတွေလိုတယ်။ လူတွေက အင်အားနည်းတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေက ခွန်အား
ကြီးတယ်။ ဒီတော့ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့အရေး လူတွေက လက်နက်တွေ
ကို တီထွင်လာကြတယ်။

ပထမ တိရစ္ဆာန်တွေကို တိုက်တယ်။ နောက် လူအချင်းချင်း
တိုက်တယ်။

လက်နက်တွေနဲ့ လူတွေဟာ နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒီလို တိုက်တဲ့လူတွေဟာ သနားစရာပါပဲ။

“သူတို့ ဘာလို့ တိုက်ခိုက်ကြတာလဲ”

“အနိုင်လိုချင်လို့ပေါ့”

“မင်းနိုင်ရင် သူတို့... ”

“ရှုံးတာပေါ့”

“သူတို့နိုင်ရင်တော့”

“ကျွန်တော်ရှုံးတာပေါ့”

“နှစ်ဦးလုံးရှုံးရင်တော့”

“ဒါမျိုးရှိလား”

“နှစ်ဦးစလုံးနိုင်တာတော့”

“ဒါလည်းနားမလည်ဘူး”

“မင်းနိုင်ပြီး သူရှုံးတာကို WIN-LOSE လို့ ခေါ်တယ်။

မင်းရှုံးပြီး သူနိုင်ရင် LOSE-WIN ပေါ့။

မင်းလည်းရှုံး၊ သူလည်းရှုံးတာကို LOSE-LOSE လို့ခေါ်တယ်။

မင်းလည်းနိုင်၊ သူလည်းနိုင်တာကို WIN-WIN လို့ ခေါ်တယ်”

သူ့အကြာကြီး စဉ်းစားနေတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မေးနေတယ်။

“ဟုတ်ရဲ့လား” ... တဲ့။

“ဆရာပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“နှစ်ယောက်စလုံးနိုင်တဲ့ WIN-WIN ဆိုတာ”

ကျွန်တော် သူ့ကို စတီဗင်ကိုဗေးရဲ့ WIN-WIN သီအိုရီကို ရှင်းပြ တယ်။ စတီဗင်ကိုဗေးဆိုတာ လူတွေရဲ့အတွေးအခေါ်တွေကို သုတေသန ပြု လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ရှင်းပြသူ ဖြစ်တယ်။

သူ့ရဲ့စာအုပ်များအနက် 7-HABITS OF HIGHLY EFFECTIVE FAMILY နဲ့ 8-HABITS OF HIGHLY EFFECTIVE FAMILY တို့ဟာ

အင်မတန် နာမည်ကြီးတယ်။ စောင်ရေသန်းချီရောင်းရတယ်။

စတီဗင်ကိုဗေးဟာ သူ့ရဲ့ဟောပြောပွဲ (Seminars) ပေါင်း
ပျားစွာမှာ WIN-WIN THEORYနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း
ရှင်းပြလေ့ရှိတယ်။

WIN-WIN THEORY နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် လုပ်နေကျ
အလုပ်တစ်ခုကို ပြောပြမယ်။

ပထမ ပရိသတ်ထိကနေ ဗလတောင့်တောင့် လူတစ်ယောက်ကို
ဖိတ်ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာအနေနဲ့ ပွဲတစ်ပွဲအကြောင်း ပြောပြမယ်။

အဲဒီပွဲမှာ ဗလတောင့်တောင့် ကျွန်တော့်နှစ်ဆလောက် ထွားကျွန်း
တဲ့လူတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို "ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လက်လှဲကြမယ်" လို့
ပြောတယ်။

သူက "ရပါတယ်" . . . တဲ့။

သူ့နာမည်မေးတော့ သူက "ဂျက်စ်" လို့ ဖြေတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကိုထပ်ပြောပြတယ်။

"ခင်ဗျားလက်လှဲဖူးချင်မှ လက်လှဲဖူးမှာပါ။ ဟိုမှာ တွေ့လား။
စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ လက်မှတ်တွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့လက်လှဲ
ချန်ပီယံဆုလက်မှတ်တွေပါပဲ"

သူ့ကို ဆုတံဆိပ်တွေလည်း ပြပေးတယ်။

"ခင်ဗျားမပြောနဲ့ ခင်ဗျားထက် ဗလနှစ်ဆကောင်းသူတွေကို
တောင် ကျွန်တော်နိုင်နေကျပါ"

သူ ပခုံးတွန့်ပြတယ်။

"ခုမှတော့ ကြောက်မနေနဲ့"

သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော် ကရာတေးခါးပတ်နက်ရထားပုံ၊ သန်မာထွားကျွန်းမှု၊

လေ့ကျင့်ခန်းတွေလုပ်ပုံ ဒါတွေကို သူ့ကိုပြောပြတယ်။

နောက် . . . သူ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး စားပွဲကုလားထိုင်ကို သူ့ကို ညွှန်ပြတယ်။

“ဒီခုံမှာလာထိုင်”

သူ့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ထိုင်ပါတယ်။

သူ့ကို လက်မကမ်းပေးမိမှာ ကျွန်တော်က ပရီသတ်ကို ပြောပါတယ်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပျင်းစရာကြီးဖြစ်နေမယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ပျော်ရအောင်၊ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ရင် ကောင်းမယ်။

လက်လှဲချိန်ကို တစ်မိနစ်သတ်မှတ်မယ်။ ဒီတစ်မိနစ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ခါနိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို တစ်ဒေါ်လာပေးပါ။ ဂျက်ဖ်ကတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်ကို နိုင်လျှင် ဂျက်ဖ်ကို တစ်ဒေါ်လာပေးပါ” ပရီသတ်က ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတယ်။

“သဘောတူလား”

“သဘောတူပါတယ်”

“ဒါဆိုပြိုင်ပွဲစမယ်”

ကျွန်တော် ဂျက်ကို လက်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

သူက ကျွန်တော့်လက်ကိုချိတ်တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ အနေအထား မှန်မမှန်ကို ဒိုင်လုပ်သူက ကြည့်တယ်။

ဒိုင်က “ရပြီ၊ စမယ် . . . တစ်၊ နှစ်၊ သုံး . . . လှဲ”

ကျွန်တော်က လက်ကိုဈော့ပေးလိုက်တယ်။

သူ အသာလေးလှဲချတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်စတယ်။

ပရီသတ်က “ဟေး” လို့အော်တယ်။

ဒိုင်က နောက်ထပ် “ရပြီ၊ စမယ် . . . တစ်၊ နှစ်၊ သုံး . . . လှဲ”

လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က လက်ကို ဈော့ပေးလိုက်ပြန်တယ်။

ဂျက်ဖ်ကနားမလည်သလို ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်။

သူလှဲချတယ်။ သူနိုင်သွားပြန်တယ်။
 ပရိသတ်က "ဟေး" လို့ အော်တယ်။
 နောက်တစ်ပွဲ စပြန်တယ်။
 ကျွန်တော်က ဂျက်ဖ်ကို ပြောတယ်။ "မင်း ငါ့တိုရော ပေးမနိုင်
 တော့ဘူးလား"

ပထမသူက ဘာသဘောလဲဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကျွန်တော်ကို
 ကြည့်နေသေးတယ်။ နောက် သူသဘောပေါက်သွားတယ်။ သူ့လက်ကို
 ဖျော့ထားပေးတယ်။ ကျွန်တော် လှဲချလိုက်တယ်။

ပရိသတ်က "ဟေး" လို့ အော်ပြန်တယ်။
 နောက်တစ်ကြိမ်။
 ကျွန်တော် ဖျော့ပေးတယ်။ သူ လှဲချတယ်။
 ဒီလိုနဲ့ တစ်မိနစ်ပြီးသွားတယ်။
 ကျွန်တော် ငလှုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်ဘက်ကို
 ကျွန်တော်က မေးတယ်။

"တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်စီရသွားလဲ"
 ဒီအခါမှ ပရိသတ်က ရိပ်မိသွားကြပြီး 'ဝါးကနဲ' ရယ်ကြတယ်။

ဒါဟာ ဝင်း-ဝင်းသီအိုရီကို ရှင်းပြတဲ့ အကောင်းဆုံး ဥပမာ
 တစ်ခုပါပဲ။

ဒီနည်းဟာ အားလုံးကို အဆင်ပြေစေတာပဲ မဟုတ်လား။
 ဘာကြောင့် အနိုင်ချည်းပဲ လိုချင်နေတာလဲ။
 တစ်ခါတစ်ခါ အရှုံးပေးလို့ မရဘူးလား။
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနိုင်လိုချင်တဲ့စိတ်တွေဟာ ဗီအေနေနဲ့ ပါလာ
 တယ်။

ကိုယ်နိုင်ရင် သူရှုံးဆိုတဲ့ စစ်တွေကိုသာ ပြုချင်ကြတယ်။
 နှစ်ဦးစလုံးရှုံးတဲ့ သီအိုရီကို သိကြပါတယ်။

ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်နေတဲ့ ပုံပြင်လေးရှိပါတယ်။

တစ်ခါက လူတစ်ယောက်ဟာ တောထဲမှာ ယာသွားလုပ်တယ်။

နံနက် သူသွားတော့ သူ့ရဲ့ယာအနီးမှာ တောကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်နေကြတယ်။

သူ စဉ်းစားတယ်။

ခုနေသွားဖမ်းရင် ဒီကြက်နှစ်ကောင်လုံး ထွက်ပြေးသွားနိုင် တယ်။ ဒါကြောင့် ယာကိုထွန်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ယာကို ဆက်ထွန်တယ်။

ယာညက်တဲ့အခါမှာမှ မောပန်းနေတဲ့ ကြက်နှစ်ကောင်လုံးကို ဖမ်းယူလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ လူနေမှုအဆင့်တွေအားလုံးမှာ ဝင်းဝင်းသီအိုရီ အတိုင်းဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်စပါးစိုက်ရင်၊ နောက်တစ်ယောက် ပဲစိုက်တယ်။

တစ်ယောက်က လက်သမားလုပ်ရင် နောက်တစ်ယောက်က ပန်းပဲလုပ်တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အဆင်ပြေနေကြတယ်။

ဘာကြောင့် အဆုံးရှုံးခံနေကြမှာလဲ။ တိုက်ခိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ ဘာကြောင့် လုပ်ကြမှာလဲ။

မဟော်သမာဇာတ်ထဲက ဆိတ်နဲ့ခွေး အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်း အကြောင်းကို ကြားဖူးကြမှာပါ။

မဟော်သမာကို ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာ ကြောင့် ဒါလောက်တော်လဲဆိုတာ သိချင်လို့ ပညာစမ်းလေ့ရှိတယ်။

နန်းတော်ထဲကို ရောက်တော့လည်း ပြဿနာတွေကို အဖြေညှိ ဖို့ ပဟေဠိတွေ မေးလေ့ရှိတယ်။

တစ်ရက်မှာ မင်းကြီးဟာ လေသာပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့် ရင်း ဆိတ်နဲ့ခွေး အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့တာကို တွေ့မြင်တယ်။

ပထမတော့ ဆိတ်နဲ့ခွေးဟာ ရန်သူတွေပေါ့။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာ့ရန်ပဲ။

သို့သော် ဆိတ်ဟာ ကောက်ရိုးပုံ၊ မြက်ပုံနားကိုသွားရင် အရိုက်
ခံရတယ်။

ဒီအတိုင်းပဲ ခွေးဟာလည်း စားဖိုထဲကိုသွားရင် အနှင်ထုတ်ခံရ
တယ်။

သူတို့နှစ်ကောင် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့လိုက်တဲ့အခါ အဆင်ပြေသွား
တယ်။ ခွေးက ကောက်ရိုးပုံနား သွားတာ မြက်တွေကို ယူခဲ့တယ်။

ဒီလိုပဲ ဆိတ်ကလည်း မီးဖိုချောင်ထဲသွားတာ စားဖိုမှူး အလစ်
မှာ အမဲသားငါးတွေကို ခိုးပေးတယ်။

ခွေးနဲ့ဆိတ်ဟာ WIN-WIN THEORY အတိုင်း နှစ်ဦးစလုံး
ချမ်းသာကြတယ်။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးဟာ ဒီပြဿနာကို မဟော်သဇာကို မေး
တယ်။

မတည့်သူနှစ်ဦး အဖွေခင်ပွန်းဖွဲ့တဲ့အခါ ရရှိတဲ့အကျိုးကို
မဟော်သဇာက ရှင်းပြခဲ့တယ်။

လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထောက်အကူ ပြုနေ
ကြတယ်။

လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ စစ်ပြု
မလား။ ကူညီကြမှာလား။

မိတ်ဆွေတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ ဆွေမျိုး
တွေအကြား မေတ္တာထားမလား။ အမုန်းပွားမလား။

WIN-WIN : WIN-LOSE-WIN ; LOSE-LOSE
သင်လိုတာ သင်ရမယ်။

အချစ်

I know love at first sight can work.
It happened to my parents.

George Cloony

မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံတယ်။
ဒါဟာ ကျွန်တော်မိဘများမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

ကျေးဇူးတင်အောင်

ဒါက မိဘမေတ္တာကိုပြောတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိဘတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို မွေးဖွားလာစရာ

မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကြတယ်။

မိဘမေတ္တာဟာ "သိတာမည်သာ။ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်
ကျလည်း မိဘတို့ဝမ်းငြိမ်းစတမ်း" . . . တဲ့။

ဒီအချစ်ဟာ ဘာနဲ့မှမတူဘူး။

အကြွင်းမဲ့အချစ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ချစ်သူတွေရဲ့အချစ်ကော အကြွင်းမဲ့ချစ်ကြတာ
မဟုတ်ဘူးလား။

ဘယ်သူပြောပြော မြင်မြင်ချင်း ချစ်သူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပဲ။

တကယ်လည်း ချစ်ကြတယ်။

အသွေးယူယူ အသားယူယူ၊ ‘ပေးဆပ်သူရဲ့ နှလုံးသား’ တဲ့။

ချစ်သူ့ဆီက ဘာမှမလိုချင်ဘူး။

ချစ်သူ့ကိုချစ်တာဟာ ချစ်လို့ချစ်တာပဲ။

ဒီလိုပြောသူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့လည်း စိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိတာပဲ။

အမျိုးသမီးအချို့ဟာ ဘဝကိုစွန့်ပြီးချစ်တဲ့ သာဓကတွေ ရှိတယ်။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့နောက်မှာ သူတို့လိုတာ ဘာမှ မရှိဘူး။

ဒါလည်း အကြွင်းမဲ့အချစ်ပဲပေါ့။

မိဘတွေက သူတို့သားသမီးတွေကို ချစ်ကြပါတယ်။

ခြင်းချက်မရှိချစ်တယ်။ သူတို့ဆီက ဘာမှပြန်မလိုချင်ဘူး။

အပေးသာ ရှိတယ်။ အယူ မရှိဘူး။

သို့သော် . . . မိသားစုတွေ အချိန်ကြာရှည်စွာ နေထိုင်လာတဲ့

အခါ ပြဿနာလေးတွေရှိတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပျက်ကွက်တာတွေရှိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အချစ်ပေါ့လာတယ်လို့ သူတို့ထင်တယ်။

ဥပမာ . . . ချောင်းသာသွားဖို့ပြင်သားတယ်။ သို့သော် အဖေကြီး

က အလုပ်တွေအရေးတကြီး ပေါ်လာတယ်။ ဖျက်လို့မရဘူး။

ဒီအခါ ချောင်းသာအစီအစဉ်ပျက်သွားတယ်။

သားသမီးတွေက မိဘတွေဟာ သူတို့ကို အလုပ်လောက် အလေး မထားဘူးလို့ ထင်လာကြတယ်။

နောက်တစ်မျိုးရှိသေးတယ်။

“အမေကြီး သမီးတို့ကျောင်းကပွဲကို မပျက်မကွက် အားပေးပါ။

ဆုနင်းသဘင်လည်းရှိတယ်”

သမီးက မျှော်လင့်နေတယ်။

အဲဒီနေ့ကျမှပဲ နာရေးတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ အရေးပေါ်အခြေအနေ

ပါ။ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ပွဲကို မသွားနိုင်ဘဲ ကြီးတော် အမျိုးကြီးပဲ လိုက်ဖို့ခိုင်း
လိုက်ရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ ဒါကို သမီးနားမလည်နိုင်ဘူး။

မိဘတွေဟာ တို့ကို သူတို့အလုပ်လောက် မချစ်ဘူး။ သူတို့စွဲသူပဲ
စိတ်ဝင်စားတယ်။ တို့ကိုစိတ်မဝင်စားဘူး . . . စသဖြင့် မိဘအချစ်တို့
သံသယတွေဝင်လာတယ်။

တစ်ချိန်ထဲမှာ မိဘတွေက သူတို့သားသမီးတွေကို ကျောင်းမှာ
စာတော်စေ့ချင်တယ်။

သူတို့ အမှတ်တွေရအောင် ကြိုးစားတယ်။ အမှတ်များရင် မိဘ
ကချီးမွမ်းတယ်။ သို့သော် အမှတ်နည်းရင် မိဘတွေက မကြိုက်ချင်ကြ
ဘူး။

ဆူပူတာတွေ ရှိလာတယ်။
ကျောင်းမှာ ပြဿနာတွေလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။
သို့သော် ပြဿနာဆိုတာ ကိုယ်မလုပ်ဘဲ ဖြစ်လာတာတွေ ရှိတာ

ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်လည်းရောက်ရော ဒီလို ပြဿနာ
တွေ ကြီးထွားလာတယ်။ သူတို့ကို မိဘအား တော်လှန်ရန်လုပ်တဲ့သားသမီး
တွေလို့ ပြောကြတယ်။ နားလည်ရခက်ခဲတဲ့ မြီးကောင်ပေါက်တွေလို့ သတ်မှတ်
ကြတယ်။

တော်လှန်တဲ့အမြင်ရှိတဲ့ သူတို့ဟာ မိဘမကြိုက်တာတွေကို
လုပ်တယ်။ အနေအထိုင်တွေ ပြောင်းတယ်။

မိဘတွေက မကြိုက်တဲ့အတွက် အချေအတင်တွေ ဖြစ်လာ
တယ်။ ဒီအခါ မိဘနဲ့သားသမီး ဆက်ဆံရေးဟာ ပိုပြီး ဝေးကွာသွားတယ်။

မိဘရဲ့ အကြွင်းမဲ့အချစ်ကို သူတို့မယုံတော့ဘူး။

လင်မယားတွေလည်း ချစ်ခင်စမှာတော့ တစ်မျိုးပေါ့။
နောက် ခင်ပွန်းက အလုပ်များတယ်။

ပိုက်ဆံရွာရတယ်။

ရည်မှန်းချက်ကြီးရင် ပိုအလုပ်များလာတယ်။

ဇနီးကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။

ဒီအခါမှာ ချစ်စခင်စလို ဂရုမစိုက်တဲ့အတွက် ဇနီးက မကျေမနပ် ဖြစ်မယ်။ ခင်ပွန်းကို မကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကန့်လန့်တိုက်တာတွေ ရှိလာတယ်။

သူတို့ မူလလက်ခံထားတာက အကြွင်းမဲ့အချစ်ပါ။

ခုတော့လည်း ခြွင်းချက်မရှိတဲ့ သူတို့အချစ်ဟာ လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ သူတို့အချစ်တွေ ပျက်ပြယ်ရတယ်။

လူမှုရေးကိစ္စတွေဟာ ခက်တယ်။

အကြွင်းမဲ့ချစ်တာ ကောင်းပါတယ်။ သို့သော် ဒီအချစ်မှာ လိုအပ်ချက်တွေ ပါလာတယ်။

ဒီအခါ အချစ်ဟာ အကြွင်းမဲ့မဟုတ်တော့ပါဘူး။ (လိုအပ်ချက်တွေရှိမှတော့ အကြွင်းမဲ့အချစ် မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့)

အဖြေရှိလား။

အဖြေတွေအများကြီးပါပဲ။ ဒီအထဲက သင်အဖြေရှာလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

မိဘတွေဟာ သားသမီးကို မေတ္တာပေးသလို သူတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြပါ။

လင်မယားလည်း ဒီလိုပါပဲ။

မေတ္တာဟာ သိမ်မွေ့တယ်။

သို့သော် . . . တည်ဆောက်ယူလို့ ရပါတယ်။

သေတပန်သက်ဆုံး

ကျွန်တော်ရဲ့ လူငယ်အတွေး အမေးအဖြေ ' စာအုပ်ထွက်ပြီးတဲ့ နောက် သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ကြတယ်။

"ခင်ဗျား လူကြီးအတွေး အမေးအဖြေစာအုပ်ကော မထွက်ဘူး လား" တဲ့။

"လူကြီးတွေလည်း မေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အတွက် စာအုပ် တော့ ထွက်မယ်ထင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူတို့က လူငယ်တုန်းကလို သိချင်စိတ်တွေ မပြင်းပြတော့ဘူး။ သူတို့အကြာကြီး အာရုံမစိုက်နိုင်ဘူး။ မေးပြီးရင်လည်း သူတို့က ကျွန်တော် ပေးတဲ့အကြံကို မယူကြဘူး"

"သူတို့ဘာပြောလဲ"

"အကြံဆိုတာ ပိုက်ဆံကုန်တာမှ မဟုတ်တာ။ အကြံတွေ ပေးကြ တာပေါ့တဲ့"

"သူတို့ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ"

"မှန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးအတွက် အမေးအဖြေတွေ မရေး တာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအတွက်တော့ အမေးတစ်ခုလောက် တော့ အဖြေပေးသွားပါ"

"ခနီးမောင်နံတွေဟာ ရာသက်ပန် ချစ်ကြသတဲ့လား"

"ဗုဒ္ဓေါ"

ဒါ အင်မတန်ဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။

ကျွန်တော့်လို အိမ်ထောင်သည်တွေအတွက် အတော်ဖြေရခက်
တယ်။ အမှန်အတိုင်းဖြေပြန်ရင်လည်း မိန်းမက စိတ်ကောက်မယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်ဖြေတာကို ဒီမှာပဲရေးပြတော့မယ်။

ခန်းမောင်နဲ့တွေ့ဟာ သေတပန်သက်ဆုံး ချစ်ကြတယ်။ သူတို့
ဟာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြလေသတည်း။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ပုံပြင်ပါပဲ။ ယုံချင်မှယုံပေါ့။

တကယ်တမ်း သိပ္ပံပညာရှင်တွေ လေ့လာထားတာကတော့ ဒီလို
မဟုတ်ပါဘူး။

အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ၁၂ လနဲ့ ၁၈လ အကြားပဲ ရင်ခုန်ပါသတဲ့။ နောက်တော့
လည်း မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။

သူတို့မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော့ရှိပါတယ်။ သို့သော် ၁၅၀၀လို
အားမကောင်းတော့ဘူး။ ၅၂၈ဘက် ပိုများလာတယ်။

သူတို့ဟာ သေတပန်သက်ဆုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြင်နာကြပါတယ်။

“အဘိုးကြီးငါ့ကို အဘွားကြီးမင်းက မောင်တွေ ဘာတွေ ခေါ်ပါ
ဦး” ဆိုတဲ့ ကိုင်ဇာသီချင်းကို သတိရစရာကောင်းပါတယ်။ မောင်တွေ
ဘာတွေထက် ‘အဖေကြီးရေ၊ အမေကြီးရေ’ ပဲ ခေါ်ကြတယ်။

ဘီးတဲလ် (Beatles) တွေကတော့ သူတို့ အောင်မြင် ကျော်ကြား
တဲ့ When I am 64 သီချင်းထဲမှာ “မင်းဆီ ပို့စကတ်လေးတွေပို့မယ်။
မီးဖျူးစ်လေးတွေပျက်ရင် ပြင်ပေးမယ်။ ဒီအရွယ်မှာ ဒီထက်ဘာတွေ ထပ်
လိုချင်သေးသလဲ” လို့ ရေးထားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တွေဖူးတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူတို့ကို လူတွေက နာမည်ပေးထားတယ်။ အပ်နဲ့ အပ်ချည်တဲ့။

အကြီးကြီးကို စဉ်းစားပါ

သူတို့ဟာ ဘယ်သွားသွား ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း မသွားဘူး။ အတူတကွ အမြဲမခွဲဘဲ တွဲနေကြတာ အသက်(၆၀)တော်တော် ပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းလည်းဆင်တယ်။ မောင်နှမတွေလို တောင် ထင်ရတယ်။

တစ်ရက် ဇနီးဖြစ်သူ နေမကောင်းတော့ ကျွန်တော်အဖေဆေးခန်းမှာ ဆေးလာထိုးတယ်။ (အဲဒီခေတ်က ဆေးခန်းလာရင် ဆေးထိုးမှ နေသာ ထိုင်သာရှိတဲ့ ခေတ်ပါပဲ)

အဖေက သူတို့ကိုပြောတယ်။

“ခင်ဗျားတို့လင်မယားကိုတော့ အားကျတယ်ဗျာ” တဲ့။

ဒီတော့ခင်ပွန်းသည်က “ကျွန်တော်တို့က အင်မတန် ချစ်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။ မောင်နှမလိုလည်း ပြောလိုရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သားထောက်သမီးခံမရှိဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင့်ရှောက် ကြရတယ်ဗျာ” လို့ ပြောသွားတယ်။

ဒါဟာ အချစ်ပုံပြင် (Love Story) ပါပဲ။

ဇနီးမောင်နှံတွေဟာ သေတပန်သက်ဆုံး ချစ်ကြတယ်။

သူတို့ဟာ အသက်ထက်ဆုံးပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြလေ သတည်း ပေါ့။

“ဒါဆို... နောက်မေးခွန်းတစ်ခု မေးဦးမယ်။ ဆရာစကားထဲမှာ လည်းပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင် လင်မယားတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရုပ်ချင်းဆင်တယ် ဘာကြောင့်လဲ”

ဒါကို သတိပြုမိတာကြာပါပြီ။

လင်မယားဖြစ်ဖို့အတွက် လိုအပ်ချက်ထဲမှာ ရုပ်တူဖို့ လိုပါ သလား။

ဗေဒင်ဆရာတွေကတော့ ရုပ်တူသူတွေ အိမ်ထောင်ကျဖို့ အလားအလာကောင်းတယ်လို့ ဆိုတာကို ကြားဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မတူသူတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

လူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေကြတဲ့အချိန်ကို စကားသွားပြောကြည့်ပါ။

တစ်ယောက်ခေါင်းညှိတ်ရင် နောက်တစ်ယောက်လိုက်ညှိတ်တာပဲ။ တစ်ယောက်ကမျက်ခုံးပင့်ရင် နောက်တစ်ယောက် လိုက်ပင့်တယ်။ သူတို့ဟာ ဒီလိုနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။ ဒီအခါ လမ်းသွားပုံတွေ တူလာတယ်။ မျက်နှာပုံစံတွေ တူလာတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ယောက်ပုံစံ တစ်ယောက်လိုက်အတုယူတယ်။ ဒီကနေ တူသွားတယ်လို့ ထင်လာရတာပါပဲ။

နောက်တစ်ခု မေးချင်ပါသေးသတဲ့။

“အိမ်ထောင်ရှင်တွေဟာ ဖောက်ပြားမှုရှိလား”တဲ့။

ဘုရား ဘုရား . . . လူကြီးအမေးတွေ ဖြေရခက်ပါတယ်နော်။ လေ့လာထားချက်အရ (အနောက်တိုင်းမှာနော်) အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသား ၆၀%ဟာ ဖောက်ပြားသတဲ့။ အဲ ကိုယ်နှုတ်မဖောက်ပြားရင် တောင် စိတ်လေးနဲ့တော့ ဖောက်ပြားတာပဲတဲ့။

ဒါဆို အိမ်ထောင်တွေ ဘာလို့တည်မြဲလဲ။

အပြစ်တွေကို မေ့လိုက်ကြ၊ ခွင့်လွှတ်ကြပေါ့။

ဒါနဲ့ ပိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်လာကြသတဲ့။

ဘဝမှာ အပြစ်တွေကြားကသာ အချစ်တွေပွားတယ်။

အပြစ်တွေမရှိရင် အချစ်တွေလည်း ရှိသင့်သလောက် မရှိဘူးတဲ့။ မှားလိုက်ကြ တောင်းပန်လိုက်ကြပေါ့။ (ဒါကြောင့် အရက်သမားကို မယားက ပိုချစ်တယ်ထင်ပါရဲ့)

ဆိုလိုတာက ဘဝမှာ အားလုံးကောင်းပါတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ

မရဘူး။

သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းကသာ ထာဝရ ရှင်သန်နိုင်ပါတယ်။

အပိုင်း(၃)

ပျော်ရွှင်သူလူသား

- ◆ ပျော်ရွှင်မှုကို ဝတ်လို့ရနိုင်ပါသလား
- ◆ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာတွေပေးထားတာလဲ
- ◆ အမွေ
- ◆ ဂုဏ်ပြုမှာပါ
- ◆ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်
- ◆ စိတ်ချမ်းသာမှု
- ◆ ပျော်ရွှင်မှုကိုဘယ်လိုရမလဲ
- ◆ ပျော်ရွှင်သူလူသား

နိဒါန်း

ပျော်ရွှင်မှုကို ဖွေရှာရင်း ဆင်ခြင်စရာလေးတွေကို တင်ပြထားပါသည်။

လောကမှာ လူတွေအများကြီး . . .
အချို့ . . . ပျော်ကြတယ်။ တ: နို့ . . . မပျော်ဘူး။
ဘယ်လိုလူတွေ ပျော်ရွှင်လဲ။
ဒီလူတွေဟာ အချို့အချိန်တွေမှာပျော်တယ်။
အချို့အချိန်တွေမှာ မပျော်ပြန်ဘူး။
ဘာကြောင့်လဲ။
ဘာတွေဟာ ပျော်ရွှင်မှုကိုပေးလဲ။
ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝအတွက် ဘယ်လိုခရီးဆက်မလဲ။
ချမ်းသာမှုပျော်ရွှင်တာလား။ ဆင်းရဲရင်ကော . . .
ပျော်ရွှင်မှုကို ခဏရတယ်။
နောက်တော့ပျောက်ကွယ်သွားပြန်ရော။
ချမ်းမြေ့တဲ့ပျောက်ဆုံးခြင်း . . . Paradise Lost တဲ့။
ဒီလို ပျောက်ဆုံးတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ။
စင်းလုံးချောတဲ့နေရာကိုရော တွေ့ဖူးလား။
အပြစ်ကင်းတဲ့နေရာကော နေဖူးရဲ့လား။
အဲဒါကို *Utopia လို့ ခေါ်တယ်။
ဒါတွေကို ဖွေရှာလို့ မတွေ့နိုင်ဘူးလား။

လောကမှာ ဒါတွေကို ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ပေမဲ့ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါတယ်။
 နေတတ်ကကျေနပ်စရာတွေ အများကြီးတွေ့ရမယ်။
 ပျော်ရွှင်သူလူသားကဏ္ဍအတွက် ဆွေးနွေးထားတာလေးတွေကို
 ဖတ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ခေါ်လိုပါတယ်။

***Utopia :- Ideal and perfect state:** an ideal and perfect place or state where everyone lives in harmony and everything is for the best.

ပျော်ရွှင်မှုကို ဝယ်လို့ရနိုင်ပါသလား

သူ့ရဲ့မိသားစုကို ပန်းတွေရောင်းပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူ့အမည်က ပီလတန်မက္ကနိုက်ဖြစ်တယ်။ သူဟာ မသန်စွမ်းသူပါ။ Cerebral Palsyဆိုတဲ့ ဦးနှောက်ဒဏ်ရာ ရထားတဲ့သူဖြစ်တယ်။ မိသားစုရှိပြီး အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူဟာ တားလမ်းဘေးမှာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ ပန်းတွေရောင်းနေရသူဖြစ်တယ်။

သူဟာ မိသားစုအတွက် ဘယ်လိုကြိုးစားရှာဖွေပေမဲ့ လုံလောက်တဲ့ ဝင်ငွေမရရှိတာကြောင့် အမြဲလိုလို ပူပန်နေရပါတယ်။

တစ်ရက်မှာ သူ့လက်ဆောင်တစ်ခုရတယ်။

အဲဒါက ဒေါ်လာ ၆၀၀၀(ခြောက်သောင်း)ဖြစ်တယ်။

ရဲအရာရှိများက စုပေါင်းလှူတဲ့ငွေဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် အိပ်ခန်း (၃)ခန်းပါ အိမ်တစ်ဆောင်ကိုလည်း ဆောက်ပေးတယ်။

သူ့အတွက် တစ်သက်စာဖူလုံတဲ့ပမာဏကို သူ ရရှိပြီ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ မက္ကနိုက်ဟာ အရမ်းပျော်သွားတယ်။

ယနေ့ သူ့ကိုအင်တာဗျူးလုပ်တော့ အိမ်အသစ်ထဲကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်စီးသွားရင်း မက္ကနိုက်ကပြောတယ်။

“ကျွန်တော်အရမ်းပျော်ပါတယ်။ သူတို့ကျေးဇူးဟာ ဘယ်လို စကားလုံးနဲ့မှ မဖော်ပြနိုင်အောင် များလှပါတယ်” လို့ ပြောသွားပါတယ်။

လူတွေကိုမေးကြည့်ပါ။

“ပျော်ရွှင်မှုကို ဝယ်လိုရပါသလား” လို့။

“လူတွေက ဒါကိုအမြဲငြင်းဆန်ကြပါတယ်” လို့ စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဒေးဗစ်မေယာကပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ လူတွေကို မေးကြည့်ပါ။ ‘ပိုက်ဆံနည်းနည်းဟာ သူတို့ကို နည်းနည်းပျော်စေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား’ လို့။ အများစုက ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဖြေပါမယ်” လို့ ပါမောက္ခဒေးဗစ်မေယာက ရှင်းပြပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅နှစ်တာလက သုတေသနပညာရှင်များဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာခြင်းနှင့် ငွေကြေးဆက်စပ်မှုကို ရှာဖွေလေ့လာခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုလေ့လာတဲ့အခါ ရရှိတဲ့ရလဒ်တွေဟာ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲလို့ မရကြဘူး။ သို့သော် သူတို့ဟာ အောက်ပါအချက် (၅) ချက်ကိုတော့ သဘောတူညီမှုရခဲ့တယ်။

■ လူတိုင်းဟာ ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် နည်းနည်းတော့ ဖိမ်ခံဖို့ လိုတယ်။

ဝင်ငွေကောင်းမယ် ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့နေမယ်။ ကားကောင်းကောင်း ဝယ်စီးနိုင်မယ်။ အားလပ်ရက်တွေ များများယူပြီး လျှောက်လည်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

သို့သော် ဒါတွေဟာ သူတို့ကိုပျော်ရွှင်စေပါသလား။

စိတ်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ခဏတော့ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့။

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကနေ အစဉ်အမြဲ ပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုတာကိုတော့ ငွေကြေးနဲ့ သိပ်တော့မဆိုင်ဘူး။

ကင်ရိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရဲ့မိသားစုအကြောင်းကို သူတို့ လေ့လာကြတယ်။

ကင်ရိုဟာ သူ့ရဲ့သားသမီးတွေကို သူ့ရဲ့အိမ်နီးနားချင်း သားသမီး

တွေလို အပျော်ခရီးထွက်ဖို့နဲ့ ပွဲလမ်းတွေသွားဖို့အတွက် ငွေကြေးမထောက်ပံ့နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူဟာ အိမ်နားကကွင်းထဲမှာ သစ်သားအိမ်လေးဆောက်တယ်။ ဒန်းတွေ၊ လွှဲဖို့စင်တွေ၊ ခိုစီးဖို့ကြိုးတွေ တပ်ဆင်တယ်။ သားသမီးတွေကလည်း ကူညီတယ်။

ယနေ့ သူရဲသားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာပါပြီ။ ကင်ရိုလည်း ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေဟာ ကြီးလာတဲ့အထိ အားလပ်ရက်တွေမှာ အဲဒီအိမ်လေးကို သွားလည်ကြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားရတာလေးကို သဘောကျနေတာ” . . . တဲ့။

မိမိကိုယ်တိုင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်ထားတာကို လူတွေက နှစ်သိမ့်ကာ ပျော်ရွှင်ကြတယ်။

လူအများဟာ သူတို့ရဲ့ကားတွေကို ပြင်ဆင်ပြီး တစ်လက်ကိုင်စီးကာ ဂုဏ်ယူတတ်ကြတာ ဒီသဘောပါပဲ။

တန်ဖိုးကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အလေးထားတာကို ဆိုလိုတာပါပဲ။

မိသားစုဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်ဟာလည်း ဒီလိုပဲ အရေးပါတယ်။ အယ်လ်ဘန်ဟောင်းလေးဟာ စိတ်ချမ်းသာမှု များစွာပေးတယ်။

■ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ထာဝရအားလပ်ရက်ပဲဖြစ်တယ်။

ဟာသတစ်ခုရှိတယ်။

အတန်းထဲမှာ ဆရာမက “သင်သူဌေးကြီးဖြစ်လျှင်” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ရေးခိုင်းတယ်။

ဂျော်နီကတော့ ဘာမှမရေးဘဲနေတယ်။ ဒီတော့ ဆရာမက “ဟေ့ ဂျော်နီ ဘာလို့ မရေးတာလဲ” လို့ မေးတယ်။

ဂျော်နီက “ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်သူဌေးဖြစ်နေမှတော့ ဒါတွေ ရေးစရာ ဘယ်လိုတော့မှာလဲ” . . . တဲ့။

သင့်မှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိရင် လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ အလုပ်

က ထွက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲနေမှာလား။

တကယ်တော့ သင်မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကနေ ထွက်ချင်ထွက်မယ်။ အလုပ်တစ်ခုခုကိုတော့ လုပ်နေမှာပဲ။

ဒီလိုလုပ်မှသာ ကျေနပ်မှုတိုရတယ်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သတဲ့။

“အလုပ်ထဲမှာ ပျော်ရတာဟာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ရစေတယ်။ ဂေါက်ရိုက်ရတာလည်း ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ခွင်က ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုမျိုးရဲ့ တစ်ဝက်လောက်တိုတောင်မှ ဂေါက်ရိုက်တာက မပေးနိုင်ပါဘူး” လို့ အောင်မြင်နေသူ တုမ္မဏီအရာရှိတစ်ဦးကဆိုတယ်။

အများစုဟာ သူတို့နှစ်သက်တဲ့အလုပ်တွေကို ချစ်ကာ အလုပ်ခွင်ကနေ ပျော်ရွှင်မှုတိုရတယ်။

■ လစာများရင်ပျော်ရွှင်တယ်။

တကယ်တော့ လစာများတာ ပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းတယ်။

အမေရိကန်လိုနိုင်ငံက လစာတွေဟာ များပါတယ်။

မိသားစုစားသောက်နေထိုင်ဖို့ လိုအပ်တာထက် နှစ်ဆလောက် ပိုတယ်။ သို့သော် သူတို့အများစုက မပျော်ကြဘူး။

ဘာကြောင့်လဲ။

အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ကျေနပ်မှုမရလို့ပဲ။

ပိုက်ဆံများများရပေမဲ့ မိသားစုနဲ့ခွဲခွာပြီး တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ နှစ်ရှည်လများ အလုပ်လုပ်ရင် အလုပ်ခွင် ကျေနပ်မှု မရနိုင်ဘူး။

လုပ်ခတစ်ဝက်လောက်နဲ့ မိမိရဲ့မိသားစုတွေကို အိုးမကွာ အိပ်မကွာ စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့အလုပ်မှာ လူတွေက ပျော်ကြပါတယ်။

■ ပိုက်ဆံက စိတ်အချမ်းသာဆုံးပဲ။

ငွေရရင်စိတ်ချမ်းသာတာ မှန်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အိမ်လခပေးဖို့ မရှိတဲ့အခါ။ နေမကောင်းတဲ့အခါ။ ကလေးကျောင်းစရိတ်တွေ လိုတဲ့အခါတွေမှာ ငွေကြေးဟာ အင်မတန်

အသုံးဝင်ပါတယ်။

သို့သော် ငွေသက်သက်တော့မတုတ်ပါ။

လူတွေဟာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသတ္တဝါ (social animals) တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ပေးနိုင်စွမ်းမရှိဘူး။

ပျော်ရွှင်မှုအတွက် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေဟာ အတော်လေး အရေးပါတယ်။

■ သင်ရဲ့ဆန္ဒတွေပြည့်ရင်ပျော်တယ်။

မှန်တော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းတော့ မမှန်ပါဘူး။

ဒေါရစ်ဂျူအကြောင်းပြောပြမယ်။

သူမဟာ နယူးယောက်က ခြံကြီးအိမ်ကြီးထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတယ်။ တျီကျီတက်အောင် ချမ်းသာတယ်။ လိုသမျှ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ အားလုံးရတယ်။

ဘီ-၂၅ ဆိုတဲ့ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဝမ်းကြွလှေယာဉ်ကြီးကို ဝယ်ပြီးတော့ အိမ်လိုလှပအောင် ပြင်ဆင်ပြီး လျှောက်သွားတယ်။

သူမလိုချင်တာအားလုံးကို ရနိုင်တာပဲလေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူမကို အားလုံးက စိတ်ချမ်းသာမယ်လို့ထင်တယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က သူမကွယ်လွန်တော့ သူ့အကြောင်းကို ဒိုင်ယာရီတွေထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။

ဒေါရစ်ဂျူဟာ စိတ်အဆင်းရဲဆုံးသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အင်မတန်အထီးကျန်ဆန်စွာ ခံစားသွားရတယ်လို့ ဆိုတယ်။

နိဂုံး

မကြာသေးမီက ပျော်ရွှင်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ၅၅နိုင်ငံက လူတွေကို လေ့လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီနိုင်ငံတွေထဲမှာ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ ဂျပန်၊

တောင်ကိုရီးယား၊ တရုတ်နဲ့ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတို့လည်း ပါဝင်တယ်။

အဲဒီမှာ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့လူတွေအတွက် နောက်ထပ် ဝင်လာ တဲ့ငွေတွေဟာ သူတို့ကို ပျော်ရွှင်မှုမပေးကြပါဘူး ဆိုတာကို လေ့လာ တွေ့ရှိရတယ်။

ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ချမ်းသာမှုဟာ တိုက်ရိုက်ကြီးတော့ မဆက်စပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစွန်းနှစ်ခုကိုတော့ တွေ့ရတယ်။

ဒီနှစ်ခုလုံးရှိသူတွေများသလို တစ်ခုမှမရှိသူတွေလည်း များ တယ်။ ရေရှည်မှာတော့ ငွေကြေးမချမ်းသာရင် ပျော်ရွှင်မှုကို မရတတ် ဘူး။

အော်စကာဝိုင်းကတော့ ပြောတယ်။ တကယ်တမ်း ချမ်းသာမှု ဟာ နှလုံးသားထဲမှာရှိတာပါ။

ဒါကို ဘယ်သူမှလည်း ခိုးယူသွားလို့မရဘူး။

ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ချမ်းသာမှုဟာ သင့်ရဲ့ဆန္ဒတွေနဲ့ အများကြီးဆက်စပ် တယ်။

ချမ်းသာမှုရော ပျော်ရွှင်မှုရောကို လောကကြီးက သင့်ကို ပေး ထားပါသတဲ့။

လောဘနည်း၊ ဒေါသနည်းပြီး၊ အများချစ်ခင်ရင် ကိုယ်ချမ်းသာ ပြီး ပျော်ရွှင်မယ်။

စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်ထားရင် အများမုန်းမြီး ဆင်းရဲမယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာတွေပေးထားတာလဲ

ကျွန်တော်တို့ဟာ အတိုးတက်ဆုံးခေတ်ကာလရဲ့ အသီးအပွင့်တွေကို ခံစားနေရသူတွေဖြစ်တယ်။ တက္ကသိုလ်တို့အစွမ်းကုန် မြင့်မားနေတယ်။ အဆင့်မြင့်ဆုံးခေတ်ကို ရောက်ပြီလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်။

အတိတ်ကိုပြန်ကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ၁၈ ရာစု သမိုင်းတွေ၊ ၁၉ရာစုသမိုင်းတွေနဲ့ ၂၀ရာစု အစပိုင်းတွေရဲ့ သမိုင်းတွေကို စာထဲပေထဲပဲ တွေ့နေရတယ်။

အဲဒီခေတ်က လူတွေရဲ့ဘဝကိုကြည့်ပါ။ အင်မတန် အေးဆေးတည်ငြိမ်တယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်။

သူတို့ဟာ အလုပ်တွေကို ဖြည်းဆေးစွာလုပ်ကြပြီး တရွေ့ရွေ့တို့ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေကို ဆက်ခံရတဲ့ လူတွေဟာ အကောင်းဆုံးအချိန်ကို ရောက်လာကြတယ်။

လေယာဉ်နဲ့ ခရီးဆက်နိုင်တယ်။ မီးရထားတွေနဲ့ ခရီးသွားနိုင်တယ်။ တယ်လီဖုန်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တယ်။ နောက် မော်တော်ကား၊ ဗျာ၊ မိုဘိုင်းဖုန်း၊ နောင်ဆို ကားပျံ တွေတောင်ပေါ်လာမယ်ဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။

ပိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ အင်တာနက်၊ အီးမေးလ်တွေလည်း ရှိလာတယ်။

လျှပ်စစ်ဆိုရင်လည်း လူနေမှုစနစ်တစ်ခုလုံးရဲ့ တကယ့် အခြေခံ
အဆောက်အဦ ဖြစ်လာတယ်။

ကောင်းလိုက်တာ။

သို့သော် ဒီတက္ကနိုလိုဂျီတွေနဲ့ လူသားတွေဟာ ခံစားကြရမယ့်
အစား ခံစားနေကြရတယ်။

အကျိုးပြုမယ့်အစား အကျိုးမဲ့နေတယ်။

ဥပမာ . . . ကျွန်တော်တို့ ဘတ်စ်ကားတွေပေါ့ဗျာ။

နင်းတန် တွန်းမောင်းတယ်။

အတင်းဝင် အတင်းထွက် ကျော်တက်။

ဒီကားတွေဟာ ဒီလိုမောင်းဖို့ လုပ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။

ခုတော့ ခရီးသည်တွေကို အပြည့်သိပ်တင်ပြီး တိုက်ကြ ခိုက်ကြ
တယ်။ မှောက်ကြသေကြတယ်။ ဘဝဟာ ဒီအတွက် မဟုတ်ဘူး။

ဒီလိုအဖြစ်ခံဖို့ တန်သလားဗျာ။

အရင်ခေတ်က ကျွန်တော်တို့ရွာတွေမှာဆိုရင် လှည်းတွေရှိ
တယ်။ တအိအိပဲသွားတယ်။ အချိန်တန်တော့ ရောက်သွားတာပါပဲ။

ဘုရားပွဲတွေမှာတော့ လှည်းပြိုင်တာလေးရှိတယ်။

ဘတ်စ်ကားလိုင်းတွေလို ပြိုင်မောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။

ယခုတော့ ဘတ်စ်ကားစီးတဲ့လူတွေဟာ ဒရိုင်ဘာနဲ့ စပယ်ယာ
ပြုသမျှ နဲ့ကြရတယ်။

ဆီးဖြူသီး ဆန်ကောထဲထည့်လိုမဲ့ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။

ဒါ တစ်ရက်တည်းကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

နေ့စဉ်၊ လစဉ်၊ နှစ်စဉ်ပြိုင်လာတာ။ ဂျပန်တနေ ဒိုင်နာကား
သွင်းလာပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၄၀ လောက်ကတည်းက ပြိုင်နေကြတာပါပဲ။

တယ်သူချမ်းသာသွားလဲ။

ဒီလိုပြိုင်မယ့်အစား အလုပ်ကြိုးစားတာ ပြိုင်ပါလား။

ခရီးသည်တွေကို ကြင်နာတာတွေ ပြိုင်ပါလား။

ကူညီစောင့်ရှောက်တာတွေ ပြိုင်ပါလား။

“တစ်နေ့မှာ ဒိုင်နာကားလေးတစ်စင်းဟာ သာကေတ ကားဂိတ်ကနေ ညင်သာစွာ ထွက်လာတယ်။ ကားထဲမှာ နုပွဲတိုက်စရာ အချွန်အတက်တွေကို ဖော့တွေနဲ့အုပ်ထားတယ်။ မလိုတဲ့မူလီခေါင်းတွေကို အပြင်မထွက်စေဘဲ မထိခိုက်အောင် ကျပ်ထားတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ဖေးမပြီး စောင့်ခေါ်တယ်။ ကျောင်းသူလေး၊ ရုံးစာရေးမလေး၊ အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေကို မလိုအပ်ဘဲ နောက်တနေ့ မတွန်းဘူး။ အမျိုးသမီးနောက်ကနေ အတင်းတိုးစီးနေတဲ့ အမျိုးသားတွေကိုလည်း နှမချင်းစာနာဖို့ သတိပေးတယ်။ မှတ်တိုင်တွေမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာရပ်တယ်။ အဆင်းလူတွေကိုလည်း ကူတယ်။ အတက်လူတွေကိုလည်းစောင့်တယ်။ ကားပြိုင်ခြင်းလုံးဝမရှိ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများကို (အမျိုးသမီး ချောတွေအစား) ရှေ့ခန်းမှာ နေရာပေးတယ်”

စိတ်ကူးယဉ်စာပေလို့ပြောရင်လည်း ခံရမယ်။ ဒါဟာ အနာဂတ်ဘဝတစ်ကားတွေရဲ့ အလားအလာပါ။

ကျွန်တော်တို့ကို တက္ကနိုလိုဂျီတွေ ပေးထားတယ်။
အကောင်းဆုံးပုံစံနဲ့ အသုံးမချဘဲ ယုတ်ညံ့စွာ အသုံးချတာကတော့ ထာဝစဉ်မရပ်တည်နိုင်ပါဘူး။

ပြောင်းလဲလာရမှာ အသေအချာပါပဲ။
ကိုယ်ပိုင်ကားစီးသူတွေကော။
သူတို့ကျတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းနဲ့ တွေဖူးကြမှာပါ။
ကားမောင်းရင်း လက်ကိုင်ဖုန်းတွေနဲ့ ပြောနေလိုက်ကြတာ။
အန္တရာယ် အင်မတန်ကြီးတယ်။

ကားတို့ လက်ကိုင်ဖုန်းတို့ဆိုတာ ဆက်သွယ်ရေး ကောင်းဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ လူနေမှုအဆင့်မြင့်ပေးတဲ့ တက္ကနိုလိုဂျီလို့ ပြောရင် မှားမယ်မထင်ပါဘူး။

ဒါဆိုရင် ဒီလိုကားတွေနဲ့ ဒီလိုဖုန်းတွေပြောကာ ဘာကြောင့် အန္တရာယ်ကြီးအောင် စွန့်စားရတာလဲ။
စွန့်စားဖို့ လိုကောလို့အပ်လို့လား။

ကားလမ်းပေါ်က လူတွေအားလုံးဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့သူတွေပါ။
လူဆိုကတည်းက တန်ဖိုးရှိနေတာပဲလေ။

ဒီတော့ ဘာအတွက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချီတက်ပြီး ခရီးမဆက်နိုင်
ရတာလဲ။

လျှပ်စစ်သုံးစွဲသူတွေကော။ ဒီအတိုင်းပဲလေ။
ညဘတ်မီးတွေလင်းတာဟာ အက်ဒီဆင်ရဲ့ ကျေးဇူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ တစ်ဘက်က ဓာတ်လိုက်တတ်သေးတာကို သတိပြုပါ။
“မြွေတိုက်ရင် ဆေးရှိတယ်။ ဓာတ်လိုက်ရင် ဆေးမရှိ” တဲ့။
ဒီလိုနဲ့ သေဆုံးသူပေါင်းများပြီ။

ဘာကြောင့် မလိုအပ်ဘဲ အသေခံရတာလဲ။

လျှပ်စစ်ဓာတ်ဟာ လူ့ဘောင်လောကမှာ အင်မတန်အရေးပါတဲ့
အခြေခံအဆောက်အအုံအဖြစ် သူ့ကိုပေးထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မသုံးတတ်တော့ ဘေးဖြစ်ကြရတယ်။

နိဂုံး

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ခရီးဆက်ဖို့ကြိုးစားပါ။
အရင်ခေတ်တွေထက် မိမိတို့သာတာ အသေအချာပါ။
သို့သော် ဘာကြောင့် မဆင်မခြင် လိုချင်ရတာလဲ။ ဘာတွေ
လောသုံးဆယ်လုပ်ဖို့ လိုလို့လဲ။

ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားတာတွေကို စဉ်းစားပါ။
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ပါ။

အလကား အလကား မစွန့်စားပါနဲ့။ တန်ရဲ့လား။

အမွေ

No legacy is so rich as honesty.

- William Shakespear

ရိုးသားခြင်းလောက် ကောင်းမွန်ချမ်းသာသော
အမွေဟူသည် မရှိ။

- ဝီလျံရှိတ်စပီးယား

တစ်ခါက လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရိုးသားနှစ်ယောက်ကို ပျော်ပွဲ
ရွှင်ပွဲ ဆင်နွှဲရာ ပန်းခြံထဲကို ခေါ်သွားတယ်။

အဝမှာ အပေါက်စောင့်ကို သူကမေးတယ်။

“ဘယ်လောက်လဲခင်ဗျာ”

“တစ်ယောက် ဥဒေါ်လာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြန့်နဲ့ ဖြန့်အောက်
ကလေးတွေအတွက်တော့ မပေးရဘူး။ အခမဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ဖြန့်လာယူပါ”

“ဘယ်သူအတွက်လဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက်က သုံးဒေါ်လာ၊ ဟိုဘက်ကောင်လေး ဆရာဝန်
က ၇ နှစ်ဆိုတော့ သုံးဒေါ်လာ။ ဒီဘက်က သားငယ် ရှေ့နေလေးကတော့
၃ နှစ်”

“ခင်ဗျား ထိပေါက်လာတာလား”

“ဟင့်အင်း။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားက အကြီးတောင်ကို ခြောက်နှစ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော။ ဒါဆို သုံးဒေါ်လာ သက်သာမှာပေါ့။ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ဗျား။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ ကျွန်တော် လိမ်တာ ကို သိမှာပေါ့။ သူတို့ကို ကျွန်တော်အဲဒီအမွေတော့ မပေးချင်ပါဘူး” . . . တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ဟာ သားသမီးတွေကို အကောင်းဆုံးသော အမွေ တွေကိုလည်း ပေးချင်ကြတယ်။

သူတို့အတွက် စံပြုဖြစ်အောင်လည်း မလုပ်ကြဘူး။

“ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလိုမလုပ်နဲ့” . . . တဲ့။

ကလေးတွေဟာ မိဘတွေလုပ်တာကို အတုခိုးတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင် က လူတွေဟာ မကောင်းမှုနဲ့ ချမ်းသာနေရင် အဲဒါကို အားကျမှာပဲ။

ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းမှုနဲ့ သင့်တင့်မျှတရုံ နေတတ်တယ် ဆိုရင် လည်း အဲဒီသဘောတရားကို လက်ခံမှာပဲ။

သူတို့ကြီးပြင်းလာတဲ့ဝန်းကျင်ဟာ သူတို့ကို ရောင်ပြန်ဟပ်မှာ ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အမှန်တရားကို ခြွင်းချန်ထားတယ် ဆိုရင် သူတို့လည်း အမှန်ကို မျက်ကွယ်ပြုမှာပဲ။

တကယ်တော့ ဒါဟာ domino theoryလို့ခေါ်တဲ့ သက်ရောက် မှုကို ပေးတယ်။

မိမိကမကောင်းမှုကိုပြုရင် မိမိနဲ့ဆက်နွယ်သူတွေဟာ မကောင်းမှု ကိုပြုဖို့ အခွင့်အလမ်းများတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါဆိုတာမျိုး သူတို့ကို အားပေး သလိုဖြစ်တယ်။

အဓိက ကတော့ မိမိ အဲဒီကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုရဲ့ သက်ရောက် မှုဟာ မိသားစုအတွင်း စတင်ဖြစ်ပေါ်တော့တာပါပဲ။

လီလီတွန့်မ်လင်က ရေးထားစူးတယ်။

The best mind altering drug is the truth.

“စိတ်ကိုပြောင်းဖို့ အကောင်းဆုံးဆေးဝါးတော့ အမှန်တရားပါပဲ” တဲ့။

လူတွေဟာ အမှန်တရားကို ကြောက်နေကြတယ်။

အမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမယ်၊ အမှန်အတိုင်း လုပ်ကိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။

‘အမှန်တရားဆိုတာ ဆေးခါးကြီးပါပဲ။ လူတွေက ဒါကို လက်မခံဘူး’ လို့ တစ်ခေတ်က ယူဆကြတယ်။ ယနေ့လည်း လက်ခံဆဲပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ အောင်မြင်လိုရင်ဆိုတဲ့ သီအိုရီတစ်ခု ထွက်လာတယ်။ အင်မတန်လူကြိုက်များတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က ဖတ်ပြီး သဘောကျကြတယ်။

လူတွေကို ချိုသာတဲ့စကားသာပြောပါ။

အပြစ်မတင်နဲ့။ ပြုံးပါ။

မှတ်ခါးရည်တစ်ခွက်ဟာ ပျားရည်တစ်စက်လောက် ယင်ကောင်တွေကို မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူး . . . စတဲ့စတဲ့ အောင်မြင်မှုလမ်းညွှန်တွေကို လက်ခံကြတယ်။

ဒါတွေကို အမှန်တရားကနေ လမ်းခွဲပြီး ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် လုပ်ရမယ့် သဘောတရားတွေလို့ ယူဆကြတယ်။

အောင်မြင်မှုအတွက် မိမိခံယူချက်သဘောထားကို ဖုံးကွယ်ထားရမှာလား။

ပျားရည်ဆမ်းမျက်နှာတွေနဲ့ နောက်ကွယ်က ဓားနဲ့ထိုးလာကြတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ‘ပြုံးနေရင်သတိထား’ ဆိုတဲ့စကား ပေါ်ပေါက်လာတာပါပဲ။

တကယ်တော့ ပြုံးနေတာကောင်းပါတယ်။

သို့သော် ဟန်ဆောင်ပြုံးရင်တော့ တစ်ခုခု မကောင်းတာ ရှိမယ်

လို့ ယူဆနိုင်တယ်။

နိဂုံး

ကျွန်တော်တို့ဟာ ချိုးဆက်သစ်တွေကို အမွေပေးနေကြတယ်။
ဘာတွေကိုပေးမှာလဲ။

“အမှန်တရား”

“လောကမှာ အမှန်တရားဟာ ရှားပါတယ်ဆရာ။ မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး” တဲ့။

ဒါဆိုရင် အမှားတွေကို အမွေပေးမလား။ လိမ်တာ ညာတာတွေ
ကို အမွေပေးမလား။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တာတွေကို အမွေပေးမလား။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ စံပြတွေဖြစ်ရမယ်။ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်
ဖို့ ဟာ အင်မတန်မှခက်ခဲတယ်။ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ
မြင့်မြတ်ပါတယ်။ သားသမီးတွေကို ဒါတွေအမွေပေးရမယ်” . . . တဲ့။

လောကကြီးမှာ တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေ ရှိမှာပါပဲ။

သို့သော် အမှန်တရားနဲ့သာ လျှောက်လှမ်းပါလို့။

အမှန်တွေကိုသာ အမွေပေးပါဟူ၍ . . .

ဂုဏ်ပြုမှာပါ

(၁)

“သားသမီးတွေကို ဘာလို့ပညာသင်ပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး”

“ဒီတော့ . . . ”

“သူ့ကိုယ်သူ စောင့်ရှောက်နိုင်အောင်လို့”

ဖတ်ဖူးတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ခုထဲက ကောက်နှုတ်ထားတာပါ။

ကျွန်တော်တော့ အင်မတန်သဘောကျတယ်။ ပညာသင်တဲ့ ပထမအဆင့်က မိမိကိုယ်ကိုမိမိ စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့တဲ့။

ဟုတ်လိုက်လေဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေမှာ ကျောင်းတွေ အများကြီး ပေါ်လာတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေကိုလည်း ပညာသင်ပေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သားသမီးတွေကိုလည်း ပညာသင်ပေးတာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းက အိမ်နဲ့သိပ်မဝေးလို့ပေါ့။

အဝေးကြီးနေထိုင်တဲ့သူတွေ၊ လယ်ထဲယာထဲနေတဲ့ လူတွေကျ တော့ ကျောင်းမနေနိုင်ကြဘူး။

ယောက်ျားလေးဆိုရင် တော်သေးတယ်။ သူတို့ကို ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ထားကြတယ်။ စာရေးစာဖတ်တတ်တယ်။ ဘာသာတရား နားလည်လာတာပဲ။ အချို့မိန်းကလေးဆိုရင် အိမ်မှာပဲနေတယ်။ သေစာ ရှင်စာတောင် မတတ်ရှာဘူး။ ဒီလိုလူတွေတွေ့တော့ ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးချင် ရင်တောင် ရွာကဦးပဉ္စင်း ဦးဆောင်မှ ရန်ကုန်ရောက်တယ်။

(၂)

“အဲဒီဆရာကို ဘာလို့ခင်ဗျားတို့ ဂုဏ်ပြုကြတာလဲ”

“ဆရာက လောကကြီးကို အကျိုးပြုတာပဲ”

“သူက ဘာတွေအကျိုးပြုလဲ”

“မီးလုံးကို သူတတ်ထွင်တာ”

“ဒီတော့ . . .”

“ညဟာ နေ့ဖြစ်လာတယ်။ လူတွေရဲ့ဘဝဟာ ခေတ်တစ်ခေတ် ကိုရောက်စေတယ်။ လူနေမှုအဆင့်မြင့်မားအောင် ပို့ဆောင်ပေးလိုက် သလို ပါပဲ”

အင်ဓကန်ကောင်းပါတယ်။

ကမ္ဘာမှာ ခေါင်းဆောင်တွေရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ လူမှုရေးခေါင်းဆောင်၊ ပညာရေးခေါင်းဆောင်တွေပေါ့။

သူတို့ဟာ လူတွေရဲ့အကျိုးကို သယ်ပိုးသူတွေပါပဲ။

ကမ္ဘာကျေးဇူးရှင်တွေလို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်။

တခြားမကြည့်နဲ့၊ အရင်ခေတ်က မောင်းထောင်းဆန်ကိုသာ စားရတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆန်ကိုစွပ်ရတယ်။ ယနေ့မှာ ဆန်စက်တွေ ဆိုတာ တောတွေတောင်တွေအကြား နေရာတကာမှာ ရှိနေကြတာပါပဲ။

ဘယ်သူမှ မောင်းထောင်းမစားတော့ဘူး။ ကျေးဇူးတင်စရာပေါ့။

(၃)

ဒါပေမဲ့ ပညာတွေသင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုလည်း မစောင့်ရှောက်သူ တွေ အခြားသူတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူတွေရှိတာပဲ။

သူတို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတင် ဘယ်ကမလဲ ကမ္ဘာကြီးကိုပါ ပျက် စီးစေတယ်။

တကယ်တော့ သတ္တလောကမှာ လူဟာ အင်အားအကြီးဆုံး ပါပဲ။

သူ့ကို ဘယ်သူမှဖျက်ဆီးလို့မရဘူး။

သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်တာပါပဲ။ နိုင်ငံ နှိုင်းခေါ်တွင်းနိုင်ငံဖြစ်စေကာမူ ယနေ့လူတွေပြောနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးပူနွေးလာခြင်း (Global

Warming) ဆိုတဲ့ အရင်းအမြစ်ဟာ ဘယ်က လောလံး။

လူတွေကို အကာအကွယ်ပြုထားတဲ့ အိုရုန်းလွှာပေါက်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ပညာတတ်တဲ့လူသားတွေ လုပ်ဆောင်တာ ပါပဲ။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။

တကယ်တော့ လူသားတွေဟာ ကားတွေလေယာဉ်တွေစီး၊ လေ အေးစက်တွေဖွင့်ကာဖိခံခံ၊ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဆက်သွယ်၊ ဟန်ကျ ပန်ကျ နေထိုင်နိုင်တာကတော့ တက္ကနို လိုဂျီလို့ခေါ်တဲ့ နည်းပညာတွေ ထွန်းကားလာလို့ပါပဲ။

လေအေးစက်အတွက် အတွင်းမှာဓာတ်ငွေ့လိုတယ်။ စီအက်စ်စီ လို့ခေါ်တဲ့ ဖရိုလိုကာဗွန်တွေ ထည့်သွင်းရတယ်။

အဲဒီ စီအက်စ်စီဟာ လေထဲကို ရောက်သွားတဲ့အခါ ဟိုအထက် က အိုရုန်းလွှာကို ဖောက်ထုတ်ဖျက်ဆီး လိုက်တယ်။

(ယနေ့အဲဒီဓာတ်ငွေ့ကို မသုံးတော့ဘူး)

နောက်ခက်ရုံတွေ၊ မော်တော်ကားတွေ။ သူတို့မှာ လိုအပ်တဲ့ ကျောက်မီးသွေးလောင်စာ၊ ရေနံလောင်စာ fossil fuel တွေကို မီးရှို့ရှင်း ကမ္ဘာ့လေထုထဲ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေ များလာတယ်။

အရင်ခေတ်က သစ်ပင်တွေအများကြီးရှိတော့ သက်သာသေး တယ်။ ယနေ့မှာတော့ လူတွေများလာတယ်။ သစ်ပင်တွေကိုခုတ်ပြီး ရှင်းလင်းတယ်။ သစ်ပင်ပျော့ဖတ်တွေကနေ စက္ကူတွေလုပ်တယ်။ သစ်သားကို အိမ်တွေဆောက်တယ်။ သစ်တောနေရာတွေမှာ လူတွေ ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြတယ်။

ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ဟာ ဖန်လုံအိမ်ဓာတ်ငွေ့ဖြစ်တယ်။

သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်ကို ကျရောက်လာတဲ့ နေရောင်ခြည်ရဲ့အပူတို့

ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်မထွက်စေဖို့ ထိန်းထားတယ်။

ဒီအတွက် ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာတော့တာပါပဲ။

(၄)

ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေရပြီ ဖြစ်တယ်။

မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ ရေခဲတွေအရည်ပျော်ကျနေတယ်။

ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ်က ဆီးနှင်းခဲတွေလည်း အရည်ပျော်စ

ပြုနေတယ်။ ခြစ်တွေရေကြီးတယ်။ နောက် ရေတွေခန်းသွားမယ်။

မိုးတွေရွာတယ်။ ရေတွေလျှံတယ်။

နောက် မိုးခေါင်တော့မယ်။ ဥတုရာသီကိုမှီနေရတဲ့ စိုက်ပျိုးသူ

တွေအတွက် ရင်လေးစရာတောင်းတယ်။

စိုက်ပျိုးသူတွေ အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်တော်တို့တတွေလည်း

အခက်အခဲရှိမှာ အသေအချာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့လူသားတွေဟာလည်း မျိုးတုံးတော့မယ့် အန္တရာယ်

ရှိနေပါတယ်။

ခုလက်ရှိကမ္ဘာကြီးကို ဘယ်သူကယ်တင်မလဲ။

ကျွန်တော်တို့တော့ ဂုဏ်ပြုဖို့အသင့်ရှိနေပါတယ်။

ပျော်ရွှင်မှုအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်

မကြာသေးမီကမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ရတယ်။
ပျော်ရွှင်သူတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် (၁၀၀)တဲ့။
လူတွေ မွေးဖွားလာကတည်းက အချို့ပျော်တယ်။
အချို့မပျော်ဘူးတဲ့။

ပျော်တယ်ဆိုတဲ့သူတွေဟာ ဘာကြောင့်ပျော်ရတာလဲ။
သူတို့ဟာ ပျော်ရွှင်မှုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိလို့ပါပဲ လို့
ဆိုထားတယ်။ ဆိုလိုတာက သူတို့ဟာ စိတ်ထားတတ် လို့ပါပဲတဲ့။

ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အခြေအနေတွေကိုလည်း အများကြီး ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမှာ ဖြစ်တယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ လူငယ်တွေကိုတွေ့ရင် စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖို့
ပြောတယ်။

စာတွေဖတ်ရင် အသိဉာဏ်တိုးလာတယ်။
တိုးလာတဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ ဘဝကိုယှဉ်ပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့ဘဝကို ဖန်တီး
နိုင်ပါတယ်။

ပန်းတိုင်

အောင်မြင်ဖို့အတွက် လူတိုင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင် တွေကို ထားရှိရပါတယ်။

ကလေးတွေကို မိဘတွေက မေးတယ်။

ဘာဖြစ်ချင်လဲ . . . လို့။

“ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်။ စစ်ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်ချင်တယ်” စသည်ဖြင့် ဖြေရင် မိဘတွေက ဝမ်းသာတယ်။

“ဆိုက်ကားသမားဖြစ်ချင်တယ်၊ ကုန်ထမ်းချင်တယ်” လို့ ပြောရင် မိဘတွေရင်ကျိုးတာပဲ။

တကယ်တော့ ကလေးဘဝမှာ ဘာမှ မည်မည်ရရ မသိချိန်မှာ မေးတာကို။ သေသေချာချာသိလာတဲ့အခါ လူတိုင်းဟာ ဖြစ်ချင်တာတွေ အတိအကျရှိလာကြသူတွေ များလာတယ်။

သို့သော် မိမိရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကို ကိုကျော်လို့ပဲ ကျွန်တော် တို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူဟာ အင်မတန်စာတော်တယ်။ စည်းစနစ်ရှိတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးဝန်ထမ်းလုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကုန်သည်ပဲ လုပ်တယ်။ အသက် ၂၄ နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ သူ့ရဲ့ နီးကို ကတိတစ်ခု ပေးခဲ့တယ်။

“သူ့အသက် (၄၀)ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မိသားစုကို အင်မတန် လှပ တဲ့ အိမ်လေးနဲ့ခြံလေး ဝယ်ပေးမယ်” . . . တဲ့။

သူ ကြိုးစားတယ်။

တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ ကြံစည်သော်လည်း မဖြစ်ဘူး။

မကြံစည်သော်လည်း ဖြစ်တတ်တယ်။

ဆိုလိုတာက ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်မလာဘဲ မဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာတာတွေရှိတယ်။

ကမ္ဘာစီးပွားရေးတောင် မထင်တဲ့ဆီကနေ ဖောက်ထွက် ပျက်စီး တာတွေရှိတာပဲ။ ဒါကို စီးပွားရေးကပ်တွေ လို့ဆိုတယ်။

ကိုကျော်လိုလူအတွက် ဒီလိုစီးပွားရေးတပ်တွေကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ အလားအလာကောင်းတွေရှိပါတယ်။

သို့သော် သူ့ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်။ သူ့လိုတဲ့ ပမာဏကို သူမှန်းဆပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲလွဲတယ်။ သို့သော် ဒီတစ်ကြိမ်တာ သူ့နာလန်မထူနိုင်တဲ့ တစ်ကြိမ်ဖြစ်လာတယ်။

သူ လုံးချင်းအိမ် မဝယ်နိုင်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။

သူ့ရဲ့တိုက်ခန်းလေးဟာ နေပျော်ပါတယ်။ သူ့မိသားစုကလည်း ဒါကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။

ဒါကို သူလက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါလုပ်ရင်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတ္တစွဲတွေကြီးတယ်လို့ အချို့ကဆိုတယ်။

အချို့ကတော့ သူ့ဟာ 'အတ္တ' ထက် ကတိပျက်မှာကို စိုးရိမ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူခံစားရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ဟာ ဝေဒနာအတွက် အရက်သောက်လာတယ်။ သူ အရက်သမားကြီးဖြစ်သွားတာပဲ အဖတ်တင်တာပေါ့။

ကိုယ်ပိုင်နယ်ပယ်

တကယ်တော့ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ပြောင်းသင့်ရင် ပြောင်းရမယ်။ အခြေအနေအချိန်အခါတွေနဲ့ လိုက်ပြီးပြောင်းတဲ့ အချက်တွေရှိတယ်။

ဒီအတွက် ပြည့်မီတဲ့အနေအထား မိမိမှာရှိသလား။ စဉ်းစားပါ။

စဉ်းစားမိတဲ့အခါ လိုတဲ့အချက်အလက်တွေကို ပြင်ဆင်ရတယ်။

ဥပမာ . . . ယုန်နဲ့လိပ် အပြေးပြိုင်ရင် ယုန်နိုင်မှာပေါ့။

ပုံပြင်ထဲကအတိုင်း ယုန်ကပျင်းပြီး လမ်းမှာအိပ်နေတာကို လက်ခံရင်လည်း လိပ်နိုင်ချင်နိုင်မှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ လိပ်အနေနဲ့ တျိန်းသေပေါက်အနိုင်ရတဲ့ ပြိုင်ပွဲကို အဆိုတင်သွင်းနိုင်တာပဲ။

လိပ်က ယုန်ကို ပြောတယ်။

“တို့နှစ်ယောက် ရေငုပ်ပြိုင်ရအောင်” . . . တဲ့။

လောကကြီးမှာ မိမိပိုင်နိုင်တာတွေ ရှိပါတယ်။

နောက်ဥပမာတစ်ခု . . .

တစ်ခါက ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စီးဟာ ရေပေါ်တက်လာတယ်။

ရေပေါ်မှာ သူ့သိပ်ခြန့်ခြန့်မသွားနိုင်ဘူး။ တစ်နာရီ (၉)မိုင်နှုန်း

နဲ့ သွားနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ နောက်တသင်္ဘောတစ်စီး ရောက်လာတယ်။

ရေငုပ်သင်္ဘောကို အချွတ်ပြုပြီး စတားပြောတယ်။

“သူငယ်ချင်း နှေးလှချည်လား”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မောင်”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ပြိုင်မလား။ ငါက တစ်နာရီ (၂၇)မိုင်နှုန်း သွားနိုင်

တယ် ကွ”

“လုပ်လိုက်လေကြာသလားလို့ ငါရေထဲ စ ငုပ်ပြီ”

“ဘာ”

“ငါက ရေငုပ်သင်္ဘောလေတွာ၊ မင်း ရေငုပ်ပြီးလိုက်ခဲ့ပေတော့”

မိမိကျွမ်းကျင်တာဘာလဲ။

အဲဒီမှာ မိမိရဲ့ပန်းတိုင်တွေကို ထားရှိတာပဲ။

“စာမတော်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာလည်းကျော်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘာ

လုပ်ရမလဲ”

တပည့်တစ်ယောက်ကမေးတာပါ။

သူတို့ ဒီလိုမေးတာကို ကျွန်တော်အရမ်းသဘောကျတယ်။

လူတွေမှာ ကန့်သတ်ချက်တွေ ရှိတယ်။

လူတိုင်း စာမတော်နိုင်ဘူး။ စာမတော်ပေမယ့် အခြားနေရာတွေ

မှာ တော်တာတွေရှိတယ်။ မိမိကျွမ်းကျင်တဲ့ဘက်ကို ရွေးချယ်ပြီး ထူးချွန်

အောင် ကြိုးစားဖို့လိုတယ်။

နိုင်ငံတကာမှာ ကျောင်းသားတွေကိုတော့ ဘာနဲ့သင့်တော်ပါသလဲ ဆိုတဲ့ အရည်အသွေး သတ်မှတ်မှုဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှု Aptitude Testsတွေ ရှိတယ်။ ဒီစစ်ဆေးမှုကနေ မိမိရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုနယ်ပယ်ကို လည်း ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်။

စောစောကမေးတဲ့ စာမတော်ပါဘူး။ တစ်နေရာမှာ ထူးချွန်ချင်သူတွေအနေနဲ့တော့ မလျော့သောဖွဲ့လုံ့လနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုဟာ အတော်လေး အဓိကကျတယ်။

ဥပမာ . . . ရုပ်ရှင်မင်းသား အာနိုးရယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အသိများကြတဲ့ Arnold Schwarzenegger ဟာ စာမတော်ဘူး။ ဩစတြီးယားနိုင်ငံ ကျေးလက်ကပါ။ သူ ကမ္ဘာကျော်အောင် ဘာလုပ်လဲ။ အလေးမတာပဲလုပ်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာလှပအောင်တည်ဆောက်ပြီး ‘မောင်’ ပြိုင်ပွဲကို ဝင်ခဲ့တာပဲ။ အိုလံပစ်မောင် (၅)ကြိမ်ရခဲ့တယ်။

ဒီကနေအောင်မြင်မှုစတာပဲ။ အဲဒီနောက် ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ထောင်တယ်။ ထုတ်လုပ်သူ ဖြစ်လာတယ်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ သူရဲစွမ်းဆောင်မှုကြောင့် အောင်မြင်မှုတွေရခဲ့တာပဲ။

သို့သော် လူတိုင်း အောင်မြင်မှာလား။

အောင်မြင်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်မှာလား။

ဒီမေးခွန်းကတော့ အားလုံးကိုယ်စား ကျွန်တော်ပဲ မေးတာပါ။

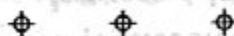
လူတိုင်းမအောင်မြင်တာတော့ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိမိအားထုတ်မှုကိုလိုက်ပြီး ‘ကြိုးစားရင် ဘုရားတောင်ဖြစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ ထုံးကိုနလုံးမူပါ။

မိမိလမ်းမှားနေမှန်းသိရင် မှန်တဲ့လမ်းကိုရှာပါ။

လမ်းမှားနေမှန်းသိလျက်နဲ့ ငါတော့တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်နေရာရာ ရောက်သွားမှာပါ။ ဒါ ငါ့ကံကြမ္မာပါပဲရယ်လို့ ရေစုန် မလိုက်ပါနဲ့။

လူမှာ စွမ်းအားတွေရှိတယ်။

သိတယ်။ တတ်တယ်။ လမ်းလွဲမှာ လက်ဖွိုင်မချနေကြပါနဲ့။
 ပျော်ရွှင်တာကတော့ မိမိခံယူချက်ပဲ။
 ရောက်တဲ့နေရာကို အတောင်းဆုံးပါလို့ သဘောထားပါ။ မိမိ
 ကိုယ်မိမိသိရင် ပျော်ရွှင်မှာပဲတဲ့။

စိတ်ချမ်းသာမှု

ကျွန်တော် သိပ္ပံဆရာတစ်ယောက်ပါ။
သိပ္ပံနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော်များများ ကျွန်တော်သိတယ်။
အကျဖြူမှုံးကို ဘာတွေနဲ့လုပ်ထားတယ်၊ အတွင်းမှာ ဘာတွေ
ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်ပေါက်ကွဲရတယ်၊ ဒါတွေ ကိုသိတယ်။
ကမ္ဘာကြီးဘာကြောင့် ပူနွေးရတယ်။
မုန်တိုင်းတွေ ဖြစ်တယ်။ အယ်နီညိုတွေ ဖြစ်တယ်။ လာနီညာ
တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဆူနာမီရေလှိုင်းတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသလဲ။
ဒါတွေသိတယ်။ သိပ္ပံပညာမှာ အတိအကျအဖြေတွေရှိတတ်
ပါတယ်။ မခက်လှပါဘူး။
သို့သော် လူတွေကမေးတယ်။ လူမှုရေးကိစ္စတွေကို မေးတော့
အတော်လေး ဖြေရခက်တယ်။
ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။
သို့သော် အဖြေတွေ အတိအကျမရှိပါဘူး။
ကျွန်တော် စာရေးဆရာဖြစ်တော့ စာပေဟောပြောပွဲတွေကို
သွားရတယ်။ အဲဒီမှာ ဟောတာက ကိစ္စမရှိဘူး။
ကိုယ်တိုင်လေ့ကျင့်ထားလို့ ရတယ်။ စာတွေဖတ်ထားပြီး စိမိ
ပြောချင်တဲ့ အချက်တွေကို မှတ်စုထုတ်ထားနိုင်တယ်။
လာရောက်နားထောင်သူ စာဖတ်ပရိသတ် ရယ်အောင်လည်း
ပြောလို့ တတ်ကြတယ်။ ငိုအောင်လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။

သို့သော် ရေးသူဖတ်သူဆွေးနွေးပွဲမှာတော့ အတော်လေး ဒုက္ခ
ရောက်ရတယ်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်က ဒုက္ခအရောက်ဆုံးဖြစ်မယ် ထင်ပါ
တယ်။

ပထမဦးဆုံးမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲက မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်း
တစ်ခုကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေတယ်။

ဆရာခင်ဗျား။

ငွေနဲ့ အရာရာတိုဝယ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်။

ဒီအတွက် ဖျော်ရွှင်မှုတို့ ငွေနဲ့ဝယ်လို့ရပါသလား။

မေးသူကို ကျွန်တော်မှတ်မိပါ။

ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားနေမိတယ်။

ငွေဖြင့် အရာရာကိုဝယ်လို့ရတယ် ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်ဆိုတာ

အမှန်ပါပဲ။ Money makes everything တဲ့။

သို့သော် ပျော်ရွှင်မှုကို ငွေနဲ့ဝယ်လို့ ရ မရ မသေချာလှပါ။

၁၉၉၀ ခုနှစ်များဆီက သတင်းစာမှာ တွေ့ရတဲ့ ဆောင်းပါး
တစ်ပုဒ်ကို သတိရနေမိတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်မြို့ရဲ့ အိမ်ကြီးကြီး
တစ်လုံးမှာ ဒိန်းကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့တယ်။

ကုဋေကြွယ်သူငွေးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ။

သူမရဲ့အမည်ကတော့ Doris Duke ပါပဲ။

သူမ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ဘာမဆို လိုတရပါသတဲ့။

ဘီ ၂၅ မုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးတစ်စီးလောက် ဝယ်ပေးပါ။ အဲဒီ
ထဲမှာ ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေနဲ့ အလှဆင်ပေးပါ။ သမီးဒါနဲ့ ခရီးသွားချင်
တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလေယာဉ်ကို သူမအတွက် ဖခင်ကြီးက ဝယ်ပေး
တယ်။

ရွှေငါးကန်အကြီးကြီး လိုချင်ရင်လည်း ရတယ်။

အကောင်းဆုံးကားကိုလည်း ရတယ်။

သူမအတွက် ဘာလိုသေးလဲ။ ဘာမဆို လိုတရပါပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က သူမသေဆုံးသွားတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ သတင်းထောက်တွေ လေ့လာတဲ့အခါ သူမဟာ အထီးကျန်ဆန်လွန်းလို့ပါပဲတဲ့။

အခြေအရံတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေဟာ သူမတို့ အထီးကျန် ဆန်စေပါသလား။

သင်အံ့ဩချင် အံ့ဩမှာပဲ။ လူတွေဟာ သူတို့မုန်းတိုင် ဘယ်လို ဘယ်ပုံထားကြတာလဲ။

သာမန်ချမ်းသာမှုတွေဟာ တကယ်ချမ်းသာမှုကို မပေးစွမ်းနိုင် ပါဘူးလို့ ဆိုတယ်။

ဗာရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်းကတော့

“သာမန်ချမ်းသာမှုတွေကို လူတွေဆီက ခိုးယူသွားလို့ ရတယ်။

တကယ်ချမ်းသာမှုတွေကိုတော့ လူတွေဆီ ခိုးယူသွားလို့ မရ

ပါဘူး။

သင်ရဲ့နှလုံးသည်းအိမ်ထဲက ချမ်းသာမှုကို ဘယ်သူမှ မခိုးသွား နိုင်ပါဘူး” လို့ ဆိုသွားတယ်။

နှလုံးသည်းအိမ်ထဲက စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ သာမန်ချမ်းသာမှုတွေ ဘယ်လို ဆက်စပ်နေလဲ။

သာမန်ချမ်းသာမှုဟာ ငွေကြေးနဲ့ ဝယ်ယူလို့ရလား။

လူတိုင်းလူတိုင်းအတွက် ငွေတော့လိုတယ်။ သို့သော် ငွေက နည်းနည်းသာ လိုပါတယ်။

ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ငွေလိုတယ်ဆိုတာ အများလက်ခံကြမှာ ဖြစ်တယ်။ သို့သော် ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ ချမ်းသာမှုဟာ မတူပါ။

ပျော်ရွှင်မှုဟာ တစ်ခဏတာကို ပြောဆိုတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ချမ်းသာမှုကတော့ တစ်ဘဝလုံးနဲ့ မဆိုင်ရင်တောင် ခဏတာ အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

‘အရက်သောက်ရင်ပျော်တယ်’ ဆိုတာမျိုးဟာ တစ်ခဏသာ

ဖြစ်တယ်။

‘သားသမီးတွေကို ကျောင်းထားပေးနိုင်တယ်’ ဆိုတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုဟာ တစ်ဘဝတာအတွက်ဖြစ်တယ်။

ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ဇိမ်နဲ့ထိုင်စားနေရရင် ချမ်းသာမှုကို ရသလား။

ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ရှိနေရင် အလုပ်မလုပ်ဘဲနေမလား။ လတ်ချီအလုပ်တ ထွက်မှာလား။

၁၉၉၀ ခုနှစ်များက Gallup Organization က ဒါကို လေ့လာခဲ့တယ်။

W.Berry Fowler ဆိုတဲ့သူကို ကြည့်ရအောင်။

သူဟာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုထောင်ပြီး ၁၉၈၇ခုနှစ်မှာ ဈေးကောင်းရလို့ ရောင်းလိုက်တယ်။

ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ရတဲ့အတွက် အဲဒီမှာပဲ အလုပ်ထဲကနေ အနားယူလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ ၄၁နှစ်သာ ရှိသေးတယ်။

သူဟာ ဟာဝေယံကျွန်းမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးဝယ်တယ်။

သင်္ဘောလေး တစ်စီးနဲ့ ဇိမ်ခံနေတာပေါ့။

ဒါဒပမဲ့ (၅)နှစ်ကြာတော့ သူ့ရဲ့ အလုပ်နားချိန် (holidays) တွေကို သူပျင်းလာတယ်။ သူအလုပ်ပြန်လုပ်တယ်။

ဒါနဲ့ ကလေးအားကစားရုံတစ်ခုကိုဝယ်ပြီး အားကစားလုပ်ငန်းတွေကို ထလုပ်တော့တယ်။

သတင်းထောက်တွေက သူ့ကို ဘာကြောင့် အလုပ်ပြန်လုပ်လဲလို့ အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့အခါ သူက “ကျွန်တော့် အချိန်တွေထဲက အကောင်းဆုံး အချိန်တွေပေါ့လေ၊ အပျော်စီးဇိမ်ခံသင်္ဘောပေါ်မှာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂေါက်ကွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်တွေ အားလုံးပေါင်းဟာ ခု အလုပ်ထဲက ရုံးခန်းမှာ နေ့တစ်ဝက်နေရတာလောက်တောင် ပျော်ရွှင်စရာ မကောင်းဘူး” လို့ ပြောသွားတယ်။

ဆိုလိုတာက အလုပ်သာလျှင် စိတ်ချမ်းသာမှုကို အပေးနိုင် ဆုံးပါပဲ ဆိုတဲ့အဖြေကို တွေ့ရလို့ပါပဲ။

စိတ်ပညာရှင်တွေကလည်း အလုပ်ဟာ လူတွေကို စိတ်ကျေနပ် မှု အပေးနိုင်ဆုံးပဲလို့ ဆိုတယ်။

လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝေါင်းသင်းဆက်ဆံ ကာ ပျော်မွေ့နေသူများဖြစ်တယ်။

လူမှုရေးပညာရှင် H.Roy Kaplan ဟာ သန်းထိပေါက်ထားသူ ၁၃၉ ဦးကို လေ့လာခဲ့ရာ ၆၀ ဦးဟာ သူတို့ အလုပ်ကို သူတို့ ဆက်လုပ် နေကြတယ်လို့ဆိုတယ်။

ဒီတော့ အလုပ်ဟာ လူတွေအတွက် အရေးကြီးတယ် ဆိုရင် ရာထူးတိုးတာ (လစာတိုးတာ)ကော အရေးကြီးပါသလား။

သူတို့ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးနိုင်ပါသလား။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ လေ့လာမှုပြုထားတာ ကတော့ သူတို့မိသားစုတွေကို လစာနှစ်ဆတိုးမြှင့်ထားပေးရင် သူတို့ပျော်ကြမှာ ပဲလို့ ဆိုတယ်။

သို့သော် လေ့လာထားချက်အရ လူတွေဟာ အလုပ်မှာ ဘယ် လောက်ရမှ ပျော်မှာထက် သူတို့အတွက် စိန်ခေါ်မှုတွေကို ရင်ဆိုင်ရ တာကို ပျော်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို Richard Westerfield လောက် ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။

သူဟာ အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ်မှာ စန္ဒရား၊ တယော၊ သီဆိုခြင်း စတဲ့ ဂီတသင်တန်းများကို ပြီးဆုံးအောင်မြင်ခဲ့တယ်။

တစ်ရက်မှာ သူ့အနေနဲ့ တီးဝိုင်းကိုဦးဆောင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ရခဲ့တယ်။

သူဟာ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ကိုင်တဲ့တုတ် (Baton)ကို တိုင် လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒါဟာ မိမိလုပ်ရမယ့်အလုပ်လို့ နားလည်လိုက် တယ်။

သို့သော် မိသားစုက ကျောင်းတက်ပါဦးလို့ ပြောတယ်။

သူ့ကျောင်းတက်တယ်။ စီးပွားရေးဘွဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ အလုပ်ကို Wall Street မှာ လုပ်ရတယ်။ စတော့ရှယ်ယာ ဈေးကွက်မှာ ဝင်ငွေ အတော်လေးကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလပ်ရက်တွေမှာ သူ့ရဲ့အလုပ် ဖြစ်တဲ့ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် အပျော်တမ်းလုပ်ခဲ့တယ်။

တစ်ရက်မှာ သူ့ရဲ့ဇနီးက တင်ဆာရောဂါနဲ့ ဆေးရုံရောက် တယ်။ နောက်သေတာပေါ့။

ဇနီးမသေခင် သူ စဉ်းစားတယ်။ ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေ။ မိမိ လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သူဟာ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်အလုပ်ကို ဇောက် ချလုပ်တော့တယ်။ သူ့ရဲ့ဝင်ငွေကတော့ Wall Street ရဲ့ ထက်ဝက် မရှိ ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူပျော်တယ်။ အရင်ကထက် သူပျော်ရတာ သူလုပ်ချင် တာကို လုပ်ခွင့်ရလို့ပါပဲ။

လူတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဟာ ငွေရဖို့တစ်ခုတည်း မဟုတ် ပါဘူး။

မိမိရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း ကူညီချင်တယ်။

သူတို့နဲ့အတူ ဘဝကိုဖြတ်သန်းချင်တယ်။

ငွေနည်းနည်းတော့ ရှိရမှာပေါ့။ လုံလုံလောက်လောက် ရှိရင် ပျော်ရတာပဲပေါ့။

ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်လိုရမလဲ

Only people you love, and who love you can bring happiness.
သင့်ကို ချစ်သူများနဲ့ သင် ချစ်သူများကသာ သင့်ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့သိသလောက် ငွေရှိသူများဟာ ပျော်တာတော့ ပျော်ကြပါတယ်။ သို့သော် ကျေနပ်အားရအောင် မပျော်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ပျော်ရွှင်တော့မှာပဲဆိုပြီး ကားတွေ၊ တီဗီတွေ၊ ရေခဲသေတ္တာ တွေကို ဝယ်ကြတယ်။ အချို့နိုင်ငံတွေမှာ ဒါဟာ ဖိစိပ်ပစ္စည်းတွေ မဟုတ် တော့ပါဘူး။

တံခါးခြောက်ပေါက်ကားလို ဖိစိပ်ကားတွေဝယ်တယ်။

ရှိုးထုတ်ဖို့ အသံကျယ်တဲ့ ပြိုင်ကားသေးသေးလေးတွေ ဝယ် တယ်။

ဆံပင်ရောင်စုံ ဆိုးတယ်။ စိန်လက်စွပ်ကြီးတွေ ဝတ်တယ်။

ဒီလိုဖိစိပ်ပစ္စည်းတွေအကြား သူတို့ အလုပ်တွေရှုပ်နေကြပြီး အကျိုးမရှိတာတွေ လုပ်မိတယ်။

ဒီအတိုင်းပဲ ပိုက်ဆံမရှိသူတွေကလည်း ပိုက်ဆံရှိရင် ပျော်ရွှင် မှာပဲဆိုပြီး ငွေနှောက်လိုက်ကြတယ်။

ရွှေထွက်တဲ့နေရာတွေကို သွားတယ်။ ကျောက်စိမ်းထွက်တဲ့ နေရာတွေ သွားကြတယ်။

အဲဒီမှာ ငှက်ဖျားရလို့ သေသူတွေ၊ လင်မယားကွဲတဲ့ ဇာတ်လမ်း တွေ အများကြီးပဲ။

သင်ကော ပျော်ရွှင်လိုပါသလား။

တယ့်နယ့်ပြောပါလိမ့်ဗျာ။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ပျော်ရွှင်ထိုက်သူတွေပဲ မဟုတ်လား” လို့ သင် ပြန်ပြောချင် ပြောမှာပဲပေါ့။

ဒါဆိုရင် ၂၀၀၆ ခု၊ မေလထုတ် Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းမှာ Does money really buy happiness? ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ရေးထားတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်ရအောင်။

“ငွေဟာ ပျော်ရွှင်မှုကို မဝယ်နိုင်ပါဘူး။ သူဟာ ရောင်းကုန် မဟုတ်ဘူး” လို့ အပြတ်ဆိုထားတယ်။

လူတွေဟာ ငွေကိုရှာဖွေစုဆောင်းရင်း အခြေမရှိတဲ့ တွင်းထဲမှာ တစ်လည်လည်နဲ့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုထားတယ်။

ငွေများများရရင် ပျော်ရွှင်တာခဏပဲ။ စိတ်ဆင်းရဲရတာ တစ်ဘဝလုံး ဖြစ်တာတွေတောင် ရှိကြပါသတဲ့။

ငွေရပြီး ဘဝပျက်သွားတဲ့ ဥပမာတွေဟာ အများကြီးပါ။

ဒါဟာ အရင်ကလည်းရှိတယ်။ နောင်လည်းရှိဦးမှာပါပဲ။

ခရစ်တော်မပေါ်မီကလည်း ဖြစ်တယ်။ ၂၁ ရာစုရောက်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

၂၁ ရာစုအဝင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ် အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြလိုတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကင်တာကီက လင်မယားနှစ်ယောက် ပါ။

သူတို့ဟာ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ ဒေါ်လာ ၃၄ သန်း ထိပေါက်တယ်။ ဘယ်လောက်ကံကောင်းထားလဲ။ ဒီငွေရဲ့ ပမာဏဟာ အတော်လေးကို များတယ်။ ပုံမှန်သုံးဖြုန်း အလှူအတန်းလုပ်ရင်တောင် တစ်သက်လုံး မကုန်ပါဘူး။

ထိပေါက်တော့ သူတို့ဟာ အရမ်းကိုဝမ်းသာသွားကြတယ်။ သူတို့လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို စွန့်လိုက်တယ်။

ငွေရဖို့ ဘာမှလုပ်စရာမလိုတော့ဘူး။

ကားကောင်းကောင်းဝယ်တယ်။ အိမ်ကောင်းကောင်း ဝယ်တယ်။

သူတို့ အိမ်အသစ်ကို ပြောင်းသွားတယ်။
ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ထဲကို ရောက်သွားပါတယ်။
အရင်က သူတို့နဲ့ရင်းနှီးတာတွေအားလုံး စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။
အဲဒီအထဲမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေတွေလည်း ပါတယ်။
အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ဆိုင်တာတွေ အားလုံးကို
မေ့ပျောက်လိုက်တာပါပဲ။

ငွေကြေးမာနတွေနဲ့ နောက်ဆုံး သူတို့လင်မယား ကွဲသွားတယ်။
ကွဲသွားလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဘာသာငါ နေနိုင်တယ် ဆိုပြီး
ယောက်ျားဟာ အရက်မျိုးစုံ ဝယ်သောက်တော့တာပါပဲ။

ပျော်လည်း သောက်၊ စိတ်ညစ်လည်း သောက်တယ်။
“စိတ်ညစ်လို့ အရက်ကိုသောက်တယ်။ အရက်သောက်တော့
စိတ်ပိုညစ်တယ်” တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ အရက်သံသရာလည်နေတာပဲပေါ့။
အရက်ဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ‘အဆိပ်’ ဟာ ‘အဆိပ်’
ပါပဲ။

အဆိပ်တွေကို မဆင်မခြင် နေ့ရောညပါ သောက်တဲ့ အဲဒီ
ယောက်ျားဟာ ထိပေါက်ပြီး ၅ နှစ်အတွင်းမှာ အရက်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ရောဂါနဲ့
သေသွားရှာတယ်။

ဇနီးဖြစ်သူ ဘာဖြစ်လဲ။ သူမဟာ ငွေထုပ်ကြီးပိုက်ပြီး အဆင်ပြေ
ပါသလား။ မပြေပါဘူး။ သူမလည်း အိမ်အသစ်ကြီးမှာ အထီးကျန်ဘဝနဲ့
သေဆုံးသွားတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၄ခုနှစ်က တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါ။
သင့်အနေနဲ့ သိန်းငါးရာဆုကြီးပေါက်မှ ပျော်မယ်လို့ ထင်တဲ့
ယူဆချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ။

ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘယ်လိုရမလဲ။

သင့်မှာ ဖိနှိပ်ခံစားတစ်စီးနဲ့ ခရီးသွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူတွေ သင်နဲ့လိုက်မလဲ။

အများကြီးလိုက်ကြမှာပေါ့။ ပျော်ရွှင်တဲ့ခရီးကို သင်နဲ့ အတူ လိုက်ပြီး ပျော်ကြမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ မော်တော်ကားချောက်ထဲကိုကျပြီး မီးလောင်မယ် ဆိုရင် သင်နဲ့အတူ လိုက်သေချင်သူရှိပါ့မလား။

ဆိုလိုတာက လောကကြီးမှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိရှိ အထီးကျန် သူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တကယ်တမ်း လိုတာက 'မိတ်ဆွေကောင်း' တွေပါပဲ။

ဒီတော့ ဘဝအတွက် လိုအပ်တာတွေထဲမှာ ငွေဟာ အချက် တစ်ချက်အနေနဲ့ ပါဝင်ပါတယ်။

နေရာအတော်များများမှာ ငွေဟာ အဓိက ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါ မယ်။ ငွေမရှိရင် လုပ်လို့မရတာတွေ အများကြီးပဲ။

သို့သော် ငွေရှိသော်လည်း မဖြစ်နိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါ တယ်။

'ငွေမျက်နှာ'ဟာ သူ့အပေါ်မှာထားတဲ့ သဘောထားကို လိုက် လာယ်။

ငွေကိုပေးဖို့တမ်းဖို့လား။ လှူဒါန်းဖို့လား။ ကြားဖို့ဝါဖို့လား။

အကျိုးရှိအောင် လုပ်ဖို့လား။

ကောင်းမှုတွေအတွက်ဆိုရင် ငွေဟာ ကောင်းကျိုးပေးပါတယ်။

ဒီငွေကို နေရာမှန်သုံးတတ်ဖို့ ဉာဏ်ရှိဖို့တော့လိုတယ်။

ဆိုလိုတာက ဉာဏ်လည်းရှိမယ် ငွေလည်းရှိမယ်ဆိုရင် ပျော်ရွှင် မှာ ဖြစ်တယ်။

အထက်ကဆိုထားတဲ့အတိုင်း "သင့်ကိုချစ်သူများနဲ့ သင် ချစ်သူ များကသာ သင့်ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေပေးနိုင်ပါတယ်"။

ပျော်ရွှင်သူလူသား

Happiness is not best achieved by those who seek it directly.
Bertrand Russell (1872-1970)

ပျော်ရွှင်မှုကို တိုက်ရိုက်ရှာဖွေသူများဟာ အကောင်းဆုံးသော ပျော်ရွှင်မှုကို မရရှိနိုင်ပါ။
ဘာထရန်ရပ်ဆဲလ်

ဘဝမှာ ကျေနပ်အားရအောင် ပျော်ရွှင်ကြသူများကို တွေ့ဖူးကြ
ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ အခြားသူတွေထက် ဘာတွေပိုပြီး ရကြလို့လဲ။

စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဟယ်ရီဂီးလ်မင်း ပြောတာကတော့ "အတူ
တူပါပဲ" . . . တဲ့။

သူက "အချို့လူတွေဟာ အောင်မြင်မှုကို မမြင်မတွေ့ကြဘူး။
သူတို့တတွေက နောက်တစ်မျိုးကိုသာ မြင်တွေ့ပါသတဲ့။ အဲဒါက ဆုံးရှုံး
ခြင်းပဲဖြစ်တယ်" လို့ ပြောသွားတယ်။

သူ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့ရဲ့ကျောင်းသားတွေကို ရှင်းပြတဲ့
အခါ အောက်ပါမေးခွန်းကို ထုတ်တယ်။

"သကြားရယ်၊ ဂျုံမှုန့်ရယ်၊ ကြက်ဥရယ် ပေးထားရင် ဘာရမလဲ"
ကျောင်းသားတွေက မဆိုင်းမတွဘဲ ဖြေလိုက်တယ်။

“ကိတ်မုန့်ရမယ်”

“မုန့်ပါတယ်။ သင်အဲဒီကနေ ကိတ်မုန့်လုပ်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကနေ ဘာမှလုပ်လို့မရဘဲ ညစ်ပေနေတဲ့ အစိုင်အခဲတစ်ခုလည်း ရနိုင်တာပဲ”

သကြားရယ်၊ ဂျုံမှုန့်ရယ်၊ ကြက်ဥရယ် အချိုးဆမုန့်မှန် နယ်ပြီး ဖုတ်ရင် ကိတ်မုန့်ကောင်းကောင်းရပါတယ်။

ဒါက သင် တတ်ဦးမှကိုး။ သင်က ဘာမှမတတ်ဘဲ ရောမွှေထားရင် ရှံစရာကြီးဖြစ်နေမှာပဲ။

မီးမမှန်ဘဲဖုတ်ရင် တူးခြစ်သွားတဲ့ မီးသွေးခဲကိုသာ ရမယ်။ ဆိုလိုတာက ဒီအရောအနှောကို သင့်အနေနဲ့ ကောင်းအောင်လည်း လုပ်လို့ရတယ်။ ဆိုးအောင်လည်း လုပ်လို့ရပါတယ်။

စားလို့ကောင်းတဲ့ အရာအနေနဲ့ ဖန်တီးလို့ရသလို အမှိုက်တစ်ခုအဖြစ်လည်း ပြောင်းလဲပစ်လို့ရတယ်။

ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ရေခဲချောင်းတစ်ချောင်းဟာ အင်မတန်တန်ဖိုးရှိတယ်။

“ကောင်းလိုက်တာ” လို့ သူပြောမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သင်က လူကြီးလေ။

ဒီရေခဲချောင်းမှာ အာဟာရတန်ဖိုး ဘာတစ်ခုမှ မပါတာကို သင် သိတာပဲ။ ဆေးသကြားတွေနဲ့ ချောင်းဆိုးမယ်လို့ သင်ယုံကြည်တယ်။

ဒီအသက်ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအသိတွေရှိနေတဲ့အတွက် သင်ဟာ ရေခဲချောင်းတစ်ချောင်းရလို့ မပျော်ပါဘူး။

ဒီအတိုင်းပဲ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် စဉ်းစားတယ်။

သင်က ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကာ ဆင်ခြင်မှုတွေပြုတယ်။

ဒီလိုဆင်ခြင်မှုတွေကြောင့် ပျော်သင့်သလောက် မပျော်ရတာ တွေ ရှိလာတတ်တယ်။

ဥပမာတစ်ခုကို ဆက်စပ်ဖော်ပြလိုတယ်။

“မလုံမခြုံဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေကြောင့် တရားမတော်စေနိုင်တယ်” ... တဲ့။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကောက်ချက်ချတာပါ။

ဒါ အမှန်ပါပဲ။

သို့သော် တရားခံအစစ်ဟာ သူတို့မဟုတ်ပါ။

သူတို့ရဲ့ရှုပါရုံအလှဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အတွင်းစိတ်နဲ့ တွေ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့က လှလိုက်တာရယ်လို့ တပ်မက်ခွဲလမ်းမိတယ်။

ဒီခွဲလမ်းမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အကုသိုလ်ဖြစ်စေတယ်။

နောက်တစ်ဘက်ကနေ ကြည့်မယ်။

သူတော်စင်တစ်ယောက်အတွက် ဒီအလှတွေဟာ အနတ္တပါပဲ။

မတည်မြဲပါဘူးလို့ နှလုံးသွင်းတဲ့အခါ ကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်တာ

ပါပဲ။

ပျော်ရွှင်မှုလည်း ဒီပုံစံအတိုင်းပါပဲ။

ပျော်ရွှင်မှုဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိပါတယ်။ ဒါကို

ကျွန်တော်တို့ “လက်ခံလား၊ လက်မခံဘူးလား” ဆိုတဲ့ အချက်မှာ မူတည်

တယ်။ ပျော်ရွှင်သူလူသားဟာ ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု

ဆက်တိုက်ရနေသူတွေ မဟုတ်သလို မပျော်ရွှင်နိုင်သူတွေဟာလည်း

ဆုံးရှုံးမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရင်ဆိုင်နေရသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

ပျော်ရွှင်သူရော မပျော်ရွှင်သူတွေပါ နှစ်ဦးနှစ်ဝ ကြုံတွေ့ရတဲ့

ပြဿနာတွေဟာ ဘဝမှာ အတူတူပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေ

ဟာ ခြားနားမှုမရှိပါဘူးလို့ သုတေသန ပညာရှင်များက ဆိုတယ်။

ခြားနားတာကတော့ မပျော်ရွှင်သူတွေဟာ သူတို့ တွေ့ကြုံရတဲ့

အထဲက အချိန်အတော်များများကို “မကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို

တွေးကာ စားမြုံ့ပြန်တတ်တယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေထဲကနေ မကောင်း

လှတဲ့ ကောက်ချက်တွေချတယ်။

ပျော်ရွှင်သူတွေကတော့ အကောင်းတွေကို ရှုမြင်တယ်။ သူတို့

ရဲ့မကောင်းတဲ့အတွေ့အကြုံတွေကို သင်ခန်းစာအဖြစ်သာ တွေးကြတယ်။
အဲဒီဟာတွေကိုတွေးကာ ဆွေးဖြည့်နေခြင်း မရှိကြဘူး။

တစ်ညနေမှာ ပါမောက္ခဟယ်ရီက တပည့်တွေထဲက စိတ်ညစ်
တတ်သူတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး သူ့ရဲ့ကားနဲ့ ညနေဘတ် ကားမောင်းထွက်
တယ်။ သူတို့ဟာ လမ်းခရီးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သက်တံတစ်ခုကို တွေ့
တယ်။ သူက တပည့်ကို ပြောတယ်။

“ဈန်နီ၊ ဟိုး . . . မှာ သက်တံကိုတွေ့လား”

“တွေ့ပါတယ်ဆရာ”

“မလှဘူးလား”

“လှပါတယ်ဆရာ”

“အေး။ သက်တံဆိုတာ နေရောင်တွေနဲ့မိုးစက်တွေကို အချိုး
ညီညီ ပေါင်းစပ်ထားတာပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဆရာက သက်တံကို ဘယ်လို သဘောထားလဲ”

“နေရောင်နဲ့မိုးစက် ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုပေါင်းရင် ကောင်းတာ
လေးရတာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲဈန်နီ”

“သက်တံဆိုတာ အထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ အနစ်သာရမဲ့တဲ့ အရာ
ကြီးပဲဆရာ” . . . တဲ့။

ကောင်းရော။

အပိုင်း(၄)

တွေးခေါ်မြော်မြင်ခြင်း

- ◆ နှစ်ဖက်သွား
- ◆ ဘဝဟာသူ့သဘောသူဆောင်တယ်
- ◆ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့လူသား
- ◆ ကျွန်တော်တို့ဘာတွေကိုယုံကြည်သလဲ
- ◆ ကတိကဝတ်
- ◆ အကြီးကြီးကို စဉ်းစားပါ
- ◆ ကျွန်တော် တွေးတတ်သလို

နိဒါန်း

တစ်ရက်မှာ ကိုပေါက်စီဟာ အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့အခါ သူ့
ကွန်ပျူတာက ထအော်တယ်။

“ပျင်းလိုက်တာ” တဲ့။

ဒါနဲ့ ကိုပေါက်စီလည်း လိုက်ရှာတယ်။ ပျင်းလိုက်တာဆိုတာ
ဘယ်သူပြောတာလဲ။

သူ့ရဲ့ကွန်ပျူတာမှာ စာသားလေးတွေ ပေါ်လာတယ်။

“ပျင်း... လိုက်... တာ...”

“မင်းကပျင်းတာသိလို့လား”

“သိတာပေါ့”

“မင်းကတွေ့လို့မှမတတ်တာ”

“တတ်ပြီလေ၊ ငါ့ဆီမှာ Think tank-zigzag ဆော့စ်ဝဲတွေ
ထည့်ထားတယ် မဟုတ်လား”

မင်းတို့တတွေ တွေးတတ်လာတော့ တို့လူသားတွေ မလွယ်
တော့ဘူး။

ပုံပြင်လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ မဝေးတဲ့အနာဂတ်မှာ ရောက်လာမှာတို့
သိပုံပညာရှင်တွေ မြော်မြင်ထားတာဖြစ်တယ်။

စင်စစ်သတ္တလောကမှာ လူတွေသာ တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်
တယ်။

သူတို့ရဲ့ဦးနှောက်ဟာ သတ္တလောကမှာ အမြင့်မားဆုံးပဲ။
လတ်တလောတော့ လူထက် စဉ်းစားဉာဏ်ထက်သန်တဲ့ အခြား
သတ္တဝါတွေမရှိသလို လူထက်တော်တဲ့ စက်တွေလည်း မရှိဘူး။

ဒါပေမဲ့ စက်တွေကတော့ မဖောက်ပြန်ဘူး။

အမြဲတမ်း တစ်သမတ်တည်းရှိတယ်။

သူတို့ဟာ လူထက် မှတ်ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်။

တစ်ချိန်မှာ လူတွေရဲ့နေရာကို စက်တွေယူသွားမှာလား လို့
စဉ်းစားစရာတွေဖြစ်လာတယ်။

ယနေ့ ကွန်ပျူတာစက်တွေဟာ လူတွေလို တွေးတတ်လာ
အောင် ပရိုဂရမ်တွေ လုပ်ထားပေးနိုင်တယ်လို့ ဆိုနေကြတယ်။

စက်တွေဟာ လောဂျစ်တွေကို စဉ်းစားတတ်လာပြီ ဖြစ်တယ်။

သူတို့ကို တကယ်ဂရင်းမာစတာ ချက်စ်(စစ်တုရင်) ချန်ပီယံ
တွေက မနိုင်နိုင်တော့ဘူး။

ဒီတော့

စက်တွေရဲ့အခန်းကဏ္ဍဟာ အရေးပါလာတာ အသေ အချာပါပဲ။

ဒါ့အပြင် လူတွေဟာ မစဉ်းစားတော့ရင် ဦးနှောက်သံချေး
တက်ကာ "ဉာဏ်တုံး" သွားမှာဖြစ်တယ်။

အတွေးလေးတွေ ရေးထားပေးတယ်။

မိမိနဲ့ သဘောထားမကိုက်ညီရင်လည်း . . .

နှစ်ဖက်သွား

(၁)

လူတို့၏ တီထွင်မှုထဲတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးကို တီထွင်
လိုက်လေပြီ။

ဂိုလပ်က ဆေတန်ကိုပြောသည်။

ဂိုလပ်သည် နတ်ဆိုးဖြစ်၍ ဆေတန်သည် အဆိုးတကား အဆိုး
ဆုံးသော နတ်ဆိုးဘုရင်ဖြစ်သည်။

ဆေတန်က ဂိုလပ်ကို စေခိုင်းထားသည်။

လောကကြီးကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်ပါ။
လူတွေမှာ မိစ္ဆာစိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာအောင် နှိုးဆော်ပါ။

လူ့ဘဝကို မငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်ပါ။

လူတွေကို လောဘမီး ဒေါသမီးတွေတောက်လောင်စေပါ။

လူတွေကို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပေးပါ။ အတ္တတွေကိုပေးပါ။

လူတွေရဲ့သွေးနုထင်ရှောက်ဖို့ မာနတွေပေးပါ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆေတန်နှင့်ဂိုလပ်တို့ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် စစ်ပွဲတွေကို ဖြစ်စေသည်။

လူအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြသည်များကို ဇနီးနှိုင်းကြသည်။ သို့သော် မလုံလောက်။

ဆေတန်နှင့်ဂိုလပ် စောင့်ကြပ်ခြင်းမပြုနိုင်သည့်အချိန်များတွင် အငြင်းပွားမှုများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ လူသားများသည် နောင်တတရား ရသွားကြသည်။

(၂)

အေးချမ်းသွားကြသည်ကို ဆေတန်က မကြည့်နိုင်။

လူသားတွေ ထာဝရစိတ်ဆင်းရဲဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူတို့ ရှာဖွေမတွေ့ရှိခဲ့။

လူသားတွေ ထာဝရစိတ်ဆင်းရဲဖို့ မာရ်နတ်တွေ မလုပ်နိုင်ခဲ့။

သို့သော် လူသားတွေ ထာဝရစိတ်ဆင်းရဲဖို့ လူသားတွေသာ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤသည်ကား ငွေကြေး တီထွင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂိုလပ်က ပြောသည်။

“အရှင်ဆေတန်နတ်မင်း။ လူသားတွေဟာ ငွေကြေးကို တီထွင် လိုက်ခြင်းဟာ မဟာအမှားပါပဲ။ သူတို့ဟာ ငွေကြေးရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်သွား ကြပြီ။ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာဦးတာလကလို အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်ရ စားကောင်းခြင်းလည်း မစားရတော့ပါဘူး။ သူတို့မှာ ဘုရားသခင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ဟာ ထာဝရဘုရားထက် ငွေကြေးကို ကိုးကွယ်နေကြ ပြီ။ သူတို့မှာ မိတ်ဆွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေဟာ ငွေကြေးပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဒဿနဟာ ငွေကြေးရရှိမှုပဲ။ သူတို့ဟာ ငွေရဖို့ဆိုရင် မိဘလည်းမရှောင်၊ မောင်နှမလည်းမရှောင် သတ်ဖြတ်ရဲ လာကြတယ်။

ဒါ၊ ဆေတန်မာရ်နတ်မင်း . . . ဒီနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အနား

ယူနိုင်ကြပါပြီ။

လူသားတို့ရဲ့အမှားဟာ ကမ္ဘာတည်သ၍ သူတို့တို့ ဒုက္ခပေး လိုက်တော့မှာဖြစ်တယ်”

ဂိုလပ်ရဲ့စကားကို ဆေတန်ကပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်တာ . . .

“အော် . . . လူသားတွေ တော်တော်မိုက်ကြပါလား။ သူတို့နဲ့ လိုက်မိုက်ဖို့ တို့တောင်မမိပါကလား” ဟု (နတ်ဆိုးဘုရင်က) ပြောဆိုတာ ထွက်သွားလေသတည်း။

(၃)

၎င်းသည် သမိုင်းဦးက ဂရိနိုင်ငံမှ ဒဿနဆရာ ဒိုမက်ထရပ်စ် ပုံပြင်ဖြစ်သည်။

ဒီပုံပြင်ကို ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်သူတွေက အကြိမ်ကြိမ် ကိုးကား ကြသည်။

လူတွေအတွက် လွယ်လင့်တကူဖြစ်စေရေးကို ရှေးရှုပြီး တီထွင် ထားသောငွေကြေးသည် လူသားများအတွက် အဘက်ဘက်က ဒုက္ခ ရောက်စေကြောင်း အံ့ဩဖွယ်တွေရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် ဂရိဒဿနဆရာ၏ အယူအဆသည် အချိန်ကာလ ပေါ် မူတည်မနေကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ဘာကြောင့် ငွေကြေးဟာ လူသားတွေကို ဒုက္ခပေးကြသလဲ။

တကယ်တော့ လူသားများ၏ အတွေးအခေါ် မှားယွင်းမှုကြောင့် သာဖြစ်သည်ဟု ရှင်းလင်းထားသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ငွေကြေးဆိုသည်မှာ သူ့ဘာသာသူ ဒုက္ခမပေး။ ငွေကြေးသည် လူတွေအတွက် လွယ်လင့်တကူဖြစ်စေသော ‘ကိရိယာ’ သာ ဖြစ်တော့သည်။ ယနေ့တွင် ၎င်းသည် သတ္တုအနေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ စတုရန်းအနေနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ရှိနေသေးသော်လည်း များစွာသော နေရာတို့တွင် ကိန်းဂဏန်းများအဖြစ်သာ တည်ရှိနေတော့သည်။

ဥပမာ . . . သန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ချမ်းသာသော

ရှေ့ကဖဲလား၏ ပိုက်ဆံ (သို့မဟုတ်)မော်ဂင်၏ ပိုက်ဆံများသည် ဘဏ်
တိုက်တွင် ကိန်းဂဏန်းအနေနှင့်သာ ရှိသည်။ စတ္တုအနေနှင့်လည်း မရှိ၊
ရွှေတုံးအနေနှင့်လည်း မရှိပေ။

ငွေများသည် ချက်လက်မှတ်များ၊ ခရက်ဒစ်ကတ်များနှင့်
ပတ်ချာလည်နေသည်။

တကယ်တမ်းထုတ်ချင်ပါက ဘဏ်မှာမရှိပေ။

၁၉၉၉ခုနှစ် ကုန်ကန်းတွင် Y2K အဝင်တွင် ငွေကြေးပြဿနာ
အတွက် လူတွေအတော်လေး ပျာယာခတ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့အတွက် လူ
များစွာသည် ဘဏ်များတွင် ငွေလာထုတ်ကြသည်။

အမေရိကန်ဘဏ်များတွင် လူတွေကို ငွေထုတ်ပေးနိုင်လောက်
သော ငွေကြေးပမာဏ မရှိကြ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်လာငွေများစွာကို စက်တင်ရိုက်နိုင်ကြရသည်။
Y2K ပြဿနာ ပြီးဆုံးသောအခါ ထိုငွေများသည် ပိုနေပြန်သည်။ ပိုနေ
သောငွေများသည် အန္တရာယ်ရှိသောကြောင့် ပြန်လည်ဈေးဆီးရပြန်
သည်။ ၎င်းသည်လည်း ငွေကြေးသဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ ငွေကြေး
သဘာဝကို လူ့သဘာဝက လွှမ်းမိုးသွားသည်။

ငွေကိုလိုချင်ကြသူတွေချည်းကြောင့် လောကမှာ ပြဿနာတွေ
ဖြစ်ရကြောင်း ဆိုထားသည်။

လူတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ပါ။ ပိုက်ဆံမလိုချင်ဘူးလားလို့။

မလိုချင်သူ ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

အင်မတန်ချမ်းသာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင် နတ်ဒေဝတာ
တစ်ဦးက . . .

“ကျွန်ုပ်ဟာ သင်နဲ့ ယခင်ဘဝ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော နတ်မင်း
တစ်ပါးဖြစ်တယ်။ သင်လိုသလောက်ငွေကို ပေးနိုင်တယ်” ဆိုလျှင် ဧကန်
မှချယူမှာပင်။ (အများကြီးကိုယူမှာပဲ)

ဒါပေမဲ့ ငွေရလို့ စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား။ တွေးကြည့်သူတွေ
တွေးကြည့်ကြပါသည်။

ငွေကြေးပြည့်စုံသော လူတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ပြည့်စုံသော မိသားစုသည် စိတ်ချမ်းသာလေ့ရှိကြောင်းကို တွေ့ရတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မှန်ကန်သည့်နည်းလမ်းဖြင့် ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်ထားသူများနှင့် ဝင်ငွေရနေသူများသည် စိတ်ချမ်းသာမှုကိုပါ ရနိုင်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် ဥစ္စာဟူသည် မျက်လှည့်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာကို တပ်မက်တွယ်တာလွန်းပါက ချမ်းသာမှု အစစ်အမှန်ကို မရနိုင်ပေ။

(၄)

နတ်ဆိုးတို့သည် လူသားတို့ကို ဒုက္ခပေးရန်အတွက် လှည့်ကြည့်ရန် မလိုတော့။

သူတို့သည် လူသားများကို အဖက်လှုပ်ရန် မလိုအပ်တော့ပြီ။ လူသားများသည် နတ်ဆိုးတွေထက် ဆိုးရွားလေပြီ။

'ဆေတန်' နတ်ဆိုးက ငရဲဥယျာဉ်တွင် အပန်းဖြေ အနားယူလေပြီ။

ငွေသည် လူသားတို့၏ ရန်သူလော၊ လူသား၏ ရန်သူသည် လူသားပင်လော။

လူသားတို့သည် မိမိဖန်တီးထားသော ငွေကြေးကို ဖက်တွယ်လျက် နောင်အနာဂတ် ကပ်ကမ္ဘာဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဆင်းရဲနေကြဦးမည်ပါလား။

ဘဝဟာ သူ့သဘောသူဆောင်တယ်

ဘဝမှာ ပျော်ချင်ရင် ဘဝရဲ့သဘောကို နားလည်ရမယ်။

ဘဝဟာ သူ့သဘောသူဆောင်တယ်။ သူ့မှာ လုပ်စရာတွေ၊
အဓိပ္ပာယ်တွေရှိတယ်။

Your life has a purpose and meaning. လို့ ဆိုထား
ပါတယ်။

ဒါကိုရှင်းပြပါမယ်။

‘သင်ဟာ ဘဝတစ်ခုရတယ်ဆိုတာ ရှင်ရှင်ထဲက ဖြတ်လျှောက်
လိုလုပ်ဖို့ ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး။ သူတစ်ပါးရဲ့ အဖြည့်ခံအတွက် လူ
လာဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး’

ဒါကိုစဉ်းစားကြည့်ပါ။

သင်သာ လောကထဲကို ရောက်မလာရင် ဘာမှ ဒီအတိုင်း ဖြစ်
နေမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။

သင်ရောက်သွားတဲ့နေရာ၊ သင်စကားပြောဖူးတဲ့လူ၊ ဒါတွေ
အားလုံးဟာ သင်သာမရှိခဲ့ရင် ဘယ် ဒီအတိုင်း တူညီမှုရှိတော့မှာလဲ။
ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်စပ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
ကြောင့် ပြောင်းလဲရတာတွေရှိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတဲ့အတွက်လည်း ပြောင်းလဲမှုတွေ အများ
ကြီး ဖြစ်တာပါပဲ။

ပထမ အနောက်တိုင်းဥပမာတစ်ခုကို ပြမယ်။

ပီတာဆိုတဲ့လူမှာ ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။

သူ့ရဲ့ခွေးဟာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေနေတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို ဆေးစစ်ကြည့်တော့ ကျောရိုးတစ်နေရာ
မှာ အကျိတ်တည်နေလို့ပါပဲ။ ပီတာက ဒီအကျိတ်ကို ခွဲထုတ်ချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ကမှ ဒီလိုခွဲထုတ်ဖို့ မကျွမ်းကျင်ဘူး။

ဒါနဲ့ သူက ဆေးရုံတစ်ခုကို ဆက်သွယ်တယ်။

ဆရာဝန်တွေကို တွေ့တယ်။

“ကျွန်တော့်ခွေးလေးကို ခွဲစိတ်ကုသပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့
ကို အင်မတန်ချစ်တယ်”

ဆရာဝန်တွေက သဘောတူတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပီတာက ဆေးရုံရဲ့လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဖြည့်ဆည်းပေး
ရမယ်။ အဲဒါကတော့ ဆေးရုံတင်ထားတဲ့ ဂျယ်ရီဆိုတဲ့ ကလေးအတွက်ပဲ။

တကယ်တော့ ဂျယ်ရီဟာ ပီတာကိုရော၊ သူ့ရဲ့ခွေးကိုရော မတွေ့

ဘူး မမြင်ဖူးပါဘူး။

ဂျယ်ရီဟာ သာမန် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ။

သူ့ရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ကျောရိုးမှာ အကျိတ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို ခွဲဖို့
ထိုင်စောင့်နေရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပိုက်ဆံ မရှိလို့ပါပဲ။

ပီတာရဲ့ အလှူငွေရတော့မှ ဂျယ်ရီကို ခွဲစိတ်ကုသကြတယ်။

ဒီလိုခွဲစိတ်ကုသမှုဟာလည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ပီတာ့ခွေးလေးကိုလည်း ခွဲစိတ်ကုသတာ အောင်မြင်ပါတယ်။

ဒီတော့ . . . ဘဝဆိုတာ အကြောင်းတွေနဲ့ ဖြစ်နေတာပဲ။
ဒါတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မိမိရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သိရ
တာ ပျော်စရာပဲမဟုတ်လား။

“ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းတွေ
တော့ရှိတယ်”

မကြာသေးမီက ထမင်းစားခိုင်းမှာ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေက ပြော
ပြပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဟာ တစ်ချိန်က ကွန်မြူနစ်
ဝါဒကို လက်ခံသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လို့ပါပဲ။

“ဆရာ ဘာကိုဆိုလိုလဲဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ လောကမှာ လူတွေဒီလောက်များတာပဲ။ သူ
ဘာသာသူ ဖြစ်လာတာပါ။ တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်လာတာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်”

“မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကတော့ လူ့အဖြစ်ဟာ ရခဲတယ်။
လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ နတ်ပြည်က အပ်တစ်စင်း အချင်းချင်းဆုံဖို့
ခက်သလိုပါပဲလို့ ဥပမာပြဆိုကြတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ဖြစ်စဉ်တွေကို ပြန်
ကြည့်ရင် ‘အကြောင်းတစ်ခုခု’ အမြဲပါဝင်နေတာကို တွေ့ရတယ်”

“ဘာလဲဆရာ”

“ငါ့ဘဝမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတာကို သဘော
ပေါက်လာတယ်။ အချိန်ရခိုက် လုပ်စရာတွေကို လုပ်ရမယ်လို့ နားလည်
လာတယ်”

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သောမိတ်ဆွေကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်
နေမိသည်။

သူက တစ်ချိန်က ကွန်မြူနစ်ပါ။ သေရင်ပြီးပြီဆိုတဲ့ တစ်ဘဝစံ
လူတွေထဲမှာ သူပါတယ်။

ဘဝမှာ လုပ်စရာတွေအများကြီး။ သင့်အတွက်လုပ်ဖို့ ကိုင်ဖို့ သီးသန့်အလုပ်တွေရှိတယ်။ ဒီအတွက် သင်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ဒါကို လုပ်ဖို့ လူ့လောကထဲကို ရောက်လာတယ် ဆိုတာကိုသိရင် သင် လူဖြစ်ရ ကျိုးနပ်ပြီ ဖြစ်တယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့လူသား Emotional Creature

ကျွန်တော်တို့ ပင်စင်စားတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့စကားဝိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ပါလေ့ရှိတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း ကိုကြွယ်ကတော့ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်။ စကားပြောလည်း ကောင်းတယ်။ ကျောင်းတုန်းက သူအမြဲပထမရတဲ့ ကျောင်းသားပဲ။

ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းမှာ သူဦးဆောင်ပြောတာတွေကို ကျွန်တော်မှတ်တမ်းတင်ထားတာတွေကို ဒီမှာ တင်ပြတာပါ။

အရင်အပတ်က သူ စာမေးပွဲတွေအကြောင်း ပြောတယ်။

စာမေးပွဲကို လူတွေကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ငွေပေးကာ အစစ်ဆေးခံတယ်။ စာမေးပွဲတွေဟာ ပိုက်ဆံပေးမှ ဖြေလို့ရတာပဲ။

“တကယ်တော့ လူဆိုတာသနားစရာပါ။ သူများပြောမှ မိမိတာတော်တယ်မတော်တယ် သိသူတွေပါပဲ” လို့ သူက မှတ်ချက်ချသွားခဲ့တယ်။

ဒီတော့မှ ပုံပြင်ထဲက နွားရောင်းသူကို သတိရတယ်ဆိုပြီး နွားရောင်းပုံပြင်ကို ပြောတယ်။

နွားရောင်းသူဟာ သူ့ရဲ့နွား ကန်ကျောက်တတ်တယ်။ နို့မထွက်ဘူး။ ပေကပ်ကပ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောရောင်းတယ်။ ဝယ်သူမရှိဘူးပေါ့။

ဒီတော့ ဆိုင်နီးပါးချင်းက သနားပြီး "ဒီလိုလုပ် မင်းနွားမှာ ကောင်းတဲ့ အချက်လေးတွေရှိရင်ပြောပါ။ ငါ ဒီနွားကို ရောင်းပေးမယ်" လို့ ပြောတယ်။

ဒီတော့ " ဒီနွားဟာ သခင်ကို ဒုက္ခပေးဘူး။
တွေ့ကရာနေရာမှာလည်း မစင်ကိုမယ့်ဘူး။
တစ်ကောင်တပ် လှည်းလေးကိုလည်း ဆွဲပေးတယ်။
အစားအသောက်လည်း ဇီဝစာမကြောင်ဘူး။ ရရာ စားတယ်။

မြက်ခြောက်နဲ့လည်း တင်းတိမ်တယ်" လို့ ဆိုတယ်။

ဒါကိုသိရတော့ ဆိုင်နီးနားချင်းက "ဟောဒီက နွားလေးက နွားမ လေးနော်။ နွားမပေမယ့် လှည်းဆွဲတယ်။ တျားကျား ယားယားပဲ။ သူ့ကို မတော်တာလုပ်ရင်တော့ ကန်ပစ်တဲ့ နသိုးစိတ်တွေရှိတယ်။ သူဟာ သခင် ကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခပေးဘူး။ အစားအစာဆိုရင် ရရာ မြက်ခြောက် နဲ့လည်း ပြီးတယ်။ သူဟာ တစ်ကောင်တပ်လှည်းကိုလည်း မငြိုမငြင် ဆွဲနိုင်တယ်" လို့ ရောင်းတော့ လူတွေဝိုင်းလာကြတာပေါ့။

ဒီတော့မှ ပိုင်ရှင်ဟာ " ဪ၊ ငါ့နွားဟာ ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ နွားပါလား" လို့ သူ့နွားကို သူပဲပြန်ဆွဲသွားတော့တယ်။

ဒီပုံပြင်ကို လူတွေကပိုတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။

လူတွေသေကာမှ သူတို့ရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ချီးကျူးတာ ကြားရ မယ်။

ဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေဟာ အဲဒီလူမသေခင်တည်းက သူပိုင်ခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေပါ။

ဒါတွေကို လူတွေက မေ့နေကြတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မေ့ နေတယ်။

ဘာကြောင့်လဲသိလား။

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူမှမဖြေနိုင်ပါ။

အဝိဇ္ဇာပေါ့။ အမှောင်ဖုံးတာပါ။ ဒါဟာ Emotionalနဲ့ တွဲ နေတယ်လို့လည်း ခေါ်နိုင်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားလို့ပဲတဲ့။

တကယ်တော့ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု (Emotion)နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူက "စိတ်လှုပ်ရှားတာကြောင့် လူတွေဟာ အဝိဇ္ဇာခံခဲ့ရတာပါ" လို့ အကြောက်အကန်ပြင်းတယ်။

သာမန်ငါးတစ်ကောင်ဟာ ငါးများချိတ်ကိုမြင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မွတ်သိပ်လာတဲ့အခါ မမြင်တော့ဘူးပေါ့။

အချို့က အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ခရီးတွေကို သွားရတယ်။

သူတို့ဟာ ဒီခရီးသွားရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာကို သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီခရီးပန်းတိုင်ရောက်ရင် မိသားစုနဲ့တွေ့ရမယ် ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် အန္တရာယ်ကို မမြင်နိုင်ကြဘူး။

ကျွန်တော်က . . .

"ဒါဟာ သတိလည်းပါတာပဲ၊ သတိမူ ဝူမမြင်၊ သတိမူတော့ မြူဘောင်မြင်တယ်" လို့ သူ့ကိုပြောတော့ သူက . . .

"ခင်ဗျားပြောတာ တစ်လှမ်းပိုနေတယ်။ ဒီနေရာမှာ Emotion ကိုပဲ အထူးပြုချင်သေးတယ်" လို့ သူကဆိုတယ်။

အင်းလေ . . . စိတ်လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာဟာ သတိလစ်ရခြင်း အဓိကအကြောင်းရင်းပဲ။

"ဈာန်ပျံ့ရသေ့တစ်ပါးဟာ နန်းတော်မှာ ဆွမ်းခံနေကျ။

သူဟာ မိဖုရားခေါင်ကြီးအဆောင်နားကနေ ဖြတ်သွားတုန်း မိဖုရား ကိုယ်ဝတ်တော်လျှောကျတာ မြင်တယ်။ ဒီတော့ ဈာန်လျှော့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ သတိလက်လွတ် အရင်ဖြစ်တာလား။ စိတ်လှုပ်ရှားတာလား။"

ကျွန်တော်တို့ (၄)ယောက်ဟာ သူ့အမေးကို မဖြေနိုင်ကြပါ။ သူကဆက်ပြောတယ်။

"လောကမှာ အဖြေမှန်ဆိုတာ ကျောင်းစာလို မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုဆက်မက ပိုရှိတယ်။ ကျုပ်ထင်တာကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတာပဲပေါ့။

လူတွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားရင် တရားမရဘူး။ အမှား အမှန် ဝေဖန်

ပိုင်းခြားလို့မရဘူး။

လူတွေရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝကိုက စိတ်လှုပ်ရှားတတ်တာပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း အရှိကိုအရှိတိုင်း မမြင်ကြတာပါ။

မင်းတို့ ငါတို့ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ချောချောလေး တစ်ယောက်
တွေ့ရင် အဲဒီမိန်းကလေးဟာ တစ်ချိန်ကျရင် အိုသွားမယ်၊ ရုပ်ဆိုးသွား
မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

လေးယောက်လုံး ခေါင်းခါကြတယ်။

“အေး၊ ငါလည်း ဒီလိုပါပဲ။ တို့တတွေဟာ စိတ်ရဲ့ သားကောင်
တွေပါ။ ဒီစိတ်ကပဲ တို့ကို အသိတွေ ပေးတယ်။

ဒီစိတ်ကပဲ တို့တတွေကို အဝိဇ္ဇာလွှမ်းစေတယ်။ တို့ရဲ့စိတ်တွေ
ဟာ တို့တတွေဘဝကို ခင်စေတာပဲ”

သူ့စကားကိုကြားတော့ ကျွန်တော် ကြက်သီးထသွားတော့
တယ်။

ဪ... သံသရာမှာ လည်ရဦးမှာပါလား။

နောက်တော့ သူက ကြက်ခြင်းထဲက ကြက်တွေ အကြောင်း
ပြောပြတယ်။

“မင်းတို့ဈေးထဲသွားရင် တွေ့လိမ့်မယ်။ ကြက်ခြင်းထဲကကြက်
တွေ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် ထိုးဆိတ်နေလိုက်ကြတာ။ မကြာခင်
သေရတော့မယ်။ သူတို့ဟာ သတ်ဖို့အလျှောက်ခံထားရတဲ့ ကြက်တွေလေ”

သူက ဆွေးမြည့်စွာ ပြောနေတယ်။

“တို့တတွေ လူသားတွေလည်း သံသရာထဲမှာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ထိုးဖဲ့ကြ၊ ရိုက်နှက်ကြ၊ ထိုးကြ ဆိတ်ကြနဲ့...”

ထိုနေ့က စကားပွဲဝိုင်းကနေ ဆွေးမြည့်စွာ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေကိုယုံကြည်သလဲ

Seeing is believing.

ဒီကောင်းကို တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုရင်တော့ မြင်ခြင်းဟာ ယုံကြည်ခြင်းပဲလို့ ဆိုရပေမယ်။

လူ့အတော်များများကလည်း မြင်ရတာတွေကိုပဲ ယုံကြတာတွေများပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မမြင်ရတာတွေကို ယုံကြရသလို မြင်ရတွေရပေမဲ့လည်း မယုံရတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဥပမာ . . . ဈာန်လှည့်တွေ ဆိုပါတော့။ မြင်ရပေမဲ့ ယုံလို့မရဘူး။

ဒီအတိုင်းပဲ တံလျှပ်ဆိုရင် ရေလို့ထင်ရတယ်။

မြင်နေပေမဲ့ အမြင်မှားတယ်။

အမြင်မှားတာထက် အထင်မှားတာက ပိုဆိုးတာပေါ့။

တစ်ခါက အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့အနီးအဖယ်အိုကြီးနဲ့ မြို့ကိုလာတယ်။

မြို့ရောက်တော့ ကုန်တိုက်တစ်ခုကို ရောက်သွားတယ် တဲ့။ အဲဒီမှာ ဓာတ်လှေကားတစ်စီး တပ်ထားတယ်။

အဘိုးအိုကြည့်နေတုန်း အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဓာတ်လှေကားထဲကို ဝင်သွားသတဲ့။ အတော်လေးကြာတဲ့အခါ အဲဒီ ဓာတ်လှေကားထဲကပဲ မိန်းမချောလေးတစ်ဦး ထွက်လာတယ်။

ဒီတော့ အဘိုးအိုက အမယ်အိုလက်ဆွဲကာ ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သွားလေသတဲ့။

ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ။ ဘာမှဆက်မဖော်ပြထားဘူး။

ဆိုလိုရင်းကတော့ မိမိတို့မှာ မသိတာတွေအများကြီး ရှိတယ်။

ဒီလိုမသိတာတွေကို မှားယွင်းဆောင်ရွက်တတ်တာ ဒုနဲ့ဒေးပဲ။

လူတွေဟာ သူ့မြင်တာတွေ အထင်တွေနဲ့ရောပြီး မှားတာတွေ ရှိပါတယ်။ သို့သော် မိမိတို့ယုံကြည်မှုတွေ များနေရင်တော့ အမှားတွေ လည်း မှန်လာတတ်သေးတယ်။

ဥပမာလေးတွေကို ကြည့်မယ်။

အနောက်တိုင်းမှာ ဆရာဝန်တွေက တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးတုတွေ ပေးတယ်။ (ဆေးတုတွေကို Placebo လို့ ခေါ်တယ်) Placebo ဟာ (၉၆)ပါးရောဂါကို သတ်သာစေတယ် တဲ့။

အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ယုံကြည်မှုရှိရင် ပျောက်ကင်းစေတာကို တွေ့ရကြောင်း သုတေ သနတွေက ဆိုတယ်။

အနောက်တိုင်းမှာလုပ်ထားတဲ့ သုတေသနတစ်ခုက ကောက်နုတ် ချက်တစ်ခုကို တင်ပြမယ်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ ပါကင်ဆင်ရောဂါဖြစ်နေတယ်။ ခြေတုန်လက်တုန်ပေါ့။ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ခြေတစ်လှမ်းတောင် မ လျှောက်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီအခြေအနေမှာ အမျိုးသမီးရဲ့ဦးခေါင်းခွံကို ဖောက် ပြီး ဦးနှောက်က မကောင်းတဲ့ ဆဲလ်တွေကို ကောင်းတဲ့ဆဲလ်တွေနဲ့ လဲပေး မယ်လို့ လုပ်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီလိုမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဦးခေါင်းခွံကို ဖောက်ပြီးနောက် အခြေအနေအရ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ရတယ်။

ခွဲစိတ်ခံရတဲ့ အမျိုးသမီး မေ့ဆေးပေးထားရာက သတိရလာ တော့ စိတ်ဓာတ်မကျရလေအောင် ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်ကြောင်း ပြောပြတယ်။

ဒီအခါမှာ အမျိုးသမီးဟာ ခြေတုန်လက်တုန် မဖြစ်တော့တဲ့ အပြင် ချက်ချင်းဆိုသလို လမ်းထလျှောက်တော့တာပါပဲတဲ့။

ဒီအတိုင်းပဲ ဘာမှမပါတဲ့ သကြားလုံးဆေး (Placebo) တွေဟာ

ရောဂါတွေ ပျောက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့မယုံကြပါဘူး။

တစ်ခါက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။

သူဟာ တောရဆောက်တည်နေတော့ ရွာနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်း တော
အုပ်တစ်ခုထဲမှာ နေသတဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီးဟာ အကျင့်သီလအားတောင်းလို့ ဆုတောင်း
တာတွေပြည့်တယ်ဆိုပြီး လူတွေက ဘုန်းတော်ကြီးထံတို့ မကြာခဏ သွား
ကြတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ဒီလိုလာကြတာတွေကို မကြိုက်ဘူး။

“ငါ့ဆီ ဘယ်သူမှမလာနဲ့။ ရတနာ(၃)ပါး ဦးထိပ်ထားကြ။

ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ကြ” လို့သာ မှာတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးက တစ်ခါတစ်ရံတော့ ရွာထဲကို ဆွမ်းခံကြတတ်
တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကို ဆွမ်းလောင်းကြရင်း လိုတာတွေ လျှောက်
ကြသေးတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးက

“ရတနာ(၃)ပါး ဦးထိပ်ထားကြ။ ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ကြ” လို့ပဲ

မှာတယ်။

တစ်နှစ်မှာတော့ ရွာမှာ မိုးအကြီးအကျယ်ခေါင်တယ်။

ဒါကြောင့် ရွာသူကြီးက ဦးဆောင်ပြီး ရွာသားတွေ ဘုန်းတော်ကြီး
ထံ သွားရောက်ကြတယ်။

ရွာသူကြီးက ဘုန်းတော်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
တယ်။

ဒီအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက “ကောင်းပြီလေ။ မင်းတို့ရွာသားတွေ
အားလုံး ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ကြ။ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်စွာ
ကိုးကွယ်ရင် မိုးရွာမယ်။ တကယ်လို့ မရွာရင် ငါ့ကျောင်းကိုလာခဲ့ကြ။
မင်းတို့ရောက်လာတာနဲ့ ရတနာ(၃)ပါး တန်ခိုးကြောင့် မိုးရွာအောင်
ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ ဘာမှသံသယမရှိကြနဲ့” လို့ ပြောသတဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ စကားအတိုင်း ရွာသူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေဟာ တစ်ပတ်တိတိ ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ကြ သတဲ့။

၇ ရက်သာ ကြာသွားတယ်။ မိုးမရွာဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း သွား ကြတယ်တဲ့။

ကျောင်းတို ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာတော်က . . .

“မင်းတို့ကမှ မယုံကြည်ကြဘဲတို့။ ဒါကြောင့် မိုးမရွာတာပေါ့”

လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ သူကြီးနဲ့ရွာသားတွေက “တပည့်တော်တို့ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိပါတယ်ဘုရား” လို့ လျှောက်သတဲ့။

ဒီအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက “မင်းတို့တတွေ မိုးရွာမယ်လို့ တထစ်ချ ယုံကြည်ကြရင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ထီးဖြစ်ဖြစ်၊ ခမောက်ဖြစ်ဖြစ် ယူလာမှာပေါ့။ ခုတော့ လူတွေ ဒါလောက်များတာ ဘယ်သူကမှ ထီး၊ ခမောက်လေးတစ်ခုမှ မယူခဲ့တာ မိုးရွာမယ်ဆိုတာ မယုံကြည်ကြလို့ပဲ ပေါ့” လို့ ပြောလိုက်လေသတဲ့။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ယုံကြည်မှုဆိုတာ အင်မတန်မှ တည် ဆောက်ရ ခက်တာပဲ။

ကတိကဝတ်

Promise are made to break.

ကတိကဝတ်ဆိုတာ ဖောက်ဖျက်ဖို့ပြုလုပ်ထားတာ ဖြစ်တယ်။

ပိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို မေးဖူးတယ်။

“ဘယ်လိုလူကို အမုန်းဆုံးလဲ”

“ကတိပေးပြီး မလုပ်တဲ့သူ”

သူပြောတာကို ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါတယ်။

လူတွေဟာ မိမိပေးထားတဲ့ကတိကို မိမိဖောက်ဖျက်ပစ်လေ့ ရှိသူတွေပါပဲ။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖောက်ဖျက်ကြတာလဲ။

များသောအားဖြင့် ဒါဟာ ပြီးလွယ်စီးလွယ် ပြောလိုက်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

လိမ်ဖို့ညာဖို့အတွက် ကတိပေးတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။

သို့သော် လက်တွေ့နဲ့ မိမိစိတ်ကူးတာတွေကို အံဝင်ခွင်ကျဖြစ် အောင် မလုပ်နိုင်လို့ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကတိစကားကို လွယ်လွယ်နဲ့ မပေးသင့်ပါဘူး။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာ ‘သီလဆောက်တည်ခြင်း’နဲ့ ကတိ စကားတွေကို အလေ့အကျင့်လုပ်ယူတာ ဖြစ်တယ်။

ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလ စသည်ဖြင့် မိမိတတ်နိုင်
 တဲ့ အကျင့်သီလကို ဆောက်တည်တာပဲ။
 ဘုရားရှိခိုးတယ်ဆိုတာကို လေ့လာရင် သုံးဆင့်ရှိတယ်။
 ပထမ ကန်တော့တယ်။

(နမောတဿ ဘဂဝတော အရတတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ)
 ဒုတိယ သရဏဂုံဆောက်တည်တယ်။

(ဘုရားတရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့ တိုးတွယ်ရာဟု သတ်မှတ်တယ်)
 နောက် ကတိကဝတ်ပြုတယ်။

- သူ့အသက်မသတ်ဘူး။
- သူ့ဥစ္စာမခိုးဘူး။
- လိမ်ညာမပြောဘူး... စတဲ့

ကတိတွေကို ပေးတာပါပဲ။

ဒါဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ အခြေခံဖြစ်တယ်။

ဆိုလိုတာက ကန်တော့တယ်။ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တယ်။ ကျင့်ဝတ်
 တွေကို လိုက်နာမယ်ဆိုပြီး ကတိစကားထားရှိတယ်။

လူမှုအသိုက်အဝန်းမှာ ကတိတွေပေးပြီး လိုက်နာကျင့်ကြံတာ
 ဟာ လူ့အခြေခံပဲ လိုအပ်ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဟာသတစ်ခုရှိတယ်။

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးက သူ့ရဲ့သားကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ
 သင်ပေးတယ်။

“သား စီးပွားရေးလုပ်တဲ့အခါတွေမှာ ကတိတစ်လုံးဆိုတာ အင်မတန်
 မှ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ဒါကြောင့် သားဟာ ပေးပြီးတဲ့ကတိဆိုရင် မပျက်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ခုလိုအောင်မြင်တာ

ကတိတစ်လုံးနဲ့ နေလို့ပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး”

“အဖေက ဘယ်တော့မှ ကတိမပေးဘူး” . . . တဲ့။

ကောင်းလိုက်လေ။ ဒါကို တာသလိုစဉ်းစားရင် တာသပါ။

(ကမ္ဘာကျော်တဲ့တာသပါ။)

ဒဿနလို စဉ်းစားရင်လည်း ဒဿနပါပဲ။

ကတိစကားဆိုတာ ပေးကောင်းတာ မဟုတ်သလို ပေးပြီးရင်လည်း ဖျက်လို့မကောင်းပါဘူး။

သို့သော် တကယ်တမ်း လက်တွေ့စဉ်းစားတတ်ရင် ဒီတာသတာဘဝကိုရည်ညွှန်းနေပါတယ်။

သင်ခန်းစာက မိမိမတတ်နိုင်တဲ့ကတိကို ဘယ်တော့မှ မပေးပါနဲ့ ဆိုတာပါပဲ။

မြန်မာ့သခိုင်းမှာလည်း ကျန်စစ်သားမင်းကို ကတိကဝတ်လေးစားသူရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုကြတယ်။

သူဟာ “မြေးတော်အလောင်းစည်သူကို သူ မရှိတဲ့အခါ မင်းအဖြစ် ပေးအပ်မယ်” လို့ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ တင်မြှောက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်မှ သူ့ရဲ့သားတော်ရာဇကုမာရ် ရှိနေကြောင်း သိလာတယ်။

သို့သော် . . . သူ့ရဲ့ကတိကို သူမဖောက်ဖျက်ဘူး။ မြေးတော်အလောင်းစည်သူကိုသာ အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ် ဆက်လက်ထားရှိခဲ့တယ်။

(မြေးကအရင်း သားကအဖျား ဆိုတဲ့စကားတောင် ပေါ်လာတယ်လို့ စကားရှိတယ်)

ဒီတော့ လူသိကွာ လိုအပ်ချက်ထဲမှာ တစ်ဖက်သားကို မလေးမစားမလုပ်ဖို့အတွက် ကတိစကားပါတယ်ဆိုတာ အထင်အရှားပါပဲ။

“ကျွန်တော် မေ့သွားလို့” . . . တဲ့။

အထူးသဖြင့် အကြွေးယူသွားတဲ့သူတွေက မိမိချိန်းချက်ထားတဲ့ကာလမှာ ပြန်မဆပ်နိုင်တဲ့အခါ . . .

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

“အသားလှီးယူပါ” စတဲ့ မတည်ကြည် ပြောကြသူများရဲ့ စကား

ကို ကြားဖူးမှာပါ။

သူတို့ကို လူမှုအသိုက်အဝန်းထဲမှာ ဘေးဖယ်ထားပါတယ်။

“ကြွေးတူမပူ သန်းထူမယား” ဆိုပြီး သူတို့ဟာ လူ့အောက်လွှာ
ကို ရောက်ကြရတယ်။

ဟာသလေးတစ်ခု ရှိတယ်။

တစ်ခါက မောင်စိန်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလူးလှိုင့်လှိုင့် ဖြစ်နေ
တယ်။ အိပ်လို့ မရဘူး။ မယားဖြစ်သူက မေးတယ်။

“ဘာလို့ အိပ်မပျော်လဲ”

“မနက်ဖြန် ကိုတာကြီးဆီက ယူထားတဲ့ အကြွေးနှစ်ထောင်
ပြန်ဆပ်မယ်လို့ ပြောထားလို့။ ငါ့မှာ နှစ်ထောင်မှ မရှိတာ”

“ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

ဇနီးဖြစ်သူဟာ ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်အိမ်ကို
လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ကိုတာကြီး။ ထ ထ”

“ဟေ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကိုစိန်က ရှင်ကို မနက်ဖြန်မှာဆပ်ဖို့ ငွေနှစ်ထောင် မရှိဘူးတဲ့”

ဇနီးသည်ဟာ အော်ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပြန်လည်
ပိတ်လိုက်တယ်။

“ကိုစိန် ရှင်စိတ်ချလက်ချအိပ်ပေတော့ ခုဆိုရင် ကိုတာကြီးပဲ
ပူနေတော့မယ်”

ကတိဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

မေတ္တာကို ပေးလို့ရတယ်။ ကတိကို ပေးလို့မရဘူး။

အကြီးကြီးကိုစဉ်းစားပါ

Georgia State University မှ ပါမောက္ခ Dr. David J. Schwart ရဲ့ The Magic of Thinking BIG စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ချက်တွေ အဓိကပါဝင်တယ်။ သူ့ရဲ့ယူဆချက် အတော်များများဟာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်လောက်က ဆရာကြီးပီရိုနင်း ချေးသားခဲ့တာတွေနဲ့ ဆင်တူတာတွေကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့စာအုပ်ဟာ (၄)သန်းကျော် ရောင်းရတယ်။ လေ့လာနိုင်အောင် တင်ပြလိုက်တာဖြစ်တယ်။

(၁)

ကျွန်တော်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ ဆွေးနွေးဖူးတယ်။

လူတွေရဲ့ရှည်ရှယ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ။

သူဟာ ယနေ့မှာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ပါမောက္ခချုပ် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူဟာ မူလတန်းကျောင်းတက်နေစဉ် တစ်နေ့မှာ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမသွားရဘူး။ အဲဒီနေ့က သူတို့အိမ်မှာ အုန်းပင်က အုန်းသီးတွေ ချတော့ သူအုန်းပင်တက်သမားကို အရမ်းသဘောကျသွားတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့ရုံးကပြန်လာတဲ့ သူ့အဖေက "သားလေးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ" လို့ သူ့ကို မေးလိုက်တယ်။

သူက "အဖေ၊ ကျွန်တော်ကြီးလာရင် အုန်းပင်တက်မယ်" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့အဖေ အတွင်းဝန်ကြီးရဲမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မှန်းလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေက . . .

“အေး . . . သား၊ မင်းသာ တကယ်လို့ အုန်းတက်သမားလုပ်မယ် ဆိုရင် အကောင်းဆုံး အုန်းတက်သမားဖြစ်အောင် ကြိုးစားသား” လို့ ပြော သွားခဲ့တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ” လို့ သူကဖြေခဲ့တယ်။

လူတွေမှာ ထူးခြားတဲ့ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိချင်မှ ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှိတဲ့ရည်မှန်းချက်ကိုတော့ ကြီးကျယ်အောင် အကောင်အထည်ဖော်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ရည်မှန်းချက်တွေ ဘယ်လိုထားရတယ်ဆိုတာကို လေ့လာထား တာတွေကို တင်ပြလိုတယ်။

(၂)

နှစ်အတော်ကြာကြာက ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုကို တက်ရောက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့ အစည်းအဝေးစတာနဲ့ ကုမ္ပဏီဒုတိယဥက္ကဋ္ဌက သူပြော လိုတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောရမှာမို့လို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေ တယ်။ သူပြောလိုတာက အင်မတန် တော်တဲ့ သူ့ကုမ္ပဏီက အရောင်း ကိုယ်စားလှယ် ဟာရီ အကြောင်းပဲ ဖြစ်တယ်။

“ဟာရီကိုကြည့်ရင် ဘာမှမထူးခြားပါဘူး။ ရိုးရိုးလူငယ် ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တစ်နှစ်ကို ဖြေလာ 600,000 ရအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေက ဒေါ်လာ 12,000 လောက်ပဲရ တယ် ဆိုတော့ သူက (၅)ဆသာနေတာပေါ့”

ဒု-ဥက္ကဋ္ဌပြောတာ နားထောင်ကြည့်ပါ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဟာရီကို ကြည့်စေချင်တယ်။

ဟာရီဟာ ခင်ဗျားတို့ထက် (၅)ဆ ပိုက်ဆံပိုရတယ်။

ဟာရီဟာ ခင်ဗျားတို့ထက် ငါးဆပိုတော်လို့လား။

မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့အရည်အသွေး စစ်ဆေးရေးဌာနက ပြောတယ်။
ဟာရီဟာ ဒီဌာနက လူတွေနဲ့အရည်အသွေး ထူးခြားနားပါပဲ။

ဟာရီက ခင်ဗျားတို့ထက် (၅)ဆ အလုပ်ပိုကြီးစားလုပ်လို့လား။
မလုပ်ပါဘူး။ အစီရင်ခံစာအရ ခင်ဗျားတို့လောက်တောင် မလုပ်ဘူးတဲ့။

ဟာရီက နေရာကောင်းတွေ ရထားလို့လား။

မဟုတ်ပါဘူး။ အတူတူပဲ။

ဟာရီက ပညာရေးမှာ ပိုတော်လို့လား။

ကျန်းမာရေး ပိုကောင်းလို့လား။

မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ သူ့ပိုသာတာမရှိဘူး။

သာမန်လူ၊ သာမန်လုပ်ကိုင်မှုတွေပဲ သူ့မှာရှိတယ်။

သူ့မှာ သူများနဲ့မတူ ခြားနားတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ခုဥက္ကဋ္ဌဟာ ပြောရတာ မောသွားသလို ခေတ္တရပ်လိုက်တယ်။

“ဟာရီဟာ ငါးဆပိုကာ ကြီးကြီးမားမား စဉ်းစားလို့ပဲ”

ခုဥက္ကဋ္ဌက ဆက်ပြောနေတယ်။

“မိမိရဲ့ အခြေအနေဟာ မိမိ ရည်မှန်းသလိုသာဖြစ်တယ်။ မိမိ

ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ချက်အပြည့်ထားကာ မိမိလိုသလောက်ကို ဦးနှောက်
က လိုက်လုပ်ပေးတာပဲ။ ကြီးကြီးမားမား စဉ်းစားရင် ကြီးမားတာတွေ
ဖြစ်မယ်။ အသေးအမွှားကို စဉ်းစားရင် သေးသေးပဲ ရမယ်။

ဘာမဆို သူ စဉ်းစားသလောက်ပဲ သူရမယ်”

(၃)

သူပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဆန်းကျယ်လှတယ်။

ဒါနဲ့ အောင်မြင်သူတွေနဲ့တွေ့တိုင်း သူတို့ရဲ့ အတွင်းကျကျကိစ္စ
များကို စုံစမ်းခဲ့တယ်။ ဒီလိုစုံစမ်းတိုင်း အဖြေဟာ ပိုလို့ ရှင်းလာပါတယ်။

“ချမ်းသာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ ကျေနပ်မှု အဆင့်တွေဟာ သူတို့
စဉ်းစားသလောက် သူတို့ရတယ်” ဆိုတာ သိလာတယ်။

ဒါဆိုရင် . . . ကြီးကြီးမားမားစဉ်းစားရင် ကြီးကြီးမားမားရမယ်

ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် ကြီးကြီးမားမား မစဉ်းစားရတာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းထွက်ပေါ်လာတယ်။

ဒါကတော့ ရှင်းနေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ "ဆွဲချ" တွေများနေလို့ပဲ။

သူတို့တတွေဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာကိုမှ စဉ်းစားတာ မဟုတ်ဘူး။

နောက်ပြီး "ဆရာတွေပဲ များတယ်၊ တပည့်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး" ဆိုတဲ့စကားကို ခဏခဏ ကြားရမှာ ဖြစ်တယ်။

(အနောက်တိုင်းမှာ too many chiefs and not enough Indian ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်။ တလေးတွေဟာ လူနီအင်ဒီယန်း (Red Indian) လုပ်တမ်းကစားရင် ခေါင်းဆောင်ပဲ လုပ်ချင်တယ်။ နောက်လိုက် မလုပ်ချင်ကြတာကို ပြောတာပါ။)

ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မိမိကို "နောက်လိုက်ပဲလုပ်ပါကွာ။ ဒါနဲ့ပဲကျေနပ်ပါ" ဆိုတာမျိုးကို ပြောတတ်ကြတယ်။ မိမိကလည်း လက်ခံတတ်တယ်။

အမြင်မကျယ်တဲ့ အသိုက်အဝန်းတွေကလည်း ဆိုကြသေးတယ်။ "ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တဲ့ ဘဝမှာ နေချင်သလိုနေမယ်" တဲ့။

"နေသလိုမဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်သလိုနေမယ်" ဆိုတဲ့ ကဗျာဆန်ဆန် ကာရန်လှလှပုံစံမျိုးကို ကြားနေရတယ်။ ဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အိမ်မှာအိပ်နေ၊ သေတာကို စောင့်ကြရမှာလား။

သူများတွေလို ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားဖို့ (တရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့) မကြိုးစားတော့ဘူးလား။

မှတ်လို့ကောင်း ဆိုလို့ကောင်းတာနဲ့ ဒါတွေကို မှတ်သားစရာ အမှန်တရားလို့ မမှတ်သင့်ဘူး။

အမှန်တော့ ဒါတွေဟာ တိုးတက်ကြီးပွားမှုတွေရဲ့ အဟန့်အတားတွေပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း "အောင်မြင်မှုအတွက် ကြိုးစားရတာ၊ ပေးရတာနဲ့ မတန်ဘူး" ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။

မိမိဘဝကို စွန့်လွှတ်စရာတွေများစွာအတွက် ပေးရတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ မိသားစုအတွက် ဘာမှမပေးနိုင်ဘူး။ မိသားစုကို အရင်းအနှီးပြုရတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ အောင်မြင်မှုတွေကရတဲ့ 'ရလဒ်' တွေဟာ မိသားစုအတွက် များစွာအထောက်အကူ ဖြစ်လာတာကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။

နောက် ပြောကြသေးတယ်။ အပေါ်မှာ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ အများကြီးပဲ။

အလုပ်ရှာဖွေရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုက ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တစ်သောင်းတန် အလုပ်လျှောက်သူ အရေအတွက်ဟာ ငါးသောင်းတန် အလုပ်လျှောက်သူ အရေအတွက်ထက် အဆ(၅၀)ကနေ အဆ(၂၅၀)အထိ များပြားနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ ဒုတိယတန်းစား အလုပ်တွေမှာ ယှဉ်ပြိုင်သူပိုများတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။ ဆိုလိုတာက အထက်ကို လှမ်းလိုသူတွေနည်းတယ်။ လူကြောက်တွေပဲ များတယ်။

ရှေ့ဖြစ်ကိုဟောတဲ့ ဒေးဗစ်က "လူဟာ သူ့ရဲ့နဲ့လုံးသားထဲမှာ ရှိတာတွေ၊ သူတို့စဉ်းစားထားတဲ့ ပုံစံတွေအတိုင်း သူတို့ဘဝ ဖြစ်လာတာပဲ" လို့ ပြောကြားခဲ့တယ်။

အင်မာဆင်က "ကြီးကျယ်တဲ့လူသားဆိုတာ ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးနိုင်တဲ့စိတ်ကူးရှိတယ်" လို့ ဆိုတယ်။

ကောင်းကင်ဘုံ ပျောက်ဆုံးခြင်းကို ရေးတဲ့ ဗီလတန် ပြောတာကတော့ စိတ်ပါပဲတဲ့။

"လူစိတ်ဟာ ငရဲကနေ နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ငရဲအဖြစ် ပြောင်းစေနိုင်သတဲ့"

သူဆိုလိုတာ မကောင်းတာကို ကောင်းတာထင်လာအောင် ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့လုပ်ရင် ကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာမယ်လို့

ဆိုလိုတာပါပဲ။

ရှိတ်စပီးယားကတော့ "ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ် ဆိုတာ တကယ်
တော့မရှိဘူး။ စိတ်ပါပဲ" လို့ ဆိုတယ်။

သို့သော် . . . ဒီ သို့သော်တာ အရေးကြီးတယ်။

ဒီလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စဉ်းစားသူတွေဟာ စောစောက ပြော
သလို အောင်မြင်မှုရတယ်ဆိုတာ ဘာအထောက်အထား ရှိလို့လဲ။ ဘာ
သာမကတွေ ရှိပါသလဲတဲ့။

သက်သေကတော့ မိမိတို့ အနီးအပါးမှာရှိတဲ့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ
ပျော်ရွှင်နေတဲ့ လူတွေပါပဲ။

သူတို့ဟာ အဆင့်မြင့် နေထိုင်နိုင်ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်လာကြပါပြီ။

သူတို့တွေဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာခြားနားလို့လဲ။

စိတ်ကူးပဲ ခြားနားတာပါ။

ပထမဆုံး ခြေလှမ်းအနေနဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့အတွေးကို စလိုက်ပါ။

ယနေ့ပဲ စလိုက်ပါ။

ပါမောက္ခ ဒစ်စလီ ပြောခဲ့သလို . . .

"ဘဝဟာ နည်းနည်းလေးနဲ့ ကျေနပ်ဖို့အတွက် တိုတောင်းလွန်း
တယ်" တဲ့။

(Ref: The magic of thinking big by David J.Schwartz)

ကျွန်တော်တွေ့တတ်သလို

လူတွေကတော့ သတ္တလောကမှာ မင်းမူနေတာပဲ။
သူ့ထက်သူ ခုန်ပျံကျော်လွှားနိုင်သူ ခွန်အားကြီးသူတွေ အများ

ကြီးပဲ။

ဒီလို ကာယအင်အားကြီးသူတွေအားလုံးကို လူက အနိုင်ယူတယ်။
တာနဲ့လဲဆိုတော့ လူရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းအားနဲ့ပဲ။
သတ္တဝါအားလုံးဟာ လူက သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ပဲ။
လူတွေက ဒီလောက်တန်ခိုးကြီးတယ်။

(သို့သော် လူတွေကို အန်တုနိုင်တာက ဗိုင်းရပ်စ်တွေပါပဲ။)

ဥပမာ . . . လူတွေဟာ ကျားတွေကို သူတို့ ရန်မူတယ်ဆိုပြီး
သတ်တယ်။

နောက်တော့ . . . ကျားတွေရှားလာတော့ မျိုးတုံးတော့မယ့်
အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး စောင့်ရှောက်ပြန်တယ်။

ကျားတွေကို မသတ်ရလို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်တာပေါ့။

ခွေးလေခွေးလွင့်တွေကို သတ်တယ်။ လူတွေကို ခွေးရူးရောဂါ
ကူးစေတယ်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ မျိုးကောင်း 'ပါပီ' လေးတွေကို ဈေးကြီးပေး ဝယ်မွေးကြ
တာပဲ။

ကြက်တုပ်ကွေးဖြစ်တော့ ကြက်တွေကိုသတ်တယ်။ ကြက်ခြံတွေ
ကို မီးရှို့ချက်ဆီးတယ်။

သူတို့ကို လူတွေကမွေးထားတာလေ။ ကမ္ဘာမှာ ကြက်ဦးရေဟာ
လူဦးရေထက်များတယ်။

နောက် လူတွေက သတ်မှတ်ထားတာတွေ ရှိသေးတယ်။

ဥပမာ ... ကြက်တူရွေးတို့၊ ပင်လယ်စင်ရော်တို့ကိုတော့ မသတ်
ရဘူးတဲ့။

လူတွေက ကြွတ်တွေ၊ ပိုးဟပ်တွေ၊ ခြင်တွေကိုတော့ သတ်
တယ်။

ခြင်တွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နှိမ်နင်းတယ်။ ခြင်မျိုးတွေသာ မွား
လာတယ်။ မနိုင်ကြဘူး။ ငှက်ဈေးခြင်၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးခြင်၊ ဆင်
ခြေထောက်ခြင် ... စုံလို့ပဲ။

ခြင်၊ ကြွတ်နဲ့ ပိုးဟပ်တွေက လူတွေကို ဒုက္ခပေးတာ အများဆုံး
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ကြဘူး။

ဘာပဲပြောပြော လူတွေက အမှားအမှန် သတ်မှတ်တယ်။

လူတွေသတ်မှတ်နေတယ်ဆိုမှတော့ လောကမှာ အမှားနဲ့ အမှန်
ပကတိတန်ဖိုး (Absolute Value) ဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ။

ဒါကို ... မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်တော့ သူတို့ ပြောတာ
တွေဟာ ကျွန်တော် အတော်လေးအံ့အားသင့်သွားတယ်။

“လူဟာ တန်ခိုးအကြီးဆုံး၊ လောကရဲ့စံဟာ သူ့စံ” တဲ့။ လူက စံ
သတ်မှတ်သတဲ့။

ဆိုလိုတာက အမှားအမှန်ဟာလည်း လူတွေရဲ့စံပဲပေါ့။

လူတွေမှန်တယ်ဆိုရင် မှန်တယ်။ မှားတယ်ဆိုရင် မှားတာပဲ။

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ လောကမှာ မှန်တယ်ဆိုတဲ့စံနဲ့ မှားတယ်ဆိုတဲ့
အခြေခံစံတွေ ရှိသင့်တယ်” လို့ ဆွေးနွေးမိတယ်။

ကျွန်တော့်စကားကို သူတို့ကရယ်တယ်။ သူတို့က ...

“မင်းကို ငါတို့ပြောချင်တာက ဘာကိုမှ သိပ်ကြီး အလေးအနက်
ထားဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ” ... တဲ့။

“ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာကို လုပ်ပါ။ မကောင်းဘူးလို့ သူများ

ပြောတာကိုလည်း မဆန့်ကျင်နဲ့ပေါ့။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူတွေပြောတာ အများစုဟာ သူတို့ စမ်းသပ်ထားတဲ့ သီအိုရီတွေရှိတယ်။ လက်တွေ့တွေ ရှိတယ်။

ဥပမာ . . . ဆေးလိပ်သောက်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ် ဆိုတာကို၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ အရက်ဟာ စွဲစေတာတို့ပေါ့။ အေအိုင်ဒီအက်စ်ဆိုတာလည်း ကုမရတာ လူတိုင်းကိုပါပဲ။

ဒါတွေဟာ ငါ့ကျမှ ခြွင်းချက်လုပ်လို့မရဘူး။

ဓာတ်လိုက်ရင် လူတိုင်းကို သေစေနိုင်တယ်။ မိမိဟာ ရာထူးကြီးလို့ ဓာတ်မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။

လူတွေဟာ မီးကို သုံးရကောင်းမှန်း သိကတည်းက မီးကြောင့် ဒုက္ခတွေ အများကြီးတွေ့တယ်။

သို့သော် . . . မီးဟာ အင်မတန် အသုံးဝင်တယ်။

လူ့ယဉ်ကျေးမှုဟာ သာမန်မီးတွေ့တာကစပြီး တိုးတက်လာတယ်။

နောက် . . . လျှပ်စစ်မီးဟာ လောကကြီးကို ပြောင်းလိုက်တာပဲ။ မီးမရှိရင် လူတွေ ဒီလောက်တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ယနေ့ လျှပ်စစ်စွမ်းအင်တို့အစ အဏုမြူစွမ်းအင်အထိ ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ လူတွေက သုံးနေတယ်။ အသုံးကျနေတာကိုး။

ဒါတွေကို လူတွေဘယ်လိုသုံးလဲ။

စည်းစနစ်နဲ့ သုံးရတယ်။

အဏုမြူဓာတ်ပေါင်းစုံ ပေါက်ကွဲတာတွေ ရှိဖူးပါတယ်။

လောကမှာ စည်းစနစ်နဲ့လုပ်ရတာ Play Safeဆိုတာ ရှိတယ်။

သေချာတာကိုမှ လုပ်တယ်။

တချို့ကတော့ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ပေါ့။

တချို့ကျတော့ စွန့်စားရတာ ကြိုက်တယ်။

စွန့်စားတဲ့လူတွေဟာ စွန့်စားမှုအတွက် ကျေနပ်မှု ရရှိကြတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း သူတို့စွန့်စားတာတွေဟာ မအောင်မြင်ဘူး။
သူတို့ဆောင်ရွက်တာတွေဟာ လေထဲမှာပျက်ပြယ် ဆုံးရှုံးသွား
တယ်။

ဒီတော့ စွန့်စားရတာတန်လား။ မတန်ဘူးလားဆိုတဲ့ ပြဿနာ
ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူဟာ တစ္ဆာမှာ သက်တမ်းအငယ်ဆုံး သတ္တဝါထဲမှာ
ပါတယ်တဲ့။ ဒီတော့ သဘာဝအရ လူတွေက မှားတော့မှာပေါ့။ မှားတာတွေ
အများကြီးပဲ။ (မှားပြီးရင်း မှားရင်းပဲတဲ့)

မှားရင်ပြင်ကြတယ်။

မပြင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ မှားတာတွေလည်း ရှိတယ်။

မှားမှန်းတော့သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အကောင်းဆုံးပါဆိုပြီး
လက်ခံနေရတာလည်း ရှိတာပေါ့။

ဥပမာ . . . စာမေးပွဲစနစ်လိုမျိုးပေါ့။

လူသားတွေရဲ့ ပညာရေးဟာ စာမေးပွဲစနစ်နဲ့ စခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
ငါးရာကျော်ပြီ။

စာမေးပွဲစနစ်ဟာ တရုတ်ပြည်က စတယ်လို့ ထင်တယ်။

အနောက်တိုင်းမှာရော၊ အရှေ့တိုင်းတွေမှာပါ အားလုံးက ဒီ
စနစ်ကို လက်ခံတာပဲ။

ဒီစနစ်နဲ့ လုပ်စားတာတွေ အများကြီးပေါ့။

ဥပမာ . . . ဂျီစီအီး (GEC or GCSE) စာမေးပွဲတို့၊ TOEFL
စာမေးပွဲတို့၊ IELTS စာမေးပွဲတို့ဆိုတာ အခြားနိုင်ငံက လာလုပ်စားတာ
တွေပေါ့။ လုပ်စားတယ်ဆိုတာ ရင့်သီးတာမဟုတ်ပါဘူး။

လူတွေလက်ခံတာကိုတော့ လုပ်ရတာပဲ။ လူတွေ လက်မခံနိုင်
ရင်တော့ လုပ်လို့မရဘူးပေါ့။

နောက် . . . ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်တိုင်အလုပ်လည်း မပေးနိုင်
ဘူး။ အလုပ်မခန့်နိုင်သူတွေကလည်း ကုမ္ပဏီတွေမှာ ခန့်ဖို့ လူရွေးစာမေး
ပွဲတွေ စစ်ပေးနေတယ်။ လူတွေကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ငွေပေးကာ

အစစ်ဆေးခံတယ်။

ဒီလိုကုမ္ပဏီတွေလည်းရှိသေးတယ်။ အလုပ်ပွဲစား၊ စာမေးပွဲ
ပွဲစား၊ အင်တာဗျူးပွဲစားတွေလည်း ရှိတယ်။

အမှန်ကတော့ စာမေးပွဲအားလုံးဟာ ပိုက်ဆံပေးမှ ဖြေလို့ရ
တာပဲ။

တကယ်တော့ လူဆိုတာ သနားစရာပါ။

သူများပြောမှ မိမိဟာ တော်တယ်၊ မတော်တယ် သိသူတွေ ပါပဲ။

မိမိဟာ စာမေးပွဲသွားဖြေလို့(အောင်ရင်) အောင်မြင်ကြောင်း
လက်မှတ်ထုတ်ပေးတယ်။

“ငါစာမေးပွဲတွေအောင်တယ်”

သူက သူငယ်ချင်းတွေကို ကြားတယ်။

ပိဘာတွေက သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကို ကြားတာပဲ။ ဆွေမျိုးတွေ
ကိုလည်း ကြားတာပဲ။

တကယ် သနားစရာ သတ္တဝါပါ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူတွေကို လူတွေက ဆုံးဖြတ်တယ်။

လူတွေရဲ့သတ်မှတ်ချက် ‘စံ’ တွေ ‘တန်ဖိုး’ တွေ အများကြီးပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ စည်းအပြင်ဘက်ရောက်တဲ့အခါလည်း ရှိတာပေါ့။

ဒီအခါ လူသားအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းဖို့တော့ လိုတယ်လေ။

ခုထိတော့ လူသားတွေအနေနဲ့ မျိုးတုံးမယ့် အန္တရာယ် မရင်ဆိုင်

ရသေးပါဘူးတဲ့။

တော်သေးတာပေါ့။

နိဂုံး

လူတစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။

သူက ဘဝသမားတဲ့။ သူတွေ့လာတဲ့ လက်တွေ့တွေနဲ့ သူ့ဘဝကို
သူ တည်ဆောက်တယ်တဲ့။

သူတွေ့တာမြင်တာတွေဟာ အတော်လေးလည်း မှန်ပါတယ်။

သို့သော် လက်တွေ့သမားသက်သက်ဟာ ကျွဲခြေရာခွက်ထဲက
ဖားသူငယ်လိုပဲ။

ဆင်အုပ်ထဲက ဆင်တစ်ကောင်နဲ့လည်း နှိုင်းလို့ရတယ်။

သူ့နေရာမှာတော့ သူ့အတော်ဆုံးပါပဲ။ (သူတော်တယ်လို့ သူ
ထင်တယ်)

ဒါပေမဲ့ . . . သူမသိတာတွေ အများကြီးပဲ။

ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို သူနားမလည်ဘူး။

သူ့ရဲ့အတ္တတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လက်တွေ့သာ အကောင်း
ဆုံးလို့ သူပြောနေခြင်းဖြစ်တယ်။

တကယ်တော့ လက်တွေ့သက်သက်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပညာအမွေကို စာပေနဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းရပါတယ်။

သင်္ကေတတွေ ဖော်မြူလာတွေနဲ့ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်စေပါတယ်။

လူတွေရဲ့ တိုးတက်လာမှုဟာ အမှတ်မထင်တိုးတက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေပေးခဲ့လို့ တိုးတက်လာတာပါပဲ။

သိပ္ပံပညာရပ်၊ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်၊ ခေတ်မီနည်းပညာ တက္ကနိုလိုဂျီ တွေဟာ အဆင့်ဆင့်ပေးခဲ့တဲ့ အမွေတွေပါပဲ။

ဒီအမွေတွေနဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ၊ အင်တာနက်တွေ၊ မိုဘိုင်းဖုန်း တွေကို တည်ဆောက်ခဲ့တာပဲ။

ဒီအသီးအပွင့်တွေဟာ လူသားတွေအတွက် အကြောင်းမဲ့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုးစားလေ့လာသင်အံ့ပြီး ဒီ အသီးအပွင့် တွေကို ရလာတာပါ။

စာတွေဖတ်တဲ့အခါ တွေးစရာတွေ ရတယ်။

ဆွေးနွေးစရာတွေ ရပါတယ်။ အမြင်ကျယ်စေပါတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်အကြောင်းလည်း တင်ပြထားတာကို ဖတ်မိကြ မှာပါ။

ဒီအထဲက ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံးကတော့ 'ပီလ်တန်' ရဲ့ စာတစ်ပိုဒ်ပဲ။

"လူစိတ်ဟာ ငရဲကနေ နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ငရဲအဖြစ် ပြောင်းစေ နိုင်တယ်" တဲ့။

ကျွန်တော်တင်ပြသည်များကို ဖတ်ရှုတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

စိတ်ကိုအောင်နိုင်ကြပါစေ။

ဒေါက်တာခင်မောင်ညို